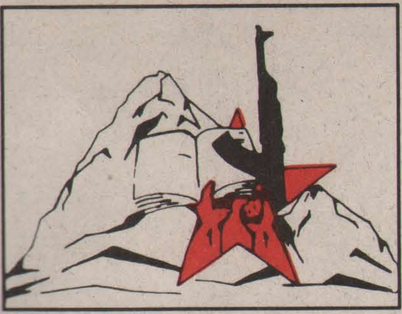

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10 / Sayı 112 / Nisan 1991 / 3.- DM

Kürdistan devrimi tamponlanamaz!

Halkımızın seçeneği, Kürdistan Halk Cumhuriyetidir!

Kürt meselesine emperyalizmin çözümü, işbirlikçilerin himaye edilmesine dayalı bir tamponlamadır!

Kürdistan'ın eski Kürdistan olmaktan çıktığı, yönetenlerin eskisi gibi yönetemez, Kürt halkının eskisi gibi yönetilmeyi kabul etmez hale geldiği koşullarda, Kürdistan üzerinde yeni bir hesaplaşma sürecinin yaşanacağı bilinen bir gerçekti. Uyanan, özgürlüğe yürüyen ve bu yürüyüşünde zaferde kararlı olan Kürdistan, sadece yeni bir Kürdistan değil, aynı zamanda yeni bir Ortadoğu demekti. Bölge halklarının özgürlük şafağı, en karanlık noktada sökecekti. Bu açıdan, Kürdistan devriminin yol açtığı gelişmeler sadece kendisiyle sınırlı olamazdı.

1991'e Körfez Kriziyle girildi. Bütün dünya bununla uğraştı; savaşa dönüşen bu kriz, aylarca dünya gündeminin baş maddesi oldu. Ancak, başlangıçta gösterilen hedefe rağmen, savaşın rotası kısa zamanda değişti; daha doğrusu gerçek rotasına girdi, bu açığa çıktı. Savaş, Kürdistan üzerinde yer kapma ve Kürt halkını denetim altına alma savaşı olarak netleşti.

Doğal ki, böyle bir savaşta, uluslararası, bölgesel ve Kürdistan'a ait toplumsal güçlerin somut bir analizi yaşanacaktı. Gelinen aşamada teorik belirlemelerimizin pratikte bütünüyle doğrulandığını görmekteyiz. Herşey öylesine açık ve net olarak ortaya çıkmıştır ki, kimin ne olduğu, ne istediği ve ne yaptığı soruları görsel olarak da cevaplanmıştır.

Başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin Kürdistan'a ve bölgemize yönelik politikaları nedir(?); başta Türk sömürgeciliği olmak üzere Kürdistan üzerindeki sömürgeciliği yöneten devletlerin mevcut durumu ve çıkmazdan kurtulmak için belirledikleri politika nedir(?); Kürdistan adına hareket etme iddiasındaki ilkel milliyetçi ve burjuva-reformist önderliklerin politikaları nedir(?); Kürdistan halkının tercihi nedir(?), soruları son bir aylık gelişmelerde bütün açıklığıyla görülebilir.

Körfez Savaşı bitti denildiği noktada, savaşın yeni bir boyut kazandığı görüldü. Bu noktadan sonra dikkatler artık bütünüyle Kürdistan'a yöneldi. Herkes Kürdistan'ı "kurtarıyor"du! Önce, Kürdistani Cephe'nin "kurtarıcılığı"na tanık olundu. Bunlara göre, ABD göz kırptığına göre özerklik için beslenen umutların gerçekleşme saati gelmişti. ABD ve Türkiye ile yapılan görüşmelerde alınan ve verilen güvenceler temelinde, Güney Kürdistan'lı örgüt liderlerinin muzaffer komutan edasıyla Kürdistan kentlerinde söylevlerine tanık olundu. Bunlar öylesine büyük konuşuyorlardı ki, adeta her gün yeni bir kent kurtuluyordu. Ancak, bu fazla uzun sürmedi. 2 Mart'da başlayan halk ayaklanması, sarfedilen büyük sözlere rağmen, "kurtarıcılık" iddiasındaki ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin elinde 25 Mart'ta başlayan Irak saldırısıyla bozguna, kaçışa, mevzilerin dağılmasına dönüştü. Özal'ın ABD'de Bush'la görüştüğü günlerde, Irak ABD'nin verdiği onayla uçaklarını havalandırıyor ve kara gücünü de harekete geçirerek büyük bir göç akınını başlatıyordu. Daha önce kurtarıldığı söylenen bazı kentler 28-29 Mart'da el değiştiriyor ve Saddam güçlerinin denetimine geçiyordu. 27-30 Mart tarihlerinde ise, Türk ordusu da Güney Kürdistan'a girerek PKK kamplarını hedefleyen, ama kendisi açısından bozgunla sonuçlanan bir saldırıya girişiyordu. Yani Güney Kürdistan böylece hem kuzeyden, hem de güneyden iki ayrı sömürgeci gücün askeri saldırısı altına alınmış oluyordu.

Nisan ayı başında, dünyanın önünde büyük bir insanlık trajedisi yaşanıyordu. On binler ve yüzbinlerce insan kentlerden dağlara çekiliyordu. Bu insanların hiç bir hazırlıkları yoktu. Çoğu yaşlı, çocuk ve kadınlardan oluşan yüzbinler, Saddam'ın kimyasal silahlarından gelecek bir ölümden kaçarken, başka ölümlerin tuzağına itiliyordu. Dağlar

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** *değerlendiriyor:*

IV. Kongre çizgisinde özgürlük yürüyüşünü zaferle taçlandıralım!

TC ÇÖKÜŞ SÜRECİNDEYKEN DAYATILMASI GEREKEN DEVRİMDİR!

Devrimleri belirleyen, muhtevası kadar, hedef teşkil eden düşman varlığının da niteliğidir. Bir devrimin başarı şansını belirleyen, devrimi isteyen ve devrimde hayati çıkarı bulunan yığınlar kadar; karşısındaki gücün yaşama sürecinin neresinde olduğu, eğer çöküş sürecindeyse çökenin ne ve kimler olduğu; böylesine bir çöküş sürecine dayatılan devrimde zafere yürüyüşe kalkanların bilinçli ve örgütlü yaşam tutkuları ve savaş tarzlarıdır.

Şu çok açık ki, halkımız yaşam tutkusunu özgür temellerde geliştirmek istediğini günümüze doğru geldiğimizde kesin bir biçimde göstermektedir. Bunun kadar diğer bir gerçek de, baş düşman TC'nin en bunalımlı döneminde, çöküş sürecinde olmasıdır. TC'nin bastırmaya çalıştığı, halkımızın hayati yaşam umutları ve çıkarlarıdır. Kurtarmak istediği ise, hiçbir gerekçeyle yaşanmaması gereken ve ancak işkenceyle yaşatılabilen kendi çıkarlarıdır.

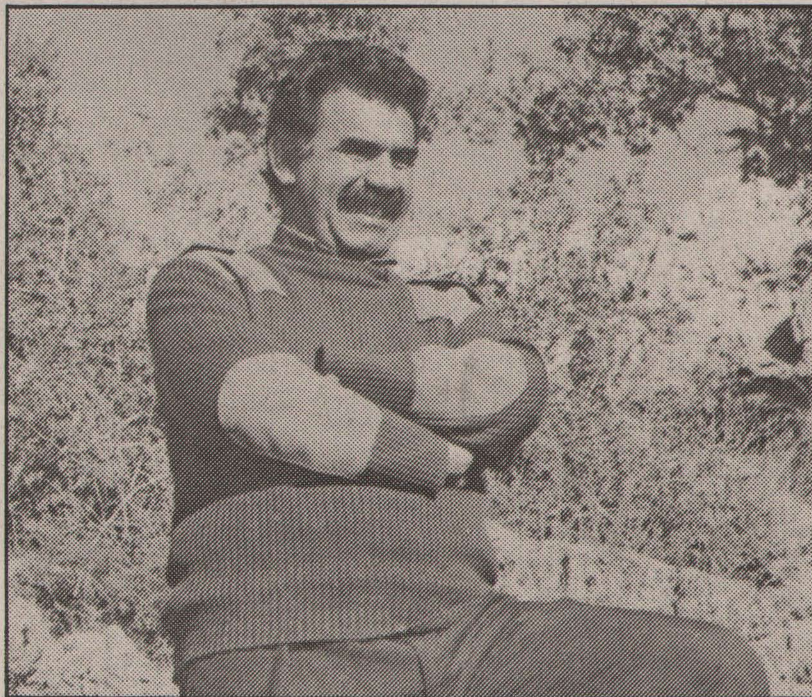
IV. Kongre çizgisinde özgürlük hamlemiz halkın serihildanlarıyla, öncü savaş gücümüzün örgütlülüğünde gerçek bir halk savaşına doğru yürürken, eğer herşey sıralandığı gibi olgun ve yetkin adımlarla, vuruş tarzıyla yürütülürse sonuçta kazanılacak olan zaferdir. Her dönemin mutlaka sahip çıkılması gereken görevleri vardır. Bu görevler belirlenirken, hem düşman cephesi ve hem de devrim cephesinin durumunun doğru konulması gerekir. Düşmanı bütün yönleriyle tanımayan, kendini de bütün yönleriyle değerlendiremeyen bir devrimci hareket çok hata yapar ve yenilgiler bundan doğar. Başından beri hareketimizin ortaya çıkış koşullarını bu nedenle değerlendiriyoruz.

Ulusal kurtuluş hareketimizin dönemsel çıkışlarına göz attığımızda göreceğiz ki, aralarında önemli farklılıklar var. 70'lerin çıkışında yapılması gereken, düşmanın ve halkın durumunun doğru tespitidir. 70'lerde, vazgeçilen bir kimlik ve herşeyle kendini egemen kılan bir düşman sözkonusudur. Burada yapılması gereken, durum değerlendirmesi, kimliğe sahip çıkması gerekenlere kimliğini doğru belletme, tam başarı çizgisinde yürüyen düşmanı da doğru tanımlamadır. Bu yılların temel görevi buydu ve bu, doğruya yakın olarak başarılmıştır.

TC gerçeği, bununla bağlantılı Kürdistan gerçekliği, tarihi ve güncel somut durum ana hatlarıyla belirleniyor. Bu bir propaganda gerekçesi kılınarak, iddiayla ortaya çıkmaya yol açıyor. Hareketimizin iddiada oldukça mütevazi, ama ısrar edilirse sonuç alınacak ilk dönemi yaşanmaya çalışılıyor.

Devamı 5. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden

Röportaj dizisi - I

Abdullah ÖCALAN:

"Diri bir Kürt halkının yaratılması bir savaş destanıdır"

Yazısı 12. sayfada

Devrimimize yönelik kömploları boşa çıkaralım!

"Güvenlik Şeridi"ni direniş şeridine dönüştürelim!

Yazısı 32. sayfada

1 Mayıs kutlu olsun!

Kürdistan halkı dünya işçi sınıfını devrimi yükselterek selamlıyor!

Yazısı 11. sayfada

Direniş şehitlerimizi saygıyla anıyoruz...

Yazıları 10-11. sayfalarda

Kürdistan devrimi tamponlanamaz!

Halkımızın seçeneği, Kürdistan Halk Cumhuriyetidir!

Baştarafı 1. sayfada

henüz karlıydı, barınma ve beslenme olanakları yoktu. TC sınırlarına doğru hızlanan akın Türk askerinin ateşiyle karşılaşıyor, adeta iki taraftan bir sürek avı gibi bir taktikle kitleler önceden planlanmış çitlerin arasına sıkıştırılmaya çalışılıyordu.

Dünya basın ve yayın organlarının haberlerinde ilk sıraya geçen Kürdistan, çağımızın derin çelişkilerle örülü gerçeğini yansıtan, yargılayan bir zemindi. Kürdistan'da yaşananlar dünya insanlığında bir şok etkisi yaratıyordu. Çünkü burada, iddia edildiği gibi çağın gelişen yüzü değil, çağımızda geride kaldığı, asla yaşanmayacağı sanılan ölüm ve bir halkın bu ölüme karşı kendi varlığını koruma çabası sergileniyordu. Halkın daha ileri bir demokrasi istemi bir yana, fiziki yaşamı sürdürebilmesi için en doğal ihtiyaçlara ulaşması noktasında olması durumu vardı. Şüphesiz bunda gerçeklik payı bulunuyordu; ancak Kürdistan sorununun bu noktayı çoktan aştığı, yaşanan büyük trajedinin halkın istemi ve gerçeğinin gerisine düşen mesajlara zemin yarattığı ve bunun bilinçli yaratıldığının görülmesi bu noktada büyük önem taşıyordu.

Gelişmeler bu olguyu giderek daha da netleştirdi. Ortada çok sinsi ve alçakça bir politikanın uygulanışı ve kitlelerin bu politikaya mahkum edilmek istenmesi durumu vardı. Egemen güçler tarafından tarih boyunca uygulanan bir politika vardır. Bu politika, ezilenlerin ileri hedeflere varmasını önlemek için, onları sürekli yaşamın sınırlarına itme politikasıdır. Bu durumda kitleler, daha ileri bir yaşam hedefini önlerine koyamazlar. O zeminde, demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm gibi hedefler bir yana, fiziki varlığın korunması sorunu ve bunun için muhtaç edilme konumu yaşanır. Bu, iradenin felç edilmesi ve varlığın teslim alınması politikasıdır. Kürdistan'da yaşanan son gelişmeler, dünya insanlığına işte bu gerçeği anlatmaktadır.

Burada kavranması gereken en önemli nokta şudur: Emperyalizm, özgürlük hamlesini kesmek için Kürdistan'ı çok geri taleplere sürüklemeye çalışmıştır. Yaşanan büyük insanlık trajedisi bu politikanın ürünüdür. Eğer bu görülemezse, yaşanan acıların anlamı, emperyalizmin sözde yardımlarının arkasındaki gerçek ve yapılmak istenenler de görülemez.

Durumu daha somut görmek açısından, son bir ayın gelişmelerine göz atmak yetecektir.

Mart ayında Kuzey ve Güney'i ile Kürdistan büyük bir coşkuyu, atılımı yaşamaktaydı. Kuzey Kürdistan'da serîhildanlar dönemi yaşanıyor, Güney'de ise kitleler daha özgür nefes alma yollarını açmak için Saddam rejimine karşı ayaklanmış bulunuyorlardı. Kuzey'dekinin tersine Güney'deki ayaklanma önderlikten yoksun ve örgütsüzdü. Ancak, kitlelerin bu ayaklanmasının Kürdistan üzerindeki Irak sömürgeci otoritesini yerle bir edeceği, mevcut boşluktan devrimin gelişeceği, Güney'in Kuzey için soluklanma olanaklarını artıracağı görülüyordu. ABD de başlangıçta kitlelerin ayaklanmasını ister ve teşvik eder bir pozisyonu sergiliyordu. Saddam rejiminin güçten düşürülüp köşeye iyice sıkıştırılması amacına hizmet ettiği ölçüde, ABD yaşanan gelişmeleri açıktan ve dolaylı olarak destekledi. Zaten bu, teslim alma politikasının bir gereği idi. Ortadoğu'da güçleri denetim altına almak, sarsılan dengeleri emperyalizm lehine oturtmak bölgedeki bütün güçleri emperyalizme muhtaç hale getirmekle mümkündü. Emperyalizmi Ortadoğu'ya yeni bir müdahalede bulunmaya zorlayan olgu ortadan kaldırılmalıydı. Eski durumun aşılması söz konusuydu. Arap dünyasında ortaya çıkan potansiyel güçlenme, Arap birliğinin gerçekleşme olanakları emperyalizmin korkusunun bir nedeni iken; Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının gelişimi ve doğuracağı sonuçlar da müdahaleyi zorlayan diğer etkendi. Emperyalizm açısından bu iki olgunun mutlaka yok edilmesi gerekiyordu. Nitekim, Körfez kriziyle başlayan savaş bu iki olgu üzerinde derinleşti.

Emperyalizm, güçleri birbirine tükettirme ve bunlar üzerinde hükmetme politikasını izledi. Her türlü donanımı emperyalizm tarafından sağlanan Saddam rejimi, Arap birliğine yönelik emperyalist hedeflerin gerçekleştirilmesinde en zayıf halkayı oluşturuyordu. Emperyalizm bu nokta üzerine yüklendi. Kürdistan'a yönelik emperyalist hedeflerin gerçekleşmesi açısından ise, Güney Kürdistan zayıf halkaydı ve burada da bu halkaya yüklenilerek sonuca gidilmek istendi. İlkel milliyetçi ve reformist Kürt örgütlerinin öne çıkarılma çabası, bunlara yakılan yeşil ışık, Kürdistan'da daha ileri bir yaşam için çözüme ulaşmanın değil, biraz güçlenen Kürdistan'ı yeniden güçsüzleştirme politikasının bir gereği idi.

Barzani ve Talabani, ayaklanma günlerinde "ABD'den gerekli desteği aldıklarını, artık özerkliğin garanti olduğunu ve hatta federasyonun bile gerçekleşme şansının arttığını" ilan ediyorlardı. Ancak bu sözlerin üzerinden daha bir hafta bile geçmeden, vaadedilen yardımların gelmeyişinden bahseder oldular. Yardım bir yana, o güne kadar ABD tehditiyle kalkamayan Irak uçakları kalkar ve Güney Kürdistan'ı bombalar duruma geliyordu. Kendilerini emperyalizmin iradesine teslim etmiş olan bu güçler, halkın mücadelesine ve gücüne inançsızlıkları ve kurtuluşu dışardan bekleme politikalarıyla, doğacak sonucu daha baştan hazırlamış durumdaydılar. Nitekim, beklenen dış destek gelmeyince bu güçler, ayaklanan kitleleri büyük bir paniğe ve düzensiz bir geri çekilişe ittiler, buna mahkum ettiler. Önce ele geçirildiği söylenen bir çok kent direnmesiz terkedildi. Kabaran büyük coşku yerine, bu kez tam tersi bir biçimde derin bir umutsuzluğa bırakma tehlikesi geçti.

6 Nisan'da, BM Güvenlik Konseyi 15 üyeden 10 üyenin oyuyla Irak'ı kınıyordu. Bütün dünya televizyonları, dağlara doğru göç eden kitlelerin sefaletini, acısını, dramını sergileyen görüntülerle doluydu. Herkes Kürdistan'da yaşanan insanlık dramından söz ediyor, Kürtlere yardım gereğinden bahsediliyor ve en başta da ABD "Kürt halkına yardım adına askeri müdahalenin gereği"ni dayatıyordu. Birleşilen veya en azından karşı çıkılmayan genel kanıya göre, "ABD'nin kurtarıcılığı"na ihtiyaç vardı!

ABD Dışişleri Bakanı Baker, "Kürt mültecilerin acılarını paylaşmak ve sorunlarını dinlemek" gerekçesiyle Kürdistan'ı görme, gezme, insanlarla konuşma "büyüklüğü"nü bile gösteriyordu. Baker ve Alptemuçin helikopterlerle sınır hattını keşfediyor, yeni yerleşim alanları tespit ediyor, bir tampon bölgenin gereğinden söz ediyorlardı. Zaten hemen bir "tampon bölge" meselesi gündeme geldi. Ama bu tampon bölge, Irak'la Kürdistan arasına değil, Kürdistan'ı ayıran sınır üzerinde düşünülüyordu. Bunun adına "Huzur Bölgesi", bunu gerçekleştirmek için yapılacak askeri harekata da "Huzur Bölgesi Operasyonu" adı veriliyordu. ABD asker sevkiyatını hızlandırdı. 20 Nisan'a gelindiğinde, Kürdistan'da resmi açıklamalara göre 22 bin ABD askeri bulunuyordu.

Sorunu görüşen Avrupa Parlamentosu'da bir yaklaşım geliştirmeye çalıştı. 19 Nisan'daki Strasbourg toplantısında, soruna siyasal çözüm zorunluluğu vurgulanarak özerkliğin en uygun çözüm olduğu sonucuna varıldığı ilan edildi. Ancak, Avrupa bu kararında bile tutarlı olma gücünü gösteremeyerek, aradan bir kaç gün geçmeden ABD planına yattı. Buna rağmen Avrupa'nın bazı girişimleri yine de sürdü. Türkiye ve İran, Kürt sığınmacıları kabul eden ülkeler olarak yoğun bir diplomatik trafiğe tanık oldu. Fransa ve Almanya İran üzerinde dururken, ABD ve İngiltere'nin Türkiye ayağına ağırlık verdikleri görüldü. Bayan Mitterand, sığınmacıların koşullarını yerinde görmek için İran'a kadar gitti. İngiltere'de kendisini Denizaşırı Topraklar Kalkınma Bakanı Lynda Chalker ile temsil ettirdi. Aynı günlerde Özal, Genscher'le görüşüyordu. Sığınmacıların koşullarını yerinde görmek için Almanya diğer bazı politikacılarını da göndermişti. Bunlardan Blüm, Almanya'ya dönüşünde yaşanan insanlık dramına dikkat çekiyor ve adeta şoke olduğunu söylüyordu. Şüphesiz bu türden sözler önemliydi ama, bunun timsahın gözyaşları olup olmadığını yaşanan günler gösterecekti.

Bunca diplomatik trafik, askeri yığınak ve bunca söz hangi çözümü hedefliyordu. Resmi rakamlara göre her gün 1500 kişi soğuktan, hastalıktan ve açlıktan ölüyordu. Kuzey Kürdistan'da cephe komitelerinin topladığı yardımlar önleniyor, el konuluyor, halka ulaştırılmıyordu. Güney Kürdistan'da göçe zorlanan halk rehin alınmıştı. Yaşamları ABD uçaklarından atılacak yardımlara bağımlı hale getirilen kitlelerin, örgütlenmemesi, birbirlerine düşmanlaşması, yağma, talan ve çapulun geliştirilmesi için ne mümkünse o yapılıyordu. Sömürgeci Türk ordusu, sözde yardım adı altında egemenlik sahasını genişletiyor, PKK kamplarına yönelik operasyonlara girişiyordu. Adeta sürek avıyla çitler arasına sıkıştırılan kitlelerin bir sürü gibi görülmesi ve dipçik ve namlularla "terbiye edilmesi" durumu yaşanıyordu. TV ekranlarına yansıyan görüntüler bu ölçüde insanlık adına utanç vericiydi.

Türk sömürgecileri, Kürt halkını bir sürü gibi değerlendirdiklerini en yetkili resmi ağızlar tarafından da ilan ediyorlardı. Özal, yaptığı açıklamalarda, "Kürtlerin devlet kuramayacağını, devlet olmanın kültür işi olduğunu, eğer kuracak olsaydılar Kuzey Irak'da kuracaklarını, oradaki gelişmelerin bunun mümkün olmadığını ortaya koyduğunu" söylüyordu. Türk sömürgecilerine göre, Kürtler idare edilmeye alışmışlardı, hatta idare edilmeseler birbirlerini yerlerdi, işte sığınmacıların durumu bunu gösteriyordu. Bu düşünceyi yaymak ve hakim kılmak için Türk basını olağanüstü bir çaba sarfetti. Gazete başlıklarına yansıyan "Kürtler patatese burun kıvırdı", "açlık değil aç gözlülük var", "ellerine geçse askerimizin tayınını da talan ederler" türünden haberler bu amaçlıydı. Türk sömürgeci yaklaşımı öylesine boyutlara ulaştı ki, yaşam mücadelesi veren kamplardaki Güneyli halkımız Türk askeriyle boğuşmak zorunda kaldı. 22 Nisan tarihli gazeteler, "Yardımda çatışma, 1 ölü 8 yaralı" başlığını atıyorlardı. Aynı gün, ABD askerleri Habur'dan Güney Kürdistan'a girdiler. Olaylı kampın (Işıkveren) yönetimini de devraldılar. Böylece ABD, Türk ve Irak sömürgeciliğinin tükendiği noktada Kürdistan'ı doğrudan idare etmeye girişen, ama bunu "kurtarıcılık" adına yapan sözde "yeni" bir güç olarak beliriyordu.

ABD askerleri hemen kamplar oluşturmaya başladılar. Özellikle gerillanın hareket alanı üzerine üslenmeyi seçtiler. ABD adım adım ilerleme taktiğini izliyordu. Silopi, Cizre ve Siirt'teki kamplara Kürt aşiret reislerinin ve çevrelerinin yerleştirilmesi işine çoktan başlanmıştı. Güney'de de aynı biçimde işbirlikçiliğin yeniden palazlanması ve ayakta tutulmasına yönelik girişimlere hız verildi. Bu, aynı zamanda Türkiye'nin de politikasıydı. Kürdistan devrimine karşı geliştirilen koruculuk sisteminin, daha da boyutlandırılması, ilkel milliyetçiliğin vurucu milis güç olarak devrimin karşısına çıkarılması, yeni olmamakla birlikte artık daha da ağırlık verilen bir yaklaşım oluyordu. Türk ordusunun gerilla kamplarına saldırdığı günlerde, KDP'nin de üçü bayan altı gerillayı katletmesi, çeşitli komplolar ve pusular hazırlaması çarpıcı bir örnekti.

ABD, Güney Kürdistan üzerinde adım adım yerleşirken, Saddam Kürt liderleri görüşmeye çağırdı. Buna göre, 1970 anlaşması temel alınacaktı. Talabani, Mesut Barzani'nin yeğeni Neşirvan Barzani, Demokratik Halk Cephesi temsilcisi Sami Abdulrahman ve Kürdistan Sosyalist Parti temsilcisi Resul Mamand'dan oluşan heyet, Bağdat'da Saddam'la görüşmelere başladı. Talabani'nin bu görüşme esnasında Saddam'la kucaklaşması, görüşmenin kamuoyu vicdanında en çok tepki yaratan yanıydı. Ancak, heyet sözcüsü bu görüşmenin, BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi ABD, SSCB, Çin, İngiltere ve Fransa'nın güvencesi üzerine gerçekleştirildiğini açıklıyordu. Köşeye sıkışmış olan Saddam, burunlarını sürttüğüne inandığı Kürt liderleriyle anlaşmaya vararak kendi egemenliğini korumak doğrultusunda yeni bir manevra yapmak isteyebilirdi. Ancak, onun bu yaklaşımı gerçekte emperyalizmin Irak'a yönelik politikasıyla da çelişmiyordu. Güçten düşmüş ve halklar karşısında suç batağına saplanmış bir Irak, zaten emperyalizmin yaratmayı hedeflediği bir Irak'tı. Bunun Kürt işbirlikçiliğiyle dengelenmesi, ilk bakışta ABD ve Türkiye'nin geliştirmek istediği tampon bölge uygulamasıyla çelişiyor görünse de, özünde uygunluk arzediyordu. Türkiye, PKK'nin Güney Kürdistan'da barındırılmaması koşuluyla özerk Kürt bölgesine ve Saddam'lı bir Irak'a çoktan razı olduğunu zaten ortaya koymuştu. TC'nin Kürdistan üzerinde her hangi bir inisiyatifi kalmamıştı ve onun başlıca arzusu Kürdistan'daki devrim belasının ABD gücüne dayalı olarak ezilmesi ve tasfiye edilmesiydi.

Talabani, 20 Nisan'da yaptığı bir açıklamada, "hayalperest olmadığını, Irak'ın sınırlarını değiştirmeden otonom bir Kürdistan iddialarını sürdürebilmek için göç eden halkın evlerine dönmesi gerektiğini, Kürtlerden yoksun bir kürt bölgesinde, hiç bir hak iddia edemeyeceklerini" söylüyordu. Kürdistan'ın Kürtlerden boşaltılması, halkın kendi ülkesinde mültecileştirilmesi ve rehin alınmasının, siyasal çözüm iddiasını ortadan kaldırdığını görmek, bu güçler açısından ileri bir adım olabilir, ancak şüphesiz ki ağır tarihi sorumluluğu asla hafifletmez. İşte zaten amaçlanan emperyalist politika da bu idi. Ne var ki, bu noktadan itibaren de Kürt güçleri açısından doğru bir yaklaşıma gelindiği söylenemez. Önce nasıl ki, ABD politikasına yatarak sonuç alınmak istendiyse, Saddam'la görüşürken de aynı politikanın yarattığı zemin üzerinde hareket edilmiş, halkın iradesini temsil etmeyen görüşmelerle 2 Mart öncesi duruma gelinmesi hedeflenmiştir. Yani gerçekte tek bir ileri adım söz konusu olmadığı gibi, Kürt sorununu emperyalizmin çizdiği sınırlar içerisinde ve emperyalizmin güçleri vuruşturma taktiğinin aleti olarak çözme politikasına yatılmıştır. Halkın özgücüne dayanan örgütlenmesi ve temsili, ulusal güçlerin birliği ve bununla sonuca gitme yolu, bu güçler için tercih edilen değil kaçılan ve ürkülen bir yol olarak görülmüştür. Çünkü burada devrimin yükselişi vardır. O nedenle

ki, sınıfsal çıkarlar halkın genel çıkarlarının önüne geçirilerek ve hatta halkın çıkarlarının karşısına geçirilerek belli sonuçlara ulaşma hedeflenmektedir. Bu noktada, sınıf güçlerinin ulusal irade ve çıkarlar karşısındaki durumları daha da netleşmektedir. KDP'nin Kürdistan devrimi karşısında fiilen bir milis güç olarak yer almaya yönelmesi, KYB'nin cami ile kilise arasında gidip gelmesi ve sözde denge politikası onların sınıf gerçekliğinden kaynaklanan yaklaşımlar olmaktadır.

PKK Genel Sekreteri Öcalan, gazetemizin bu sayısında yer alan bir değerlendirmesinde, Kürdistan halk devrimi içinde işbirlikçilerin bir araya getirilip bir bölgede himaye edilmesi temelinde Kürdistan üzerindeki egemenliğin sürdürülmeye çalışılması politikasından bahsetmektedir. Aşiretçi-feodal güçlerden oluşturulan tampon bölgeyle, Kürdistan devriminin frenlenmek istendiğini; ama bunun yanısıra genelde Arapları ve özelde Irak'ı temponlamak için Kürt bölgelerinin kullanılmak istendiğini belirtmektedir.

Buradan çıkaracağımız sonuç şudur: Kürdistan'ın ikili rolü görülmek zorundadır. Özgürlük için ayağa kalkan bir Kürdistan bölgede ulusal ve demokratik bütün sorunların çözümüne kapıyı açacak, bölgede halklar kardeşliğinin gerçekleşme zemini olacaktır. Daha şimdiden bile, Kürdistan, aşiretçi-feodal gericiliğin, dinin olumsuz ve çarpık kullanılışının, diktatörlüklerin ve diktatörlük taslaklarının yaşam olanaklarını daraltmakta, özgürlük, demokrasi ve kardeşlik eğilimlerini bölgeye yaymaktadır. İşte, Kürdistan'a tanındığı söylenen "yeni" statü buna alternatif statüdür. Ölüm sessizliği içindeki sömürge Kürdistan, Ortadoğu'da emperyalist, sömürgeci politikaların ve her türlü çağdışı yapının yaşanmasını sağlayan bir gericilik merkeziydi. Ancak bu etkin bir biçimde değil, konumu itibariyle böyleydi. Şimdi halk gücünün uyanması, devrime yönelmesi, bu gericiliğin etkin bir biçimde faaliyete geçirilmesini zorunlu kılıyor. Ve bu gericilik en başta Kürdistan devrimine karşı yöneltilmek isteniyor. Bu, öncelikle koruculuk sistemiyle TC içinde gerçekleştirilmeye çalışıldı. Ancak gelişmenin boyutları TC'yi aştı ve Kürdistan'da kabaran devrim dalgası emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını tehdit eder noktaya ulaştı. İşte bu noktada, emperyalizm destekli Kürt gericiliğini bir milis güç olarak devreye sokma kaçınılmaz hale geldi. ABD, bu nedenle Kürdistan'a yerleşme gereğini duymaktadır. Burada, emperyalizm sınırları dahilinde de olsa Kürdistan sorununa çözüm değil, Kürdistan ve bölge devrimlerine yönelik içten kama sokma politikası uygulanmaktadır. Bununla TC kurtarılmak, bölge gericiliği ayakta tutulmak, başta petrol olmak üzere bölgenin zenginlikleri emperyalizmin denetiminde tutulmak istenmektedir. Avrupa'nın "özerklik kararı"ndan bile geri adım atması, ABD'nin sorunu sözde "insan hakları" derekesine düşüren yaklaşımına yatılması ve başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin Kürdistan üzerinde askeri güç yığmaları ve üstelik bunu BM'in şemsiyesi altında yapmaları, Kürdistan'a ilişkin yeni politikanın aşılan eskinin yırtıklarının yamanması, devrimin yararlanacağı boşlukların doldurulması ve Kürdistan'ın gericiliğin aktif bir üssü haline getirilmesi politikası olduğunu fazla söze gerek olmaksızın ortaya koymaktadır.

Anti-terör yasası sömürgeci terör ve devrimi tasfiye planının diğer adıdır

Kürdistan devrimini tamponlama politikası cezaevleri üzerinde de, geçmiş deneyimlerden çıkarılan dersler temelinde daha kapsamlı olarak uygulamaya konuldu.

141-142 ve 163. maddelerin kaldırılmasına yönelik girişimler öteden beri sürüyor ve bu, TC'yi özellikle Avrupa karşısında zor duruma sokuyordu. Çıkarılan "anti-terör" yasasıyla bu sorun da halledilmek istendi.

TC'nin cezaevleri üzerindeki politikası ve uygulamalarını, devrimin genel durumuna bağlı olarak değerlendirmek gerekiyor. 12 Eylül sonrasında, cezaevleri pişmanlık ve ihanet odakları haline getirilmek istenmişti. O günkü koşullarda, dışarda devrimci hareketler önemli bir dağınıklığı yaşıyorlardı ve devletin yoğun baskıları altına alınan kitlelerde inançsızlık ve umutsuzluk eğilimi ağır basıyordu. Bütün dış ortamdan tecrit edilmiş devrimci tutsakların kendi inançlarına ihanet ettirilmeleri, bu amaçla günlük işkence uygulamaları, askeri-faşist cuntanın başlıca politikasıydı. Dışardaki dağınıklığa paralel olarak zindanların teslim alınması, o koşullarda devrimin bütünüyle tasfiyesi için temel bir halka oluyordu. Bu nedenle ki, bütün ağırlığı zindana verdiler. Yıllarca süren vahşet politikasıyla bu sonuca ulaşmaya çalıştılar. 1984 15 Ağustos Atılımı, bir çok hesabı olduğu gibi zindanlar üzerindeki bu hesabı da temelden bozdu. Zindan direnişi tecritten kurtulmuş ve gerilla desteğine kavuşmuştu. Bu aşamadan sonra Türk sömürgecileri, ağırlığı devrimin ana halkası olan dağ direnişinin tasfiye edilmesi ve ezilmesi amacına verdiler. Nitekim bu tarihten itibaren zindanlar üzerindeki baskılar da hafifledi, belli bir nefes alma olanağı doğdu.

Gerilla hareketini içten dağıtmak amacıyla 1985'de "Pişmanlık Yasası"nı çıkardılar. Bu yasa, tümüyle dağ direnişinin tasfiye edilmesine yönelikti. Yasaya göre, işlediği suçlar ne olursa olsun birliğinden kopan, arkadaşlarını ele veren, silahıyla teslim olan ve pişmanlık gösterdiğini söyleyen herkes yasadan yaralanabilecekti. Kararsız, kaypak ve korkak unsurlara, düzenle bağlarını koparmamış olanlara bir çağrı niteliğini taşıyan bu yasa, ihanetçilere her türlü yaşam güvencesini de veriyordu. Aynı tarihte geliştirilmeye başlanan "koruculuk" sistemi ise, bunun diğer bir yüzünü oluşturuyordu. Gerilla hareketi içinde bozgunculuk ve gerillaya karşı çetecilik içiçe örülmeye çalışılıyordu.

Devrimin gelişmesi, 1987'lerde sömürgeciliğin bu politikasını öylesine güdük bir karşı-devrim taktiği haline getirdi ki, sömürgeciler bunun kapsamını genişletmek zorunluluğunu gördüler. 141-142 ve 163. ceza maddelerinin yoğun bir biçimde tartışma gündemine girmesi ve TKP'ye yeşil ışık yakılması bu zemin üzerinde gerçekleşti. Sol'dan tasfiye hareketinin devrime ve topluma dayatılmasının bir aracı olarak TKP liderlerine davetiyeler çıkardılar. Ancak bunların Türkiye'ye dönüşü için koydukları tek bir şart vardı; o da, devrime baraj oluşturma görevini mutlak surette başarmalarıydı. TBKP bu görevi başaramadığı için, liderleri cezaevine konuldular ve genel kabul görmüş haliyle TöBeKP haline gelinceye kadar içerde tutuldular. Artık bunların hiç bir işlevi kalmamıştı. Düzenin basit bir eklentisi bile olamayacak kadar düşürülmüş bir durum arzediyorlardı.

1987-88 devrime karşı büyük komplonun uluslararası boyutlarda dayatıldığı yıllar oldu. PKK hareketinin ve önderliğinin tasfiyesi için içten ve dıştan alçakça provokasyonlar dayatıldı. PKK-Almanya davası da bu kapsamda gündeme geldi. Artık, Kürt meselesini inkar etmek hiç kimse için mümkün olmadığından, Kürt sorununu PKK'nin imhası temelinde kabul etme tutumu seçildi ve bu, emperyalist sistemin ortak tutumu olarak kabul gördü.

Kürdistan'da kırsal alanı boşaltma, şehirlere zorunlu göç vb. uygulamalarla gerillanın halk tabanı dağıtılmaya çalışılırken, kontra saldırılarıyla da gerilla imha edilmeye çalışıldı. Önderleri imha etmeye yönelik sinsi planlar uygulamaya konuldu. Avrupa'da büyük bir provokasyon hareketi geliştirildi. Ancak 1989-90 atılımı bu hesapları da bozdu ve direniş kitlesel boyutlarda yükselişe geçti. '90 serîhildanı en az 1984 15 Ağustos Atılımı kadar önem taşıyan bir gelişmeydi, mücadelede bir dönüm noktasını ifade ediyordu.

Zaten bunun hemen ardından, bölgeye emperyalist askeri müdahale gündeme geldi. Körfez savaşı ile emperyalist devletler bölgeye askeri olarak da yerleştiler. ABD bölgeden çıkmayacağını daha Körfez savaşı günleri içinde söylemekteydi. TC ise, Özal'ın sözcülüğünde ABD'nin kalıcı askeri gücüne ihtiyaç olduğunu yine aynı günlerde itiraf etmekteydi.

Körfez Savaşı günlerinde ilginç gelişmelere tanık olundu. Türk sömürgecileri ilk kez, resmen Kürdistan gerçeğinden bahsediyor, "Kürt diline serbestlik" yasası çıkarıyor, özerklik mi federasyon mu tartışmaları basının sayfalarına yansıyor ve genel bir aftan bahsedilir oluyordu. Özal, Kürtlerin hamiliğini TC'nin yapacağını söyleyerek, Güney Kürdistanlı Kürt liderlere çağrılar yapıyordu. Nitekim, KDP ve KYB temsilcileri Ankara'da Türk yetkililerle görüşme de yaptılar. Şüphesiz bu görüşme ve ilişkiler yeni değildi, ama ilk kez resmen açıklanıyordu.

Güney Kürdistan'da "Kürtlere özerklik, formülüne ve hatta federasyona TC, PKK'nin tasfiyesi temelinde "evet" diyor ve Güneyli Kürt örgütlerine bu şartla güvence veriyordu. Talabani, TC'nin bu şartlı anlaşma formülünü basın önünde açıkladı ve böyle bir şartı kabul etmedilerini söyledi. Ancak TC'nin övgü ve güvenine mazhar olan KDP'nin, bu şarta nasıl yaklaştığı daha sonraki günlerde ARGK'nın altı gerillasını katledişlerinde açıkça görüldü.

Yapılan şu idi: PKK önderliğindeki Kürdistan devriminin gelişmesine paralel olarak karşı-devrim de kendi ittifak zeminini genişletmek ve görevli kılmak zorunluğunu hissetmekteydi. Bunun bir ucunun cezaevlerine yansıtılması ise, beklenen ve kaçınılmaz bir gelişmeydi. Şartlı salıverme ve anti-terör yasası böyle gündeme geldi.

Bu yasa, hayatları rehin alınan insanların yaşamını devrimden vazgeçme koşuluna bağlayan bir özel savaş uygulamasıdır. Özü itibarıyle, Güney Kürdistan'da geliştirilen durumdan farklı değildir. Nasıl ki, orada halk yaşam sınırına çekilmiş ve bu noktada günlük ihtiyaçların karşılanması bile devrime karşıt bir pozisyonda tutulmaya bağlı kılınmışsa; bu yasa ile cezaevlerinde de devrimci tutsaklar aynı biçimde devrime karşı çıkarılmak, yani cezaevleri devrimi barajlamanın alanı haline getirilmek istenmektedir.

Tecil ve anti-terör yasası yürürlüğe girmeden önce, bilindiği gibi çeşitli yöntemlerle PKK yoklanmaya çalışıldı. Silahlı mücadeleden vazgeçme koşulu ile "Apo'yu da kapsayacak bir genel af"dan sözedilmekteydi. Bu, 1983'den buyana süre gelen "ılımlı PKK - Demokratik PKK" dayatmalarının en üst düzeyde bir halkası oluyordu.

PKK sürece çok bilinçli yaklaştı. PKK, eğer TC demokratikleşme konusunda inandırıcı olmak istiyorsa adımı kendisinden başlatmak zorunda olduğunu, cezaevlerini boşaltmak, koruculuğu dağıtmak, özel savaşa son vermek suretiyle bunu kanıtlayabileceğini söyledi. Çünkü saldırıda olan TC, savunmada olan ise Kürdistan halkı ve onun öncüsü idi.

Gelişmeler en son Milli Güvenlik Kurulu'nun değerlendirme masasından geçti ve yasaya son biçim burada verildi. Çıkan karar tek bir cümlede özetlenebilirdi: "PKK'ye af yok!"

PKK için zaten "af edilme" gibi bir sorun da yoktu.

TC, çıkardığı yeni yasayla bir taşla iki kuş vurmak istiyordu. Birincisi, zaten uzun yıllar hukuk dışı yollarla cezaevlerinde tutulmuş insanları daha fazla tutma imkanı kalmamıştı. Bu insanların cezaevlerinde bu biçimde kalması, cezaevlerini devrimci bir muhalefet odağı olarak sürekli canlı tutuyor ve bu, devlete büyük bir siyasal yük oluşturuyordu. Bundan kendi lehine sonuçlar elde ederek kurtulmaya çalıştı. İkincisi; devrimci tutsaklara "özgürlüğünüz PKK'nin elinde, eğer özgür olmak istiyorsanız ya PKK'ye karşı çıkacak ya da onu çizgisinden vazgeçireceksiniz" dayatmasında bulundu. Yani, bu dayatmayı farklı bir dönemde "ılımlı PKK" yaratma amacıyla bir kez daha cezaevlerinden başlattı. 1983'lerde de farklı biçimiyle de olsa yapılan buydu. Ama o zaman, Kürt sorununun inkarı temelinde bir yaklaşım söz konusuydu. Şimdi, Kürt işbirlikçiliğinin örgütlendirilmesine, yeniden hayat buldurulmasına dayanan bir yaklaşım söz konusudur. Bu, biraz da emperyalizmin Kürdistan'a ilişkin politikasına denk düşen bir yaklaşım olmaktadır.

Yasanın en küçük bir demokratikleşme izi bile taşımadığını, Türkiye'li hukukçular söylemekteler. 26 Nisan 1991 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Halit Çelenk (Hukukçu) şu değerlendirmeyi yapıyor: *"Bu yasa ceza hukukunun ana kurallarını alt üst etmiş, savunma hakkına yeni kısıtlamalar getirmiş, anayasanın ve ülkemiz tarafından onaylanan uluslararası antlaşmaların 'eşitlik' ilkesini çiğnemiş ve basın özgürlüğüne yeni bir darbe vurmuştur. Anti-terör yasası bu nitelikleriyle siyasal iktidarın demokratikleşme savlarının içtenlikten uzak olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur."*

3713 sayılı kanuna göre, "terör"e şu tanım getiriliyor: *"MADDE 1- Terör; baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, Anayasa'da belirtilen Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek, Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devletinin ve Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, Devletin iç ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü eylemlerdir."*

Buna göre, Kürdistan'ın adından bahsetmek bile bir "terör" suçudur. Bir hukukçu olarak yasayı yorumlarken Halit Çelenk, 141-142-163. maddelerin de kaldırılmış sayılmayacağını belirtmektedir. *"Bu maddeler TCY'den kaldırılmış, ancak daha da ağırlaştırılarak anti-terör yasasına yerleştirilmiştir"* diyen Çelenk, şöyle devam ediyor: *"Madde de silahlı eylemden söz edilmediğine göre, hangi söz ya da davranışta, eylemde, 'korkutma', 'yıldırma', 'sindirme amacı var sayılacaktır? 'Cumhuriyetin... siyasi, hukuki, sosyal, ekonomik düzeni' ne demektir? Hangi söz ya da davranışlar bu düzeni değiştirme amacına yönelik sayılacaktır? Hangi söz ya da eylemler 'devletin iç ve dış güvenliğini' bozma niteliğinde görülecektir? 'Kamu düzeni' ne zaman bozulmuş sayılacaktır?*

Görülüyor ki bu madde, 141-142. maddelerden çok daha yoruma elverişli, her yöne çekilebilen, uygulamada değişik kararların oluş-

turulmasına olanak veren bir düzenleme getirmiştir."

"Anti-terör" yasasının 8. maddesine göre: *"Hangi yöntem, maksat ve düşünceyle olursa olsun Türkiye Cumhuriyeti Devletinin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan yazılı ve sözlü propaganda ile toplantı, gösteri ve yürüyüş yapılamaz. Yapanlar hakkında 2 yıldan 9 yıla kadar ağır hapis ve elli milyon liradan yüz milyon liraya kadar ağır para cezası hükmolunur."* Buna göre bütün gazete ve dergiler yaptıkları yayınlarla her an bir terör suçlusu konumuna düşebilirler.

"Anti-terör" yasası, işkencecilerin korunmasını da yasa güvencesi altına almakta ve "terör suçlularına" yönelik her türden işkenceye onay vermektedir.

Yasa, "suçları" "terör" kapsamına giren tutukluların cezalarının nasıl infaz edileceğini de belirlemektedir. *"MADDE 16: Bu kanun kapsamına giren suçlardan mahkum olanların cezaları, tek kişilik veya üç kişilik oda sistemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir.*

Bu kurumlarda açık görüş yaptırılmaz. Hükümlülerin birbiriyle irtibatına ve diğer hükümlülerin haberleşmesine engel olunur.

Bu kurumlarda cezasının üçte birini iyi halle geçiren hükümlülerden şartla tahliyelerine 3 yıldan az kalmış olanlar, diğer kapalı infaz kurumlarına nakledilebilirler.

Bu kanun kapsamına giren suçlardan tutuklananlar da birinci fıkrada gösterilen şekilde inşa edilmiş tutukevlerinde muhafaza edilirler. İkinci fıkra hükümleri tutuklular hakkında da uygulanır."

19 Nisan tarihli Cumhuriyet gazetesinde çıkan habere göre Oltan Sungurlu, "terörist tipi cezaevi" için üç yıldır süren bir çalışma içinde olduklarını, Avrupa ve Amerika'daki bir çok cezaevini incelediklerini söylüyor. DGM'lerin olduğu merkezlerde 40-50'şer kişilik bu tip özel cezaevleri yapılmasının düşünüldüğünü anlatıyor. Eskişehir cezaevi zaten bu amaçla inşa edilmişti. Görüldüğü gibi buna yenilerinin eklenmesi düşünülüyor.

TC, bu yasa ile gerçekte yeni bir batağa girdi. Kendisinin ve emperyalist devletlerin tecrübelerini toplayarak ulaştığı "anti-terör" yasası da TC'yi kurtarmaya yetmeyecektir. Tersine, bu yasa onun insan hakları ve demokrasi olgusu karşısında ne ölçüde iki yüzlü bir konumda olduğunun resmi bir kanıtı olmuştur.

En vahşi işkenceler altında yıllardır siyasi kişiliklerinden taviz vermeyen devrimci tutsakları, "anti-terör" yasasıyla yıldırmak ve teslim almak asla mümkün değildir. Zaten bu noktadaki amaç da, bundan öte, şartlı salıverilenlerin devrime bulaşmasını önlemek, onları geri çekmek ve hatta olabilirse devrimin başına bela etmektir. İçerde tutulanlar için düşündüklerini ise, 16. madde yeterince anlatmaktadır.

PKK davasında "şartlı salıverme" yasasından yararlanan hiç bir tutuklu olmadı. Bırakılanlar, cezalarını zaten doldurmuş olanlar, ya da cezaları çok kısa bir süre sonra bitecek olanlardı. Eğer, bu yasa kapsamı içinde bırakılanlar olsa bile, burada önemli olan bu yasayı boşa çıkaracak bir pratiğe yönelmektir. Serbest kalan devrimci tutsakların, acılı yılların hesabını görme amacıyla da olsa devrimci görevlere daha sıkı sarılmaları kendilerinden beklenen ve kendilerine en layık olan tutumdur. TC'nin cezaevleri cephesinden devrimi tamponlama planı bizzat cezaevlerinde olan ve çıkan devrimciler tarafından bozulmalı, bu yasa ona pahalıya ödetilmelidir.

Herşey ayağa kalan halkımızın yürüyüşteki zaferi için!

Kürdistan halkı, tarihinde ilk kez kendisi için bir kuvvet haline gelmiştir. Bu noktadan sonra, Kürdistan'da tarihin yeniden tersine çevrilmesi mümkün değildir.

Özel savaşın bu kapsamda geliştirilmesi, açık ki halkımızın gelişen mücadelesiyle bağlantılıdır. Artık son bir hesaplaşma noktası yaşanıyor.

"Kürdistan'da Zor'un Rolü" adlı kitapta "Kürdistan Devrimci Savaşının Rolü ve Önemi" başlığı altında şunlar yazılılıyor:

"Savaş, bir ülkenin ekonomik ve toplumsal güçlerini sınar, Kürdistan devrimci savaşı da, Kürdistan'ın ekonomik ve toplumsal güçlerini sınayacak; yaşama güçlerinin olup olmadığını gösterecek, yaşamaya hakkı ve gücü olanla olmayanı birbirinden ayıracak, eskiyi, çürümüşü, çağ dışı olanı mezara gömerken, yeniyi, sağlamı, çağdaş olanı geliştirecek, Kürdistan halkının gerçek kurtuluşa, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme gitmesine hizmet edecektir. Kürdistan'da yüzyıllardan beri süren yabancı egemenlik ve halkı karanlıklar içinde tutan feodal gericilik, ancak halkın atılacağı devrimci savaş ile yıkılacaktır. Kürdistan devrimci savaşı, halkın her türlü ulusal ve toplumsal gelişmesini durduran karşı-devrimci zor sistemini parçalayacak, halk üzerindeki kölelik zincirlerini kıracak ve böylece Kürdistan toprağına özgürlük tohumlarını saçacaktır. Nasıl ki, Kürdistan halkının sömürgeci ve feodal egemenlikten kurtulması, onun için her türlü gelişme yolunun açılması ancak ulusal kurtuluş devriminin gerçekleşmesiyle mümkünse, böyle bir devrimin zafere ulaşması ve bu tür gelişmelere yol açması da ancak muzaffer bir halk savaşının verilmesiyle mümkün olacaktır. Kısaca, Kürdistan'da gelişecek devrimci savaş, halk savaşı, Kürdistan halkının tarihinde yeni bir çağın açılması, sömürgecilik ve gerici egemenlik çağının kapanması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük çağının, sosyalizm çağının başlaması olacaktır."

Aynı kitabın 305. sayfasında ise şu satırları okuyoruz: *"Stratejik denge ve özellikle stratejik saldırı aşamasında gündeme girmesi kesin sayılabilecek ve hazırlıkları bugünden başlatılmış bulunan bir başka önemli etkenden söz etmek gerekmektedir. Bilindiği gibi bu, ABD Türk ikili anlaşmaları ile Kürdistan'da üstlendirilmekte olan 'Çevik Kuvvet'lerdir. Bu güç, ABD emperyalistlerinin 1980'lerden beri uygulamaya koydukları, yeni dünya ve Ortadoğu politikalarının bir ürünüdür. 'Çevik Kuvvetler' Körfez ülkeleri, Mısır ve Türkiye'de ise Kürdistan'da üslendirilmeye çalışılan, emperyalizmin imha kuvvetleridir. Bu kuvvetler, stratejik savunma döneminde değil; dengenin başta ABD olmak üzere emperyalizm aleyhine dönmeye başladığı, nihai bir savaş döneminde; kukla yönetimlerin aşıldığı ve devrilmeye yüz tuttuğu bir anda ABD'nin ilerici ve devrimci güçlere karşı piyasaya süreceği işgal kuvvetleridir.*

ABD emperyalistleri, bölgede işgali göze almışlardır. Ancak böyle bir girişim için, nihai savaş zamanını beklemektedirler. ABD, özellikle sömürgeci-faşist Türk yönetimini tahkim edip, 'Çevik Kuvvetler'i özellikle burada geliştirerek; bir yandan bu yönetimi, öte yandan bölgedeki diğer kukla yönetimleri kurtarmak için, başta Kürdistandaki ulusal Direniş Savaşına karşı olmak üzere bölgedeki tüm ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine karşı bastırma ve işgal hareketlerine hazırlanmaktadır ve buna girişecektir.

Bu durumu bilen askeri-faşist Türk yönetimi programını yürütmekte, açıklamalarından da anlaşılabileceği gibi, kendisini daha şimdiden böyle bir nihai hesaplaşmaya hazırlamaktadır.

Ancak bu durumda Kürdistan için de tarihi bir fırsat doğacaktır. Herşeyden önce, bölge ve dünya ilerici ve devrimci güçleriyle, daha şimdiden açılmış bulunan ilişki ve dayanışma imkanları böyle bir durumda daha da yaygınlaşacak, Kürdistan halkının yüzyıllardan beridir biriken kin ve öfkesi bir patlamaya dönüşecek veya koşullar bunun için son derece elverişli ve olgun bir hale gelecektir."

Yukarıdaki bu satırlar Kasım 1981-Mart 1982 tarihleri arasında yazıldı. Bu satırlarda, insan adeta bu günleri görüyor.

Başkan Apo, *"tarihin bu kavşak noktasında doğru slogan, halkın özgürlük yürüyüşüne kalkması değil, özgürlük yürüyüşünde zafere gitmesidir"* diyor. Çünkü halkımız zaten özgürlük yürüyüşü içindedir. Kendisine dayatılan köleliği kabul etmemekte, Kürdistan Halk Cumhuriyeti'ne doğru yürümektedir. Saldırılar ne ölçüde büyük olursa olsun, koşullar bunun için son derecede elverişlidir. Önemli olan, ayağa kalkan gücümüzü doğru yürütmesini bilmek ve zafere göz dikmektir. PKK önderliğinde savaşan halkımız gözünü zafere dikmiştir. O nedenle ki artık, her şey: Ayağa kalkan halkımızın yürüyüşteki zaferi için, diyoruz.

Özgürlük için savaşan Kürdistan kazanacaktır ve onun zaferi tüm bölge halklarının ortak zaferi ve bayramı olacaktır.

ARGK, KIR VE KENTTE SÖMÜRGECİLERİ VURUYOR

Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun kahraman gerillaları artık sadece kırsal alanda değil, şehirlerde de sömürgeciliğe vurdukları darbelerini süreklileştiriyorlar. Düşmanın aldığı tüm önlemlere rağmen ARGK gerillaları, son bir ay içinde çeşitli merkezlere baskınlar düzenlediler ve farklı odaklara yönelik eylemlerde bir çok azgın sömürgeci yönetici ve işbirlikçiyi hakettikleri cezalara çarptırdılar. Son bir ayda gerçekleştirilen eylemlerin bilançosu şöyledir.

1- 27 Mart günü Nurhak Dağlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında meydana gelen çarpışmada 6 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

2- 31 Mart'ta ARGK gerillaları Dêrika Çiyayê Mazî (Derik) ilçe merkezine bir baskın düzenledi. İlçe dört saat boyunca gerillaların denetiminde kaldı. 120 civarında gerillanın gerçekleştirdiği bu baskın sırasında kısa süren çatışmalar da oldu. Hızla etkisizleştirilen düşman güçlerinden kayıpların olup olmadığı öğrenilemedi.

3- 1 Nisan günü Nurhak ilçesi merkez karakolu ARGK birliklerince basıldı. Karakolun ağır hasar gördüğü baskında, en az 1 asker öldürüldü.

4- 2 Nisan'da ARGK gerillaları Nurhak'ın güneyindeki Engizek Dağları mevkiinde bulunan Umutlu köyü Çatalardıç mezrasını basarak Mustafa Vural adlı ajanı ölümle cezalandırdılar.

5- Nisan ayı başlarında Güney Kürdistan'ın Zaxo ilçesi yakınlarındaki Çiyayê Soran mıntıkasında ARGK gerillaları ile Irak sömürgeci güçleri arasında çıkan çarpışmada 140 Irak askeri öldürüldü, 90'ı da esir alındı.

6- 5 Nisan günü Bazîd (Doğubeyazit)'e bağlı Hecê köyü civarında sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK gerillaları arasında çıkan çarpışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

7- 5 Nisan Nisêbîn (Nusaybin)'e bağlı Tinatê (Kutlubey) köyü yolunda ARGK gerillaların döşediği mayına bir askeri araç çarptı. Biri assubay toplam 11 düşman askeri patlama sonucunda ölürken, geriye kalan tümü de ağır yaralandı.

8- Mêrdîn (Mardin)'e bağlı Kersivan köyü muhtarı uzun bir süredir düşmana ajanlık yapmaktaydı. Nisan başlarında ARGK gerillaları gerçekleştirdikeri bir eylemde bu haini ölümle cezalandırdılar.

9- Nisan ayı başlarında Basan (Güçlükonak)'a bağlı Geliyê Zawê (Damlataşı) köyünde meydana gelen ve sonuçları öğrenilemeyen bir çarpışmada 5 veya 6 ARGK gerillasının da şehit düştüğü bildirildi. Şehitlerimizden **Şükrü BEDİR (Hasan), Zeki KILIÇ (Ali), Zeynep ...** ve **Leyla ...** yoldaşların kimlikleri tespit edilebildi.

10- Nisan ayı başlarında TC ordu birliklerinin Güney Kürdistan'a yaptıkları saldırılar esnasında hezimete uğradıkları öğrenildi. Şemzînan (Şemdinli), Qilaban (Uludere) ve Çel (Çukurca)'dan Güney'e giren TC birliklerinin 100'e yakın kayıp verdikleri ve ayrıca koruculardan da öldürülenlerin olduğu öğrenildi. Çıkan çarpışmalarda **Zeki DEMİR (Erdal)** adlı bir ARGK gerillası da şehit düştü.

11- Nisan ayının ilk haftasında özel timler Pasûr (Kulp)'a bağlı bir köyde bir yurtseverin evine roket saldırısında bulundular. Evde bulunanlardan ikisi yaşamını yitirdi, bazıları da yaralandı. Saldırıyı gerçekleştiren ekip daha sonra Pasûr ve Farqîn (Silvan) arasında ARGK gerillalarının pususuna düştü. Pusuda düşmanın ağır kayıplar verdiği bildirildi.

12- 7 Nisan akşamı Şirnex (Şırnak) merkezinde gerillalar özel tim ekibine saldırdı. 2 özel tim elemanı öldü, birkaçı da yaralandı.

13- Çewlik (Bingöl), Mûş ve Amed (Diyarbakır) üçgeninde yoğun çarpışmalar oldu. 10 Nisan'da Pasûr, Zengok-Kerran ve Bongîlan (Solhan) ilçelerinin dağlık kesimlerinde çıkan çarpışmalarda en az 3 subay, 2 özel tim elemanı, 1 korucu ve çok sayıda asker öldürüldü.

14- 10-11 Nisan günleri Elbistan ilçe merkezinde bir askeri karakola saldırı düzenlendi. 4 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

15- 11 Nisan günü ARGK gerillaları Cunek (Yayladere) ilçesi Çemê Zeynî (Sürmelikoç) köyü yakınında bir düşman birliğini pusuya düşürdü. 60 civarında asker öldürüldü, bir bölümü de kayboldu. Çıkan çarpışmada henüz kimliğini öğrenemediğimiz bir ARGK gerillası da şehit düştü.

16- 11 Nisan günü de ARGK gerillaları Zaxo merkezine bir operasyon düzenlediler. Toplam 136 Irak askeri öldürüldü, 37'si de esir alındı. Çok sayıda silah ele geçirildi. Bu çarpışmada **Salih ...** adında bir milis de şehit düştü.

17- 11 Nisan'da Cunek'de jandarma karakoluna ARGK gerillaları bir baskın düzenledi. 9 asker öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

18- 15 Nisan'da ARGK birlikleri Midyad ilçesini bastı. 4 polis ile 5 işbirlikçi ajan öldürüldü. İlçe polis karakoluna yapılan roketli saldırıda 2 polis ve 1 bekçi de yaralandı. Öldürülen ajan Ekremê Mitirb'ın evine yaptıkları baskında ele geçirdikleri 2 işbirlikçiyi gerillalar birlikte götürdüler.

19- 15 Nisan'da ARGK gerillaları Elbistan ilçesi Karahasanuşağı köyü çetelerine saldırdı. 4 çete öldürüldü, müdahale etmek isteyen iki kişi daha öldürülürken birkaç kişide yaralandı.

20- 17 Nisan'da Gumgum (Varto) ilçesi dağlık kesimlerinde başlayan ve üç gün süren şiddetli çarpışmalarda 50 civarında düşman askeri öldürüldü.

21- Çewlik'e bağlı Germav (Hamamlar) köyü yakınlarında 19 Nisan günü çıkan çarpışmalarda 24 sömürgeci askerin öldürüldüğü bildirildi.

22- Xoşkar (Sancak) alanında ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında yer yer çarpışmalar oldu, ancak sonuçları öğrenilemedi. Ayrıca 20-21 Nisan gecesi Dara Hênê (Genç) ilçesi Sîvan (Servi) bucağı yakınlarında da çarpışmalar meydana geldi ve düşman güçlerine ağır kayıplar verdirildi.

23- 22 Nisan günü Pasûr'da bir düşman birliği ARGK pususuna düştü, toplam 12 asker öldürüldü.

24- Licê ilçesi kırsal kesiminde 22 Nisan günü sömürgeci birlikler ARGK gerillalarını pusuya düşürmek istedi. Şeqlat (Şekland) köyü yakınlarında meydana gelen bu çarpışmada 4 özel tim elemanı, 2 uzman çavuş ve 1 assubay öldürüldü, 20'ye yakın düşman askeri de yaralandı.

25- 24 Nisan'da ARGK gerillaları Amed-Licê karayolunu birkaç saatliğine denetim altına aldılar.

26- 28 Nisan günü ARGK birlikleri çeşitli kollardan Bongîlan (Solhan) ilçe merkezine girdiler. Başta kaymakamlık kurumu olmak üzere çeşitli sömürgeci kurumlara saldırılar düzenlediler. Memurlar lokalinde toplantı halinde bulunan kaymakam Ersin Ateş, Savcı Mehmet Türksever, Orman İşletme Şefi Ahmet Yener ve adı öğrenilemeyen bir orman muhafaza memuru öldürüldü. Aralarında emniyet müdürü, hakimler, daire amirleri ve polislerin de bulunduğu çok sayıda TC temsilcisi yaralandı.

27- PKK IV. Ulusal Kongresi'nin çıkardığı, **Af Yasası**'na uyarak, Hêzex (İdil)'e bağlı Xirabê Nêriyan (Tepeköy)'da 20 korucu, 22 Nisan'da silah bıraktı.

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş değerlendiriyor:

IV. Kongre çizgisinde özgürlük yürüyüşünü zaferle taçlandıralım!

TC ÇÖKÜŞ SÜRECİNDEYKEN DAYATILMASI GEREKEN DEVRİMDİR!

Baştarafı 1. sayfada

Yadırgamamak gerekir. Her hareket başlangıçta, görünüşte hiç dikkati çekmeyecek kadar birkaç iddiayla yola çıkar. Zaten sonuçları önceden çok iyi bilinse, düşman hiçbir zaman ona gelişme şansını vermeyecek durumdadır. Dolayısıyla dikkat çekmeyecek birkaç iddiayla işi yürütmek anlaşılırdır. Bu, zor nefes alma, bununla bir yaşamın yürütülebileceğine dair kendini inandırma aşamasıdır. İddia ve inanç yanı bilinç yanından daha fazla olan bir aşamadır. Güç ve olanakla yürütülen bir aşama değil, inanç çabasıyla, bilinç kazanma faaliyetiyle yürütülen bir aşamadır.

Yaygın taraftar kazanmaya başladığımız ikinci dönem, iddialarımızı halk inancına çevirdiğimiz, ona kendi kimliğine sahip çıkmayı az çok kabul ettirdiğimiz, küçük bir grubun dava arkadaşlığından bir halkın davasına doğru yol aldığımız aşamadır. Her devrimci harekette olduğu gibi, belli bir kuluçka döneminden sonra içine girdiğimiz bu süreç uzun bir fasılayı teşkil eder.

'70'lerin sonlarına doğru, dava halka maledilmiştir. Bu anlamda bir başarı kesindir ama, kazanılan sadece doğru tezlerin halka mal edilmesidir. Henüz bununla nihai zafer mümkün değildir. Sadece bir davanın sahibi olunmuştur. Karşısında tepeden tırnağa zırha bürünmüş, mükemmel bir sistematiğe kavuşmuş bir düşman cephesi sözkonusudur. Bu düşman cephesine daha bir fiske bile vurulmamıştır. Bu noktada kazanılan, davanın iddiası ve onun mensuplarıdır. O nedenledir ki, bu dönemi, daha sonraki görevlerin ne olduğunu ortaya koymanın bir adımı olarak görüyoruz.

Bu dönemde düşman da, dava sahipleri kadar uyanmıştır. Dava artık yasal sınırları zorlamaktadır ve ezilmesi gereken bir aşamaya gelinmiştir. Devlet tüm gücüyle yüklenecektir ve kendi iddiasına göre bu dava sahiplerini hak ettikleri yere yollayacaktır. Karşı tarafın iddiası budur. Arkasında dev gibi bir gücü vardır. Diğer tarafın ise iddiası vardır ama, gücü yoktur. İşte 1980'deki 12 Eylül faşizminin, esas itibarıyla halka maledilen davamıza karşı yüklendiği rol budur. Yani, davanın öncüsünü ve kitlesini tasfiye etmek!

12 Eylül faşizminin yürütmek istediği cumhuriyet, bu dönemde gerçekten çöküş çağındadır. TC için yaptığımız değerlendirmeleri çok kısa aşamalara bir kez daha ayırırsak: '20'lerde çarpık, ama genç Türk burjuvazisi şoven Türk ulusçuluğu temelinde anti-demokratik ve Kürt gerçeği ile diğer azınlıkların imhasını esas alan bir programla vücut buluyor. Bu Cumhuriyetin kuruluşunda demokrasi yoktur; Kürtlere yer yoktur; azınlıklara yer yoktur; mantıksız bir Türk şovenizmi ve bu temelde Türk milliyetçiliği-ulusçuluğu vardır. "Herşey Türklük için", "Bir Türk dünyaya bedeldir", "Ne mutlu Türküm diyene", "İmtiyazsız-sınıfsız bir kitleyiz" gibi sloganlarla dile getirilen aşırı bir ulusçuluktur ve daha sonraki bütün sınırsız sınıf baskısının olgularını içermektedir. Kürt gerçeğinin imhasını içermektedir. Diğer bütün anti-demokratik ve faşist gelişmelerin sloganını savunmaktadır. Nitekim olan da budur.

'20-'30-'40'lar genç cumhuriyetin saldırı dönemidir. İşçi sınıfının öncü gücü durumunda olan komünistleri tasfiye eden, Kürt hareketinin o dönemdeki biçimlenişlerini yok eden, çok şoven bir milliyetçiliği iliklerine kadar yeni sınıflara ve aydınlara egemen kılan, bunu da çok çarpık bir devlet eliyle büyütülen kapitalizme dayandıran, adına Kemalizm dediğimiz ideoloji-politika sistemi böyle ortaya çıkar. Bunu yaparken, dönemin uluslararası dengesini kullanır. Emperyalist devletlerin bağrından çıkan Sovyetler Birliği'ni arkasına alır. 2. Dünya Savaşı'na kadar kendisini az çok bağımsız geliştirmeye çalışır. Kendisini 2. Dünya Savaşı'ndaki yeni uluslararası dengeye oturturken, gelişen kapitalizm Türk burjuvazisini emperyalist sistemle bütünleşmeye götürür. NATO'ya girer. Kapitalizmi daha da geliştirir; hem tekelleştirir, hem de bunu uluslararası bağlantılarıyla güçlendirmeye çalışır. Cumhuriyet artık olgunluk dönemine girmiştir.

'50'-'60'lı yıllarda henüz çöküş emareleri göstermemektedir. Burjuvazi kendisine güvenli gelişmektedir; işçi sınıfı ise kendisi için bir sınıf olmaktan uzaktır. Kürt gerçekliği asimilasyonla üstü tamamen örtülmüş-betonlanmış durumdadır. Bu anlamda olgunlaşan Türkiye kapitalizmi, ancak '70'lere geldiğimizde bazı çatlaklıklara tanıklık eder. Egemen sınıflar arası çelişki biraz gelişir; toprak, ticaret, sanayi kesimleri çıkar çelişkilerini yaşarlar. Büyüyen bir işçi sınıfı vardır. Yoksullaşan köylülük vardır. Bunlar bazı yollarla kendilerini düzene karşı konumda görürler. Objektif zemin gelişmiştir. Sınıfsal temelde yeni temsilcilerine kavuşma dönemi, sınıflar adına politika yapma, bunun için ideoloji üretme, bu temelde yeniden TC değerlendirmesi, sınıfsal durum değerlendirmeleri, yaygın bir inceleme-araştırma dönemi sözkonusudur. İşte o Türkiye'nin devrimci hareketi denilen sosyalizmde yeni hamle, devrimci-demokratik aydın hareketi bu dönemle içiçedir. Düzen içinde çatlaklıklar gelişmiştir, koalisyonlar dönemi başlamıştır. Tabi bunun yanında ekonomik kriz giderek kendini duyurmaktadır. Bütün bunlar, cumhuriyetin çöküş sürecine girdiğinin alametleridir.

"İçine girdiğimiz özgürlük hamlesinin her bir yılı geçmiş bütün yılları içinde barındırıyor. Eğer daha önce geçirilen on yıl ise, geçirilecek bir yıl hepsi içinde başarılanı başarıyor, kaybedileni kaybediyor, kazanılanı kazandırıyor.."

'80'lere doğru geldiğimizde, çöküş süreci hızlanmıştır. Tepede yönetenlerin (düzen içi kuvvetlerin) yönetemez duruma gelişi, tabandaki halkın ise eski tür bir yönetimi kabullenemeyişi zayıf da olsa artık kendini dayatmıştır. Bu süreç, ancak 12 Eylül faşizmi gibi tamamen ordunun devreye girmesiyle aşılmaya çalışılır. Bu anlamda hareketimiz, TC'nin çöküş sürecine girişiyle birlikte ortaya çıkan bir harekettir. Bunu çok iyi görmek gerekir.

'70'ler artık TC'nin alt ve üst yapısıyla derin krizlere ve yer yer çöküş alametlerine tanık olduğu yıllardır. Biz bu elverişli koşullar altında, bu çatlaklıklardan nefes alarak ve bazı çelişkilerden yola çıkarak gerçekleri yeniden değerlendirmeye ve olası çıkış yolları belirlemeye çalıştık. Yapılan, böylesi bir dönemin değerlendirilmesidir. Düzenden çekinilmeyecek kadar çöküş işaretleri alınmıştır; yine, bu çatlaklıklardan halkın özgürlük bilincini çıkarabilecek kadar bir güvenceye inanılmaktadır. Yaklaşık on yıl kadar inceleme, araştırma, propaganda ve gruplaşma çabaları hep bu temele dayalıdır.

12 Eylül hareketi, cumhuriyetin kendisini çöküş sürecinden kurtarma hareketidir. 12 Eylül faşizmi, bütün çöküş emarelerini içinde taşımakla birlikte, onu zorla sürdürme hareketidir. Toplumun tüm alt ve üst yapısını tanınmaz hale getirmesi, ikinci cumhuriyet adı altında toplumun el atılmadık-oynanmadık hiçbir yerini bırakmaması, toplum üzerinde yeniden egemenlik için ne lazımsa onu karşı-devrimci yöntemle hazırlaması, toplumda 12 Eylül faşizmine ihtiyaç yaratma, bunun için provokasyonu sonuna kadar yöntemli olarak işletme, bütün toplumsal değerlere el koyma ve satma, hep bu sürecin özellikleriyle bağlantılıdır. Ayakta kalmak için, yönetilenlerin daha önceki muhalefetini frenlemek gerekir, tekrar yönetilir duruma getirmek gerekir. Bunun için toplumun altını üstüne getirmek, şaşırtma kadar satın alma, baskı ve maddiyatı sonuna kadar kullanma, 12 Eylül faşizmi dediğimiz dönemin yöntemleri ve özellikleridir.

Halk muhalefetini baskıyla eziyor. Halkı, daha sonra ekonomiyi kullanarak satın alıyor. Rejimin inşası, temelde bu felsefeye dayalıdır. TC, bir karşı-devrim olgusuna dönüşmüştür. Tam başarısı, karşısında devrimci bir odağın kalmamasıyla mümkündür. Şili'de, Güney Kore'de vb. birçok ülkede yaşanan benzeri gelişmeler gibi, Türkiye de kendi karşı-devrimini cumhuriyetin çöküş anında böyle başarılı kılmak istiyor.

Hareketimiz 12 Eylül faşizmine neyi dayattı?

Bu yıllarda Türkiye'nin devrimci-demokratik, sosyalist muhalefeti yenildi. Bunun bilinen birçok nedenleri var. Sınıf ve halkla bağlantılarını doğru devrimci temelde kuramayışı, öncü örgüt sorunlarını halledemeyişi, kişilik ve önderlik çözümlenmesini yapamayışı, hiç şüphesiz bunda rol oynar. Bunun yanında zamanında dış bağlantılar ve doğru taktikler belirleyememek de diğer etkenlerdir.

Eğer bugün hareketimizin başarısından bahsediyorsak, bunu sağlayan etkenleri şöyle sıralayabiliriz: Bu yıllarda halkın davaya kazanılmış durumunu kesintiye uğratmamak, bunun için öncü çözümlenmesini ve militan çözümlenmeyi yeterli kılmak, mutlaka gerekli olan önderlik gelişimini sağlamak, bunun için yeterince dış bağlantıya ulaşmak, zamanın uygun taktiklerini esas almak, başarının yolunu açmıştır. Böylesine acımasız, tasfiye ve imhayı esas alan faşist saldırıyı bu yönlü gelişmelerle boşa çıkarmaya çalıştık.

'80'lerin başı, PKK'nin yeniden inşa edilmesidir. I. Konferans ve II. Kongre dediğimiz süreçler, PKK'nin yeniden öncü düzeyde varlığını devam ettirme isteği ve örgütlenme çabasıdır. 15 Ağustos Atılımı ise, daha üst bir evreye sıçramadır. 12 Eylül faşist dönemine verilen ilk cevap, örgütün varlığını koruması oluyor. Ondan sonraki cevap ise, sınırlı da olsa, bir saldırı konumuna aktif savunmada bulunmak anlamına geliyor. Dönemin en çok kavranılması gereken görevi, Parti varlığını tasfiye ettirmemek, devrimci-direnişçi özünü zedeletmemek, bunun için dışarıda mültecileşme tehlikesine karşı koymak, içeride imha olmasını engellemek oluyor. Bu, iki ucu keskin bıçak üzerinde yürümeye benziyor. Dizginsiz bir içeri faaliyeti, imhaya götürebilir. Yine, dışı esas alan bir kalış, kokuşmuş bir mülteciliğe götürür. Bu denge ayarlanarak, yol alınmaya çalışılmıştır. Ülkeye dönüş ve bu dönüşün imha olmaması çabaları, 15 Ağustos Atılımına ulaşmak ve bu atılımı da boşa çıkarmamak için sürekli bir mücadelenin varlığına geçerlilik kazandırmak; yapılan budur. 15 Ağustos Atılımına ulaşılmıştır ama, zor olan onu sürdürmektir. Onu sürdürmek demek, 12 Eylül faşizmine karşı yenilmemek demektir. Parti öncülüğünü iddialı kılmak demektir. Böylesine güçlü bir adımı atabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamak demektir. Aynı zamanda, halka direnmenin mümkün olduğunu ve dolayısıyla umudun tazelenmesi gerektiğini kanıtlamaktır. Bu açıdan sürekli kılmak, yükseltilen özgürlük meşalesini söndürmemek hayatidir.

Düzenin yeniden, 12 Eylül'den daha azgınca bir saldırısı ile karşı karşıyayız. Yeniden, öncülüğün durumu tartışılır hale geliyor. Öncülüğü savunmak, öncünün varlığını korumak önemli bir sorun oluyor. Ayrıca, silahlı mücadele taktiğini de kesintisiz sürdürmek büyük bir mesele haline geliyor. III. Kongre sürecindeki çabaların özünde öncü konumunu daha netleştirmek, öncünün tıkanış nedenlerini ortaya koymak, buna yol açan sınıfsal-ulusal gerekçeleri sıralamak, bunu kişiler düzeyine kadar indirgemek, tıkanmış ögelerin kendi şahsında neyi tıkattıklarını, neyi bitirmek istediklerini yanılmadan doğru çözümlemek ve olası gelişme yönlerini göstermek bu dönemin temel görevidir. III. Kongre'de bu başarılmaya çalışıldı. Bunun kadar önemli olan bir görev de, silahlı devrim taktiğini -mücadele taktiğini- biraz daha doğrultmak, Kürdistan koşullarında isyan taktiğinin nasıl yenilgilere gittiğini göstermek, peşmerge yöntemleriyle nasıl imha olmaktan kurtulunamadığını ortaya koymak, bunun yanında uzun vadeli ve ayakta tutabilecek taktiğin ne olabileceğini bir kez daha iyice çözümlemek, bu taktik araçla ne kadar-nasıl yol alınabileceğini iyi koymaktır. Dört yıl önceki o bildiğiniz Nisan-Özgürlük Yürüyüşü ile yeni bir hamleye daha büyük bir cesaretle bu temelde yaklaşılmıştır. III. Kongre sonrası Özgürlük Yürüyüşü'müzde yapılan çözümlemeler ve öngörülen taktik adımlar, sunulan perspektif ve uygulama dönemi böyle kazanılmaya çalışılmıştır. İçine girdiğimiz özgürlük hamlesinin her bir yılı geçmiş bütün yılları içinde barındırıyor. Eğer daha önce geçirilen on yıl ise, geçirilecek bir yıl hepsi içinde başarılanı başarıyor, kaybedileni kaybediyor, kazanılanı kazandırıyor. Dolayısıyla yıllar üzerine çok yüklenme, yılların hakkını tam verme, eskisiyle kıyaslanmayacak kadar yoğunlaşma ve çözüm gücü olma, olanakları elde etmek kadar onları doğru yönetme hayati bir görev oluyor. Eskinin hantal, sistemsiz ve bir anlamda maruz görülebilecek yürüyüş ve vuruş tarzı artık işleri idare etmeye yetmiyor. Her bakımdan yoğunlaşmayı, üslup ve temposuyla mesafe almayı şart kılıyor. Ustalık, yetenek ve yaratıcılık istiyor.

Devrimci yürüyüş de karşı-devrimci özel savaş da şiddetlenmiştir. Zaten 1987'lerde olağanüstü hal yönetimi gündemdedir. Bu özel savaş diğer yöntem ve araçların yanı sıra, silahlı güçlerle yürütülmektedir. Partinin de gündeminde, silahlı mücadelede sistemsizliği, kendiliğindenliği aşmak ve ayakta kalabilecek biçimleri bularak ne pahasına olursa olsun yürüyen bir gerillaya ulaşabilmek sorunu vardır. Bu, sancılı geçmiştir. Çok iyi biliyoruz ki, 1987-88 önemli savaşım yıllarıdır. Özel savaş, devrimci savaşı kesinlikle tasfiye etmek istiyor. Bu konuda ne kadar hata yapıldığını, ne kadar provokasyon geliştirildiğini, devrimci savaşla ne kadar oynandığını iyi koyduk. Bu yılların çözümleme ve talimatları hayli öğreticidir.

1988'in Partiyi tasfiye yılı olarak düşünüldüğünü biliyoruz. Komple olarak zindanda, dağda ve yurtdışında tasfiyeciliğin tam egemenliği düşünülmüştür. Bu, küçümsenmeyecek bir başarıya da gitti. 1989 hamlemiz, PKK bünyesinde bütün tasfiyecilikleri açığa çıkardı; özellikle bu Akademi'de geliştirilen çözümlemelerle, başta dağ pratiği olmak üzere yurt içi ve yurt dışının örgüt faaliyetlerine de yüklenildi. Tasfiyeciliğin tasfiyesi için çok yönlü kavrayışla pratiğe girildi. 1989'da daha büyük müdahalelerle yüklenildi. Müdahale üstüne müdahale ile, sonuçta 1989, bütün engellemelere rağmen kurtarılmaya çalışıldı.

1990 özel savaşın sonuç alma yılı, onun dolaylı etkilediği ara sınıfın -orta yolculuğun- direnmeyi daha da şiddetlendirerek ve kendini basbayağı ortaya atarak, en az cepheden savaşan düşman kadar içte Partiye karşı savaşı utanmaz biçimlere büründürerek sürdürme ve sonuç alma yılıydı.

"1991'e girdiğimizde, Körfez krizi dolayısıyla bölgenin önemli bir altüst oluşu yaşadığı, Kürdistan'ın artık bu krizden en çok etkilenecek bir alan olacağı, Güney Kürdistan kadar Kuzey Kürdistan'ın da artık eskisi gibi idare olunamayacağı bir aşamaya girdiğini biliyoruz..."

Her ögemiz, neredeyse -zemin olarak- tasfiyecilik için elinden geleni yaptı. Tabi ki, bilinçli tasfiyeci ögeler de, bu yılları kendileri için bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirip yüklendiler. Bu yıllarda yaptığımız çözümlemeler, ilettiğimiz talimatlar ve her çalışma alanına yaptığımız müdahaleler, ağır kayıplara

da mal olsa yeni ufuk açılmasına yetmiştir. IV Kongre süreci de böyle hazırlandı. Biz, bu yılların çok kapsamlı olan çözümlemelerini ve perspektiflerini her zaman incelenecek ve ders çıkarılacak temel belgeler olarak Partiye sunduk. Sonuç çıkarmak isteyenler için, derslerle doludur. Partilileşmek isteyenler için, zengin bir malzemedir.

1991'e girdiğimizde, Körfez krizi dolayısıyla bölgenin önemli bir altüst oluşu yaşadığı, Kürdistan'ın artık bu krizden en çok etkilenecek bir alan olacağı, Güney Kürdistan kadar Kuzey Kürdistan'ın da artık eskisi gibi idare olunamayacağı bir aşamaya girdiğini biliyoruz. TC'nin geleneksel çöküş sürecine Körfez krizinin etkileri de eklenince, bir yandan kendini emperyalizme yamamaya hız vereceği, diğer yandan militarizmi tırmandıracağı çok açıktı. Derinleşen krizi aşmak için bir yandan orduyu devreye sokmak, diğer yandan emperyalizme bağımlılığını geliştirmek durumunda olan TC için, bu ne kadar bir kurtuluş çaresi olabilir? Bu konuda, kimsenin herhangi bir umudu yoktur.

"Kürdistan üzerinde de yeni plan, halk denizi içinde işbirlikçileri bir araya getirip, ajanları ve işbirlikçileri kendi himayesi altında bir bölgede yoğunlaştırarak, halk üzerindeki egemenliğini bu sefer daha değişik bir yöntemle bunlara dayalı olarak sürdürmedir..."

Cumhuriyet, 12 Eylül faşizmiyle de kurtarılamamıştır. O görülmemiş baskı, kapitalizmi krizden çıkarmak için yapılan bütün ekonomik operasyonlar ve o çokça adı geçen liberalizm cumhuriyeti alt ve üst yapısıyla kurtarmaya yetmemiştir. TC, debeleniyor; günlük reçetelerle kurtarılmaya çalışılıyor. Onu yıkacak olan temel öncü güç, bizim güçlü hareketimiz oluyor. Kürdistan ulusal kurtuluş ruhu, Kürdistan halkının savaşımı, onun öncüsü PKK oluyor. Bu nedenledir ki, içine girilen son bazı durumlar var.

Özel savaş yürürlükte ama; Kürt meselesi ağıza alınıyor, hatta resmi ağızlarca bazı serbestliklerden bahsediliyor. TC koşullarında, Kürt varlığının kabulü ve gerektiğinde federasyona kadar kendini açma tartışılıyor. Bunu zorunlu kılan nedenler, esasta yürüttüğümüz ulusal kurtuluş savaşı, buna ek olarak da Körfez krizinin olası sonuçlarıdır. Zaten Irak rejiminin çok zayıflatılmış olması, Güney'deki büyük halk patlamasına yol açtı. Bugün provoke edilmek isteniyor, emperyalizmin tamponlamasına çalışılıyor; bu doğaldır. Ve bunu TC, başta ABD olmak üzere uluslararası müttefiklerini de imdada çağırarak, ilk defa kendi önderliğinde başarmak istiyor. Bu, yeni bir yöntemdir. Geleneksel baskı ve hatta bütün olarak özel savaş yetmiyor. Devreye sokulan yeni perspektif, BM'in de himayesinde bir tampon Kürt bölgesi oluşturmak. Bir benzetme yaparsak, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde örnekleri görülen, işbirlikçilerden örülü, onların himaye edilmesine dayalı bir tamponlamadır. Kürdistan üzerinde de yeni plan, halk denizi içinde işbirlikçileri bir araya getirip, ajanları ve işbirlikçileri kendi himayesi altında bir bölgede yoğunlaştırarak, halk üzerindeki egemenliğini bu sefer daha değişik bir yöntemle bunlara dayalı olarak sürdürmedir.

Henüz bütün yönleriyle açığa çıkmamış da olsa, TC'nin içine girdiği yeni politik yönelimi bu oluyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu politikanın arkasında ABD var, siyonizm var ve bölge üzerinde emelleri olan diğer irili ufaklı emperyalist devletler de var.

İsrail'in işlevi çok iyi biliniyor. O, Arap alemini parçalı tutmak, özgürlük ve birlik çabalarını baltalamak için kurulmuş bir ileri emperyalist karakol görevini de görüyor. Son 40-50 yıldır bu işlevini iyi yerine getirdi. Fakat artık zorlanıyor. Arap aleminin gittikçe kendisini güçlendirmesi sözkonusudur. Gerçekten birleşirlerse, İsrail'i rahatlıkla yıkabilecek bir potansiyele ulaşmışlardır. İsrail'in güçsüzlüğü iyice ortaya çıkıp, bir Filistin devletinin küçük çaplı da olsa kurulması dönemine girilince, işte tam da bu noktada, Arap aleminin zayıflatılması için Körfez krizi olayı yaratıldı.

Körfez krizinin şüphesiz birçok nedeni olmakla birlikte, bunda emperyalizmin rolünü görmemek mümkün değildir. Körfez krizi, çok büyüyen Irak militarizmini zayıflatmak, olası bir Arap birliğini engellemek ve böylelikle İsrail üzerinde artan tehlikeyi zayıflatmak amaçlarını gütmüştür. Nitekim krizle birlikte gelişen savaş, Irak'ın ordu aygıtını felç etti, yıkılışın eşiğine getirdi. Saddam'ın önderliği önemli oranda yenilgiye uğratıldı. Saddam rejimi, siyasi anlamda olmasa da, askeri anlamda belini doğrultamaz bir duruma getirilmiştir. Emperyalizm onu, ancak iç muhalefetini ezebilecek bir noktaya getirdi ve diğer Arap ülkeleriyle -özellikle Suriye vb. çelişkilerini sürdürecek bir konumda bıraktı. Tamamen tasfiye edebilirdi ama, bu, emperyalizmin ve İsrail'in çıkarına gelmezdi; hatta Türkiye'nin de çıkarına gelmezdi. Tam yıkılışı, Kürdistan'ın tam kurtuluşudur. Türkiye bunu kaldıramazdı. Türkiye her ne kadar federal sistem diye bir şeyi ağzına dolamak istediyse de, altından çıkamayacağını gördü. Dolayısıyla, çok zayıflatılmış, kendilerine çok bağlı ve muhtaç kılınmış olarak Saddam önderliğini, kendilerini daha iyi hazırlayıncaya kadar yaşatmayı uygun gördüler. Şimdi de, muhalefete göz açtırmayan merkezi bir Irak devleti ve fakat Saddam'sız bir süreci kollama gibi bir duruma girdiler. Şimdiden yapılan hazırlık, Arap ülkeleri üzerinde emperyalizmin egemenliğini pekiştirmeye yönelik bir güvenlik sistemi ve bunun için BM'i Irak-Kuveyt arasına sokuşturma -tıpkı Lübnan, Suriye ve İsrail arasına sokuşturdukları gibi- ve bir de kuzeyden bir güvenlik kemeri oluşturarak Kürtleri devreye sokup tampon bölge içine almak amacına yöneliktir.

Hududun her iki yanında Kürt tampon bölgesinden bahsediliyor. Türkiye, bu işi kendi başına kontrol edemeyeceği görüşünü BM'e kadar götürdü; "ben kendi başıma bu işi kontrol edemem" dedi. BM'in -ki, ABD önderliğindedir- kesinlikle devreye girmesi gereği savunuldu. Şimdi uçaklardan sözümona yiyecek, giyecek yardımı yapılıyor. Bütün dünya yardıma çağrılıyor. Hududun her iki tarafında çadırlı kentler kuruluyor. Daha da ileri bir adım olarak BM'in himayesinde ve hatta BM gücünün denetiminde bir Kürt bölgesi yaratılmak isteniyor. ABD, buna şimdiden yüksek ilgi gösteriyor. Yarın ise, diğer emperyalist devletler peşi sıra ilgi gösterir. Bu ikinci bir İsrail deneyimidir demeyeceğim; çünkü, İsrail deneyimi bu temelde oluşmamıştır, Filistin topraklar üzerine Yahudi yerleşimi ile başlamıştır. Bizim böyle bir durumumuz yoktur. Kürdistan'da, gerici aşiretçi-feodal güçlerden bir tampon bölge oluşturulmak isteniyor. Bununla hedeflenen birinci amaç, Kürdistan'ın kapsamlı ulusal kurtuluş devrimini frenlemektir. Bu, özellikle Türkiye'nin amacı. İkincisi ise, emperyalizmin Irak üzerindeki emellerini sürdürmeye yöneliktir. Özellikle İsrail'in de amacı olan, Kürdistan üzerinden genelde Arapları, özelde Irak'ı tamponlama ve bunun için gerici Kürt bölgelerini güçlü kılma planıdır. Tutar mı tutmaz mı bu ayrı mesele, ama niyet bu.

Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye, yakın tarihindeki Hamidiye Alayları örneğine de bakarak ve yine PKK'ye dayattığı özel savaşı ve bunun önemli bir parçası olan koruculuk sistemini biraz daha geliştirerek, cumhuriyetin ekonomik krizini ve siyasi yapının gerçekten zor yürütülür durumunu göz önüne getirerek, kendisi için temel yıkıcı güç olan ulusal kurtuluş hareketimizi frenlemek ve mümkünse bu yönden yıkılışını durdurmak için bu plana öncülük etmiştir. Bunu, ABD de hemen onaylamıştır. Ortadoğu'ya iyi bir tampon olarak Kürtlerin en gericilerini böyle örgütleyip, BM'in şemsiyesi altına almak güçlü bir denetim aracıdır. İsrail de bunu can-ı gönülden kabul etmeye razıdır.

Görülüyor ki, bu yeni Kürt bölgesi veya bu son mesele etrafında koparılan kıyamet, sahipleri tarafından pek hayrımıza düşünülen bir çözüm değildir. Kürt meselesinin emperyalizm ve hatta siyonizm sınırları dahilinde bir çözümüdür. Kürt halkını önce ayaklanmaya teşvik ederek, sonra Saddam'ın ve Irak rejiminin ayakta kalmasına izin verip üzerine saldırtarak, ölümcül bir yolculuğa çıkarıyorlar. Ölümcül noktaya geldiklerinde de diyorlar ki, biz efendileriniz geldik, sizlere havadan yardım yapıyoruz. Bununla kendilerine bağlıyorlar, böylece himayenin yolu açılıyor. Bunların hepsi plan olsa gerek. Kürt halkı adeta rehin alınmıştır. Bu taktik daha da hızlı geliştirileceğe benzemektedir. Belli ki, bazı güçler şimdiden bu taktikle yakın ilişki içindedirler. Bunların ABD ve Türkiye ile ilişkileri zaten ilkesiz; Kürt halkının aleyhine. Bunun sonuna kadar geliştirileceğini gösterdiler. Halktan milyonlarca insanı rehin aldırdılar. Onların içinde de para ve yardım gücüyle istedikleri kadar işbirlikçi yaratabilirler. Zaten ölüm noktasına getirilmişlerdir.

"O halde, tam da bu noktada halkımızın seçeneği nedir? Halkımızın seçeneği, Kürdistan halk cumhuriyetidir. Tarihin bu kavşak noktasında doğru slogan, halkın özgürlük yürüyüşüne kalkması değil, özgürlük yürüyüşünde zafere gitmesidir..."

Böylelikle, Kürtlerden ilk defa uluslararası bir himaye altında emperyalist amaçlara daha çok hizmet eden ve Türkiye'yi de bu konuda zorlamaktan kurtarmak isteyen bir seçenek doğuyor. Bu, tam da mücadelemizin sonuç almak istediği, silahlı mücadelemizin kendini iyi organize ettiği, iyi yürütmeye çalıştığı bir alanda gelişiyor. TC'nin çöküş sürecine girerken sarılmak istediği bir taktik budur. Diğer taktik, yürürlükteki özel savaştır. Bu özel savaş, birçok yönüyle değerlendirilmiştir. Oldukça kurumlaşmış ekonomiyle yürütülmek, sahte reformcu bir Kürtçülükle de şirin gösterilmek isteniyor. Özellikle küçük burjuva reformizmi tam tasfiye edilmekten kurtarılarak, devrim önünde engel olmak üzere varlığı sürdürülmek isteniyor. Bu, daha önceki taktiklerin biraz daha değiştirilerek sürdürülmesidir. Sahte reformculuk denemesi, nefes alamaz duruma gelen sahte reformculuğu canlandırmak veya ayakta tutmak(!); bu da bir taktiktir. Hiç şüphesiz özel savaşın diğer biçimleri; özel timler, korucular, aşiretlerin güçlendirilmesi, din, spor-sanat etkinlikleri hep bu amaçla işlevlerini sürdürmektedirler. Özellikle ekonomi tamamen özel savaşın emrindedir. Başta GAP olmak üzere bazı projelerle, halk devrimden saptırılmaya ve kredi yoluyla birçok çevre satın alınmaya çalışılıyor. Bütün bunlar, cumhuriyeti çöküşten kurtarma taktikleridir. Dış yardıma halen olağanüstü ağırlık veriliyor. Dış bağlılık bu temelde geliştiriliyor. Türkiye'nin batısı da peşkeş çekiliyor. TC, özel savaşı sürdürmek için, milli karakterdeki bütün zenginlikleri ucuza elden çıkartıyor. Muazzam bütçe açıkları, iç ve dış borçlanma, enflasyon, üretimdeki büyümenin durma noktasına gelmesi hep bu özel savaşın faturaları olarak karşımıza çıkıyor. Ama buna rağmen, özel savaş yine de yürürlüktedir.

O halde, tam da bu noktada halkımızın seçeneği nedir? Halkımızın seçeneği, Kürdistan halk cumhuriyetidir. Tarihin bu kavşak noktasında doğru slogan, halkın özgürlük yürüyüşüne kalkması değil, özgürlük yürüyüşünde zafere gitmesidir. Nereden bakılırsa bakılsın, önüne hangi engeller konulursa konulsun, Kürdistan halkının halihazırdaki yürüyüş durumunda, eğer tedbirler alınır ve özellikle doğru taktiklerle mücadele yönetilirse, sonuç, özgürlük yürüyüşünde zaferdir. Newroz'larla başlayan serîhildanlar, günümüzde de artık oldukça yaygınlaşma ve süreklilik hali gösteren halkın özgürlük yürüyüşü ne engellenebilir, ne de saptırılabilir cinstendir. Eğer kendi kendini vurmazsa, yani en büyük darbeyi kendi kendisine yapmazsa, uzun bir yolculuk da olsa, bu halkın yürüyüşüdür, halkın savaşıdır ve aynı zamanda zaferdir.

O halde, bu dönemin temel özelliği nedir dersek, budur diyeceğiz. Halk ilk defa kendisini bir kuvvet olarak dikmiştir. Dikkat edelim, burada artık sorun kimlik arayışı ve kimlik edinme değildir. Bu halledilmiştir. Halkta yaşanan yeni durum farklıdır. 1970'lerin sonunda mesele, bir öncüye mal olan davanın halka mal olmasıydı. '80'lere geldiğimizde bu başarıldı. '80-90 arasında bu başarı tasfiye edilmek isteniyordu. Ama bu da başarısızlığa uğratıldı ve kimlik kesinleşti. Biz buna, kesinleşen halk kimliği dedik. Şimdi yeni dönemin; **ayağa kalkan halkın yürüyüşteki zaferidir!**

Bütün belirtiler, tüm özel savaş yöntemlerine rağmen bu yürüyüşün gelişebileceğine dairdir. Bir özel savaş ki, bütün yöntemlerini konuşturmasına rağmen birkaç yıl içinde başarıya gitmemişse, onda kesin başarıdan söz etmek zordur; ve hatta önemli yıpranma ve yenilgi ile karşı karşıyadır. Özel savaşın gelinen durumu bu ise, buna karşı yalnız öncü güçle durulamaz.

"Halkın cephesi yürüyüşe geçiyor. Büyük tartışma, meseleyle tanışma ve onu kabul etme kadar, ondan artık kuvvete yönelme, yürüyüşe geçmedir, Bu; bir halk cephesinin oluşmasıdır..."

Son yılda özellikle, öncümüz halkın gerisindedir. Öncü halka layık olamadığı gibi, halkın muazzam imkanlarını da değerlendiremedi. Bu ne anlama geliyor? Anlamı şudur: Özel savaşa rağmen yenilmeyen bir halk umudu ve yürüyüşü! Öncü, özel savaş karşısında yalnız olsaydı, yenilirdi. Eğer biz son bir-iki yılı yenilgisiz atlattıysak, bu, öncümüzün marifetinden veya çok akıllı çalışmasından değildir. Nedeni, halkın öncünün kendisine doğru sahip çıkmamasına rağmen ayakta kalmasıdır. Yani, kazanan halk oluyor. Öncü yalnız kalsaydı, halksız olsaydı yenilirdi ve özel savaşın başarısı da kesin olurdu. Ama özel savaşa rağmen desteğini ısrarla kesmeyen halk, özel savaşa karşı başarıyı sağlamada esas etkendir. Öncü, halk sayesinde varlığını sürdürmüştür. Gerillanın da zaten halk sayesinde ayakta kaldığı çok açıktır. O halde, son yılın en önemli kazanımı halkın sağlam duruşu, kuvvet kazanmasıdır.

Halkın cephesi yürüyüşe geçiyor. Büyük tartışma, meseleyle tanışma ve onu kabul etme kadar, ondan artık kuvvete yönelme, yürüyüşe geçmedir. Bu, bir halk cephesinin oluşmasıdır. Karşı-devrimin özel savaş cephesi kadar, halkın cephesinde de bir yürüyüşe geçmedir. O halde, özel savaşın tam başarısından bahsedilemeyeceği gibi, eğer diğer koşulların gereği de yerine getirilirse, yürüyüşe geçen halkın karşısında yenilgisi kesindir.

Halkın cephesinin daha da sağlamlaşması ve yürüyüşünün zafer yürüyüşüne dönüştürülmesi için bir şart var: Öncü şartı! Bir dava, ne kadar halka maledilirse edilsin, halk ne kadar benimserse benimsesin, hatta isyan ederse etsin, eğer öncü sağlam pozisyonda değilse, tehlikededir. Nitekim Güney Kürdistan'da, halkın ayaklanması zafere kadar zorladığı halde, öncünün dirayetsizliği bir hafta içinde muazzam bir kaçışa yol açmıştır. Demek ki, öncü olmazsa zaferin eşiğine gelmiş bir halk hareketi bile bir haftada çarpıcı bir kaçışa, yenilgiye gidebilir. İşte burada öncünün önemi ortaya çıkıyor. Bütün zaaflara ve gereklerinin yerine getirilmemesine rağmen, PKK öncülüğü halkı diriltmek, ayağa kaldırmak ve yürütmek kadar zafere yürüyüşün güvencesi de olmuştur; veya olabilme zorunluluğunu kavramış, buna göre kendine çeki düzen verme ve kendini şekillendirme gereğini ısrarla yaşamıştır.

Öncü üzerinde IV. Kongre temelinde çok duruldu. Öncünün tasfiyesi yolunda önemli bütün sahalarda çabalar harcanması boşuna değildir. Öncüyü tasfiye et, eldeki bütün kazanımlar gider. Nitekim olan da budur. PKK öncülüğüne bu kadar saldırılması boşuna değildi. "Kürt meselesine evet–PKK'ye hayır!" denildi. "PKK'ye evet–PKK Önderliği'ne hayır!" denildi. Veya, "PKK Önderliği'ne de evet, ama şu koşulla!" denildi. Bütün bunların adım adım kendisini dayattığını biliyoruz. Burada hedef aslında öncünün tasfiyesidir. Hepsinin altında derin tahribatlar var. "Kürt meselesine evet–PKK'ye hayır!" denildiğinde, bütünüyle reformizm, emperyalizme dayalı bir yığın sahte gruplaşmalar, toplantılar, konferanslar geliştiriliyordu. Bu birkaç yılı aldı. PKK bunlara direndi; kendini tasfiye ettirmediği gibi, yapılmak isteneni mücadelesiyle boşa çıkardı. Daha çok III. Kongre sonrası geliştirilen "PKK'ye evet–Önderliğe hayır!" sloganının amacı şuydu: Daha önceden zindanda ve hatta yurtdışında geliştirilen "ılımlı, demokratik PKK" sloganıyla yapılmak istenen, ama başarılamayan, öncüyü öncü olmaktan çıkarma. Bunun 1980'lerin başından itibaren geliştirildiğini biliyoruz. APO önderliğinden yoksun bir PKK denilirken, tasfiyeciliğin şefleri, direnişçi kadroları imha edilmiş, geri kalanları tasfiye edilmiş ve teslim alınmış, düşmanın elinde iyi bir

karşı-devrim silahı haline gelmiş, yurtdışında da tasfiyeci önderlerin emri altına girmiş iyi bir tasfiye örgütü yaratmayı amaçlıyorlardı. III. Kongre sonrası daha da dayatılan provokasyonla öncü öncü olmaktan çıkarılmaya, gerilla yoluyla öncü vurulmaya, tasfiye edilmeye çalışıldı. IV. Kongre değerlendirmelerini incelediğinizde göreceksiniz ki, yoğun bir çaba harcanmıştır.

"PKK'de binlerce militanın vücut bulması, yüzlercesinin tarihte eşine ender rastlanan şahadeti ile kesinleşmesi zafer derecesinde gelişmelerdir..."

Burada, PKK'nin gerçekten direnişçi-devrimci özellikleri aşındırılmaya çalışılarak, bırakalım silahlı savaşı ve öncülüğü sürdürme, PKK önderliği yerine, onun canına okuyacak oluşumlara yol açılıyor. Tasfiyeci şeflerin veya pratiklerin incelenmesini yaptığımızda,bunu çok açık görüyoruz. Tek bir savaşçı, tek bir silah, tek bir kuruş para kazandırmazken; onlarca savaşçıyı imhaya götürme, onlarca silahı düşmana kaptırma, halkın ilişkilerini tarumar etme ve kadroları çalışamaz duruma getirmeyi bir çırpıda başarabiliyorlar. Bunlar tam egemen olsalar, PKK kaç saat dayanabilir? İşte önderliksiz düşünülen PKK, düşmanın elinde bir karşı-devrim aracına dönüşecek olan PKK idi. Direnildi, tasfiyecilik boşa çıkarıldı. Bununla korunan öncüdür.

Esas saldırı öncüye yöneliktir. Düşman halka yöneliyor ama, binlercesini de tutuklasa, ne kadar baskı ve sömürü de gerçekleştirse, halkın da direnci bir o kadar büyüyor. Bu açıdan, düşman bu cepheden sonuç alamıyor. Halka saldırı her cepheden sistemli hale getirildi ama, her cephede halk güçlendi. Korku duvarını yıktı, açılım patlamaya dönüştü ve halk kazandı. O nedenledir ki, özel savaş öncüye yönelecekti.

tik ve sosyalist niteliğiyle en iyi cevap olarak PKK'de sonuca ulaşmıştır. Reel sosyalizm eliyle sosyalizmin itibarı dünya çapında düşürülürken, PKK'de itibarı yükseltilmiştir. PKK'de sosyalizm kendini zafere ulaştırmıştır. Demokrasi her tarafta dejenere edilirken, PKK'de zafere ulaşmıştır. Reel sosyalizm deneyiminde bürokratlaşma, geri ülkelerde despotikleşme yaşanırken, PKK'de tam bir bağımsız önderlik konumuna ulaşılmıştır. Dolayısıyla öncü deneyimimiz, yalnız Kürdistan'daki tasfiyeciliğin boşa çıkarılması temelinde değil, uluslararası alanda da sağlam öncü kimdir-buna nasıl ulaşılır sorusuna da gereken cevap olmuştur. Öncünün kazanılması, bugün halkın özgürlük yürüyüşünün en sağlam güvencesi oluyor. Serihildanlar, et ve tırnak gibi öncünün ayakta kalışına ve güçlenmesine bağlıdır. Öncüyü güçlendirmek; serihildanı güçlendirmektir. Bu, yürüyüşe zafere doğru yürümedir.

Öncü sorunu üzerinde çok duruldu. Öncü ile kimler nasıl oynamak istedi, bu ortaya konuldu. Militan çözümleme ve önderlik çözümlemesi çok yönlü yapıldı. Gerçekten bir tarih çözümlendi. Hücrelerine kadar toplum bireyde nasıl yansır, bunun Partiye yansıması nasıldır, bu kavranılmaya çalışıldı. Sonuç, hiçbir partide gerçekleşmeyen bir netleşmedir. Partiye ne zaman ihtiyaç vardır, partiler neden vardır, parti ve kadro, parti ve önderlik hangi tarihi aşamaların cevabıdırlar; reel sosyalizm yıkılırken, bize cevabı sorulan sorular bunlardır ve önemlidir.

İşte tasfiyecilik militanı tanınmaz hale getirirken, bir adım bile yürüyemeyecek konuma getirmek için akla hayale gelmeyecek karma karışıklık ve muğlaklık peşinde koşarken, her türlü ikircikliklik ve inançsızlığı yayarken öncü militanın çelikten yaratılması en büyük fedakarlık ögesi olarak ortaya çıkıyor. PKK'de binlerce militanın vücut bulması, yüzlercesinin tarihte eşine ender rastlanan şahadeti ile kesinleşmesi zafer derecesinde gelişmelerdir. Biz öncüyü böyle oluşturmaya, korumaya

Saldırılar tek merkezliydi, çok yönlüydü, kapsamlıydı ama, buna karşı öncünün tasfiyeciliğe karşı savunması da zindanda, dağlarda ve yurt dışında çok büyüktü. Öncü, bu büyük direnişler temelinde tasfiyeciliği tasfiye ederek, her cephede tasfiye edilmek istenen öncünün konumunu esas itibariyle IV. Kongre çizgisinde sağlam kıldı. Çözümlemeler ve talimatlar öncüyü o denli netleştiren, ayrıştıran ve yeniden sağlam bir örgütlenişe davet eden değerlerdir ki, her zaman büyük derslerle doludur. Yalnız PKK öncülüğü biçiminde değil, uluslararası alanda reel sosyalizm çözülüşe giderken, sosyalizm, demokra-

ve kesinleştirmeye çalışıyoruz. Bu önemli oranda başarılıyor. Her zamankinden daha fazla öncüleşme, öncünün rolünü kavrama ve yapıya özümsetme görevimiz vardır. Bu, dönemin en yaman Parti iç görevi budur. Öncünün gereklerini kavra ve uygula! PKK somutunda öncü çözümlemesine ulaş ve özümseyerek kendinden başlat! İşte militan için öncü konusunda temel görevler bu sloganlar altında dile getiriliyor. Bu aynı zamanda tarihi bir ihtiyaca da cevaptır. Kürdistan'ın öncüsüz, öncülük adına en büyük ihanetin sergilendiği en tehlikeli bir dönemine cevaptır. O halde, her zamankinden daha fazla bu dönem, öncü

görevlerine ne pahasına olursa olsun ulaş ve gereklerini mutlaka yerine getir. Bu konuda hiçbir engel tanıma. Bahane arama. Zaptedilmesi gereken en temel görev budur. Bunu, en temel zayıflıklardan yola çıkarak güçlenme, en derin alçaklıklardan yola çıkarak yücelme olarak kavra ve mutlaka ulaş. Bizde gerçekleşen öncülüğün -PKK öncülüğünün- anlamı budur. Bunu, bu görkemliliği ile kavramak ve hele hele uygulamak yaşamın biricik tanımıdır. Bununla oynamak, gereklerini yerine getirmemek ve sığ kavrayış militanın kendisi ile alay etmesidir. Kürdistan'da yanıbaşındaki ihanetle buluşmaktır. Bu ise, yaşamdan vazgeçmektir. Yollar bu kadar nettir, ikirciklilliğe yer bırakmayacak kadar ayrışmıştır. Halkın da düşmanla ayrışmasını yapması, öncüdeki bu ayrışmaya yakından bağlıdır. Düşmanın bile Türk-Kürt karışıklığını bir tarafa bırakıp, Kürt ayrışmasını kabul etmesi bu nedenledir. Bütün bunların da sağlam bir öncü kavrayışıyla ve uygulanmasıyla bağlantısı kesindir.

Bununla bağlantılı ve kendini oldukça gündemleştiren bir görev gerilladır. Halkın yürüyüşüne, yürüyüşteki zaferine ve bunun sonucunda cumhuriyetine doğru yol alırken öncünün çok gerekli olduğunu gördük. Ama, bu öncünün temel yöntemi ne olacak sorusu var. Ona biz, Kürdistan koşullarına uyarlanmış, bugününe cevap vermiş gerilladır diyoruz. Herhangi bir gerilla değil, öncü ve halkın yürüyüşüyle sıkı sıkıya bağlantılı savaş biçimidir. Yani en yoğunlaşmış biçimi olarak, silahlı savaşım kolunun yetkince kullanılmasıdır. Bu savaş kolunu yetkinleştirmek zorunludur. Ülkemizde bu savaş kolunu çalıştırmazsak, ne halkın yürüyüşünde ve ne de öncünün öncülüğünde fazla bir gelişmeyi yaşayabiliriz. Bu kol işlemeli ki, diğer görevler hakkıyla yerine getirilsin. Silahlı savaşım kolu, gerçeken serihildanların koruyup geliştiricisidir. Öncünün çelikleşeceği, ancak onunla kendini kanıtlayacağı, mücadeledir.

Düşman bu araçtan vazgeçirmek için, daha şimdiden tavizler bile hazırladı. Öncü savaşı ve silahlı savaşım kolunu ortadan kaldırın, isteklerinizi görüşmeye hazırız diyecek duruma gelmişlerdir. Bu bir hiledir ama, öncü savaş kolunun rolünü ortaya çok iyi koyan bir durumdur. Tasfiyeciliğin temel amacı da buydu. Özel savaşın temel amacı da, gerillayı daha oluşum halindeyken tasfiye etmektir. PKK gerillaları soyutlansın, halk yürüyüş yapsın, PKK varlığını yasal olarak sürdürsün denildi. Bunun tek şartı, şiddetten vazgeçilmesi! Görüyoruz ki, en önemli savaşım aracımıza bir saldırı sözkonusu. Hem de gerekirse reformizmi devreye sokarak. Madem ki, gerilla, düşmanın ve onun özel savaşımının hedefidir, o gitsin diğer herşey kalsın diyecek kadar önem kazanan bir araçtır, o halde yüklenmek gerekir.

Gerilla çözümlememiz biliniyor. Bu yılların en önemli bir faaliyeti de, kavrayışta gerillayı bütün yönleriyle ortaya koymak, uygulamak konusunda hassas olmak, eğer savaş kazanılacaksa bunun bir gerilla uygulamasıyla olacağını görmek ve

göstermektir. En çok tartışılan ve sonuca bağlanan bu oluyor. Burada hangi savaş tarzı, hangi hareket tarzı düşman karşısında yenilmezdir sorusunun cevabına ulaşmaya çalışıyoruz. Uğruna en çok çaba harcadığımız budur ve bu çok önemlidir. Kürdistan koşullarına göre nasıl bir savaş verelim ki, düşman ulaşmasın; bu birinci nokta. İkincisi, halkı sürekli besleyip korusun. Üçüncüsü, öncüyü sürekli önünde var kılsın. Lazım olan savaş bu oluyor. İşte bunun için taktikler diyoruz. Eğitim sorunlarından üs sorunlarına, hareket tarzından çarpışmalara kadar hangi biçimler tercihimizdir; bunların üzerinde çok durduk, kapsamlı değerlendirmelerimiz var. Tartışma klavuzları ortaya çıktı. Talimatlar düzeyinde yönetmelikler geliştirildi. Biz uzun uzun açmayacağız ama, şunu iyi bileceğiz ki, gerilla bir yaşam tarzıdır. Özü bu! Ona bir girdin mi pir gireceksin, bir yaşadın mı tam yaşayacaksın, ölümüne kadar yaşayacaksın. Gerillaya yaklaşım böyledir. Bunu meslek edinen, öncü içinde buna varım diyen bir defa bütün benliğiyle katılacak, kavrayışta ulaşacak, sonuna kadar özümseyecek, çok bilinçli olacak, en zor yaşam tarzı olduğunu bilerek katılacak, başlı başına bir ustalıkla icra edildiğini bilecek, en çok kafa çalıştırma, en çok hareket isteyen yaşam tarzı olduğunu bilecek ve tabi ki, savaş eğer bir hiledir deniliyorsa, bizim bu yöntemle savaşımızın baştan sona düşmanı aldatmaya dayanacağını bilerek bunun bütün biçimlenişlerini bulup uygulayacaktır. Bizim toplumumuzda düşkün yaşam, zorluklara bir türlü girmeme, gerilla yaşamından sürekli kaçış, kayıplarımızın en temel nedenlerinden birisi olan düzen içi yaşayışa sürekli yönelme, ucuz köy yaşantıları, köylere gerekçesiz girme ve ucuz yaşama yönelme, aslında gerilla yaşamını esas almama, onun yaşam ve hareket tarzına yükselmeme, ya da bu araca -bu temel mücadele yöntemine- layık oldu ğu yeri vermeme, yenilgiyi ardına kadar yaşama anlamına gelir. Bu değerlendirilmiştir ve şimdi bu mücadele yöntemiyle savaşmak isteyenlerin önüne konulmuştur. Hem aydınlatılmış ve hem de özümsetilmiştir, geriye kalan uygulamasıdır.

"Gerillayı basit bir araç, basit bir yaşam olarak değerlendiremeyiz. Buna girmek isteyenler, layık olmak zorunda olduklarını bilmelidirler..."

Ülkemizin derinliği-genişliği, coğrafyası, insan-halk ilişkisinde olgunluğu, Partinin hazırlık düzeyi sağlam bir gerillayı olanaklı hale getiriyor. Gerillanın koşullarımıza denk, düşmanın hamlelerine her bakımdan karşı koyabilen, halkın enerjisini savaşa çekebilen, onun siyasi savaşımını sürekli güçlendiren ve bunu da kesinkes Parti öncülüğü ile yürüten bir konuma gelmesini ısrarla istiyoruz. Çok tartışıldı, çok çözümlendi, çok talimat verildi, az uygulandı; neden? Çünkü, yaşam düşkünlüğü ileri düzeyde; gerilla yaşamından kaçış, onun yaşamına düşüncede ve ruhta gelmeme ileri düzeyde. Kayıpların temel nedeni burada aranmalıdır. Eğer, zafere ulaşamayacaksak, IV. Kongre çizgisinde özgürlük yürüyüşünün zaferinden bizi alıkoyacak tek bir engel varsa, o da budur. Bu araca layık olduğu yerin militanlarca, komuta kadrolarınca verilmemesidir. Daha şimdiden görüyoruz ki, bu araçla uzaktan yakından ilişkisi olmayanlar, kendini tanınmaz

hale getirenler bu araçla bu kadar oynadıktan sonra olsa olsa imhalık durumlar yaşanır ve yaşandı da. Bu araç biraz uygulanınca çok çarpıcı gelişmeler ortaya çıkıyor. Bu araçla oynanınca feci yenilgiler ve darbeler alınıyor. O halde, öncü savaş konumumuzda silahlı gerilla örgütümüz, Cephenin de Partinin de bütün olanaklarını seferber ederek bu dönemin en sonuç alıcı aracı oluyor. Halk, ordumuz gelişsin diye, yarını yoğunu seferber ediyor. Militanlarımız az kayıp versin diye gerçekten herşeyini veriyor. Her sahada gerilla biraz daha güç bulsun diye, öncü büyük fedakarlık gösteriyor. O halde, bu aracı esas alanlar, halkımızın ve Partimizin mükemmel çabalarına mutlaka gereken karşılığı verecektir. Gerillayı basit bir araç, basit bir yaşam olarak değerlendiremeyiz. Buna girmek isteyenler, layık olmak zorunda olduklarını bilmelidirler. Sizler giriyorsunuz, ülkede

"Gerillacılık; yolunu açmış militanlık, yoğunlaşmış siyasallık ve örgütleşme, yoğunlaşmış görevlerde siyasi ve örgütsel güç kazanmaktır. Yaşamdan en bilinçli, en fedakar, en cesur özellikleri kazanmaktır. Temposu ve çalışma tarzı bitirici olandır. Düşmana ve gericiliğe karşı en uyanık, sürekli tetikte, yaydan fırlayan ok gibi sürat kazanan savaşçı militan demektir..."

çok sayıda insan buna katılmış, fakat acaba binde biri layıkıyla yapıyor mu; bunu olumlu cevaplamak zor. O halde, en temel sorun ve en çok yerine getirilmesi gereken görev bu araca hakkını verme görevidir.

Bu dönemi zafere kapatmak istiyoruz. Bu araca hakkıyla yüklen, bu araç görevini yerine getirsin; o zaman zafer kesinleşir. Düşman bu nedenle; bu araçtan vazgeç, diğer bütün araçlar serbest diyor. Can alıcı sonuç bu araçtadır da ondan. Tasfiyeciler, bunun için bu araçla en fazla oynuyorlar. Pervasız bir biçimde düşmanın direkt ve dolaylı etkisi de işin içindedir. Çok iyi bilinir, bu araç işlevini yitirdi mi mesele bitmiştir. Bu aracı ardına kadar tasfiye etmek, teslimiyetçiliktir. İşin kavrayış ve uygulama esasları çok önemlidir. Kendini bu temelde hazırlamak, bunun yaşam tarzına şimdiden girmek ve bu yaşamı esas almak devrimciliktir, yaşamın en üstünüdür. Ama aynı zamanda en zor olanıdır. En kahraman ve en kudretli olanıdır. Acaba böyle mi yaklaşıyoruz? Uyarı yapıldı, hatalar konuldu. Bütün ağırlığımızı bu konuya verdik. Bu nedensiz değildir. Bu konuda suç işlemeyen neredeyse kalmamıştır. Arkadaşlar bu araca çocuklar gibi yaşamak istiyorlar, bütün bunlar tekrar tekrar, evire çevire, döne dönüşe kendine gelmeyi, bu araca kudretli yaklaşmayı emreder. Kavrayış kadar uygulama ustalığını şart kılar.

Eğer biz bu araca hakkını vermezsek, bu Kürdistan Kürdistan olmaktan, bu halk da halk olmaktan çıkar. Peşmerge türü savaşçılığın kaç gün dayanabildiğini görüyoruz. Hem de bu sonuç, neredeyse yıkılışın eşiğindeki bir rejime karşı yaşanıyor. Tarihdeki birçok Kürt isyanından çok daha kötü bir durumun yaşanmasından başka hiçbir sonuç getirmedi. Bizim silahlı deneyimimiz sınırlıydı, üstelik yaşanan hatalar da

vardı. Ama buna rağmen biz sonuna kadar sorumluluk taşıyarak mücadeleyi kesintiye uğratmadığımız için, ulusal sorunda çözüme kadar yaklaştığımızı biliyoruz. Demek ki, sıradan bir dürüstlük ve ciddiyet varsa bunu kavrayacak ve uygulama esaslarına ulaşacaksınız. İç engel, kişilik yetmezliği, "benimle şöyle oynanıldı" demek kişiyi mazur göstermez; bunlar affedilmez yaklaşımlardır. Gerillacı, bütün bunları gören ve yerle bir eden kişidir. Biz bunu her zaman söyledik, ama sizler iyi kavrayamamışsınız. Biz, gerilla yaşamının en olgun siyasi ve en örgütlü yaşam olduğunu baştan beri söylüyoruz. Gerillacılık; yolunu açmış militanlık, yoğunlaşmış siyasallık ve örgütleşme, yoğunlaşmış görevlerde siyasi ve örgütsel güç kazanmaktır. Yaşamdan en bilinçli, en fedakar, en cesur özellikleri kazanmaktır. Temposu ve çalışma tarzı bitirici olandır. Düşmana ve gericiliğe karşı en uyanık, sürekli tetikte, yaydan fırlayan ok gibi sürat kazanan savaşçı militan demektir. Sanıldığı gibi, sadece askerlikten anlayan adam değildir. Örgütsel ve siyasal yönden geri olup da, askeri yönden güçlü olan gerillayı tanımıyoruz. Bu bir yalandır, kendini aldatmadır. Gerilla yurtseverlik, demokrasi ve sosyalizm konusunda asgari ölçüleri tutturduğu gibi, örgütsel ve siyasi savaşın da en yoğunlaşmış ifadesidir. Bütün bunları iç içe kendinde gerçekleştiremeyen gerillacı olamaz; hele hele gerilla komutanı hiç olamaz. Bunları böyle kavradınız mı? Ve ne kadar uyguladınız? Bunlar sizin için hayatidir. Çok iyi bilinen ve hepimizin de az çok yaşadığımız bir olaydır ki, kavrayış ve uygulama çok yetersiz. O halde en temel görev, bu yetersizliği aşmaktır.

IV. Kongre'nin bir gerilla kongresi olduğu söylendi. Ve denildi ki, gerilla, Kürdistan'da sonuç alacak tek doğru savaş biçimidir. Eğer bu araç bu kadar marifetliyse ve siz de sıradan bir dürüstlüğü temsil ediyorsanız, o halde bunun gereklerini yerine getirmek durumundasınız. Biz böyle yaklaştık, bu yaklaşımın doğru olduğunu söyledik, nitekim gelişmeler de bunu doğruluyor. Bundan sonra daha çok hakkını vereceğiz. Özgürlük yürüyüşünde temel vuruş tarzımız, en yoğunlaşmış ve sağlam çalışma tarzımız olan gerillaya böyle yaklaşacak, hakkını böyle verecek, halkın savaşımında zaferin aralayanı, zaferin geliştiricisi ve kurmayı olarak yer verecek ve mutlaka sonuç aldıracağız.

Kendisini en basitinden en karmaşığına, en esas olanından en talisine kadar bir hedefler sistemine kavuşturan başka bir partiye rastlanmaz. Yani PKK, başından itibaren hedefleriyle yürüyen bir harekettir. Sağlam bir hareketin hedefler programı gelişkin olmalıdır. Hedeflerde şaşırmamak çok önemlidir. Son tahlilde halkın kuvvet kazanması, öncünün kendisini kesinleştirmesi ve gerillanın oluşması, esasla tali olanın, basitle karmaşık olanın sağlam temellerde düzenlenmesi ve bunun üzerinde yürüyüşle mümkündür. Ancak böyle bir hareketin sağlam bir yürüyüşünden bahsedilebilir. Unutmamak gerekir ki, hareketin hedefleri üzerinde çok oynandı. Gözünü hedeften saptıran, hedeflerin içinde de baş hedefi tespit edemeyen savaşta -yürüyüş harekatında- sağlam bir sonuca gidemez. Oysa hedefsizlik yaygın bir biçimde yaşanıyor. Hatta, dost ve düşman hedef karıştırılıyor. Arkaya konulması gereken hedef, öne konuluyor. Hemen ezilmesi gereken hedef, arkaya bırakılıyor. Bunlar bize çok güç kaybettirdi. Örgütsel ve siyasal hedeflerimiz vardı. Bunlara ne kadar ulaşılmıştır? Güç nasıl çarçur edilmiş, fırsatlar nasıl kullanılmıştır? Halkın talepleri nasıl boşa çıkarılmıştır? Eğitim imkanlarıyla örgütlenme ve kadrolaşma fırsatı varken, bunlar nasıl değerlendirilmemiştir? Hiçbir hareket, bizim kadar fırsatları değerlendirememe, imkanların kullanamama durumuna düşmemiştir. Bu bizim kötü yanımızdır. Hedeflerle oynuyoruz. Bu hem ekonomik, hem de siyasi hedefler açısından böyledir. Zamanında vursa yerle bir edeceği bir hedefe vuruşu yıllarca sonraya bırakıyor. Baş düşmanlar var, zamanında vursan bir bölgeyi yanına çekersin; bir düşmanı sindirirsin ve kendine alabildiğine hareket alanı sağlarsın. Hiç oralı bile olunmamıştır. Zamanında yapılmamıştır. Zamanında yapılmadığı için de, bunlar daha sonra kat be kat darbelere yol açmışlardır. Alınan birçok darbe, hedeflerin zamanında ve yerinde doğru seçilmemesi ile ilintilidir. Çok iyi bilinir ki, biz Botan'a girdiğimizde, eğer hedefleri doğru tespit etseydik, örgütsel-siyasal ve askeri görevlerin gereklerini zamanında yapsaydık, Botan şimdi elimizdeydi. Oysa, sadece hedefler meselesinde netsizlik, belirleyici olanı karıştırma yüzünden ne kadar şehit verdik. Artık bu dönemin sağlam ve özümüzde çok güçlü bulunan hedefler sistematiğine ulaşmalıyız.

Planlamalarımızda hedefler çokça konulmaya çalışılıyor. Kültürel cepheden tutalım askeri cepheye kadar bizim olan, kazanmamız gerekenler nedir; düşman cephesinden koparmamız gerekenler nelerdir, netleştirilmeye çalışılmıştır. Eksik olan devrimciliğinizi burada tamamlayacaksınız. Ufukta her zaman düşman hedefi vardır. Önem sırasına göre kimler nasıl vurulacak, hangi yöntemle ve hangi gücümüzle; bunlar hep hedefler meselesidir. Düşmanı belirlemiş, gücü yok; gücünü hazırlamış, yöntemi yok; öncü ve donanım var, hedef yok; veya hedefi görüyor, öncü kuvvet yok! Gerillacı, kapsamlı bir hedefler sistematiğinden bir saat bile uzaklaşmayan adamdır. O hep hedeftedir; yatınca hedeftedir, kalkınca hedeftedir; gözleri düşmanı görür, engeli görür, açığı görür, yokuşu görür, düz yolu görür; ona göre gücünü ayarlar. Bunu yapmamaya gerekçe olarak darlıktan ve sığlıktan bahsediyoruz. Bu, bir devrimciye yakışmaz. Kendini devrimcileştirme, aynı zamanda hedefleşmedir. Devrimci adam hedef adamıdır, hedeflerine mükemmel yürüyen, hedefini tespit eden, hangi güçle hangi yöntemle yürüyeceğini bilen ve bunu savsaklamayan adam demektir. Bu noktada durumlarınız yürekler acısıdır. Bu hususta işlenen hatalar, hedefle oynamalar kişinin sonunu getirir; çok getirdi. Giderilmezse daha da getirir. Önümüzdeki dönemin hedefler meselesine doğru yaklaşın. İşte düşmanın savaş birlikleri, yeni işbirlikçiler, ajanlar ve hatta karşımıza direkt çıkarmak istedikleri reformist teslimiyetçiler! Bu hedefler iyi görülmeli, askeri cephede her bölgeye uygun biçimde sıralanmalı, siyasal cephede de bu sıralama doğru yapılmalı. Bu, güçlendirmemiz gereken siyasi bir koldur.

"Vuruş tarzımız militancadır. Hedefler doğru belirlendiğinde, geriye doğru çalışma tarzı kalır. Doğru çalışma tarzı, devrimciliğin günlük inşa tarzıdır. Günlük propaganda, örgütlenme ve eylem, çalışma ve vuruş tarzımızı ifade eder..."

Örgütsel hedeflerimizde her bölgeye bir bölge komitesi, her mıntıkaya köy komitesi, hücreler, mahalli temsilcilikler, halkın değişik kollar altındaki (gençlik, işçi, köylü, kadın, esnaf) örgütlenmelerine yer verin. Bunları öncü çekirdekler biçiminde Parti komiteleri eliyle yürütmek, legaliteden yararlanmak ve illegaliteyi kullanmak; bunların hepsi hedeftir. Partiyi her yerde komiteleştirme, merkez komiteden eyalet komitesine ve hücreye, üstten aşağıya doğru genişliğine örgütlenmeyi ülke sathında özel kollarla birlikte yayma, öncüyü bu denli ölçülü kılma döneminin hedefidir. En azından ülke devrimine öncülük edecek, bütün alanların devrimci görevine öncülük edecek militan kadroları eğitim ve tecrübeyle yetiştirme, devrimi kadrosuz bırakmama, her zaman "kadrolar devrim için vazgeçilmezdir" şiarına bağlı kalma, döneme nicelik ve nitelikçe yeterli kadroyla cevap verme, halkımızın savaşmak isteyen vurucu gücünü en acımasız savaş türü olan gerilla içinde yoğunlaştırma, savaşmak isteyen Kürdistanlıya gerillada yer verme, bunun için teşvik etme, gerilla ordumuzu en azından çizilen hedefler dahilinde mutlaka oturtma, gerilla ordumuzu eğitip örgütleyerek niteliğini dönemin siyasal görevini başaracak güce ulaştırma hedeflerimizdir. Her eyalet için çizilen hedefler var. Gerilla örgütlenmesinde ulaşmak istediğimiz sayısal hedefler var. Bunlar her eyalete göre belirlenmiştir. Bunu sağlıklı olarak gerçekleştirmek dönemin görevidir. Yüzbinlerce cephe üyesine ulaşmak, uyanan halkımızın cephesel birliklerini gerçekleştirmek hedefimizdir. Çok kaliteli birkaç bin Parti kadrosuna mutlaka ulaşmak hedefimizdir. İşte bütün bunlar hedeftir ve hedeflerimizin incelikle ele alınması gerektiğini göstermektedir.

Vuruş tarzımız militancadır. Hedefler doğru belirlendiğinde, geriye doğru çalışma tarzı kalır. Doğru çalışma tarzı, devrimciliğin günlük inşa tarzıdır. Günlük propaganda, örgütlenme ve eylem, çalışma ve vuruş tarzımızı ifade eder. Her gün bizim için propaganda günüdür, örgütlenmedir, eylemdir. Eylem örgütlendirir, örgüt eylemliliği geliştirir. O halde, çalışma tarzı olmadan bir devrimcilikten bahsedilemez. Yeni güne propaganda ve eylemliliği sığdıramamak, devrimcilik-militanlık değildir. Bir devrimci ki, günlük olarak propaganda yapmıyor, örgütlenme yapmıyor ve eylem yapmıyorsa, o militan değildir, bir oportünisttir. Çalışma tarzı olmadan militanlık olmaz. Ama bakıyoruz ki, bizde propagandasız, örgütlenmesiz ve eğitimsiz bir devrimcilik mümkünmüşcesine kendini kaptıran kaptırana! Önünde halk yığını var, eğitmiyor. Çok sayıda gerilla adayı var, eğitmiyor. Kadrolaşmak kesin gerekli, fakat yapmıyor. Böyle önder olmaz. Çalışma tarzından kaçış var. Gerilla yaşam tarzından kaçış var; ve yine de gerillayım, öncüyüm diyebiliyor. Bu konuda gerçekten kendini aldatma var. Örgüt uğruna savaşmadan, mücadele etmeden sonuç alacağını umma gibi bir gaflet durumu var. Bunu aşacaksınız. Yerinde azami eğitim ve propagandayı sağlayacaksınız. Elinize geçen fırsatları bile değerlendiremiyorsunuz. Böyle devrimcilik olamaz. Eğer başarıya gidilmezse, işte bunun önemli nedeni budur. Siz, günlerle dalga geçiyorsunuz. Bizim yaşamımıza bakın, günü neleri sığdırıyoruz! Bu kadar eğitimi ve propagandayı boşuna yapmıyoruz. Dostlara karşı, sizlere karşı örgütsel görevlerimizi nasıl yerine getirdiğimizi, halkın eğitimiyle nasıl uğraştığımızı, kadrolaşmayı nasıl geliştirdiğimizi görüyorsunuz. Diğer birçok işimizin yanısıra, bu işleri de siz militanlardan on kat daha fazla yüklendiğimiz bir gerçek. Peki, siz militanlar ne yapıyorsunuz? Böyle militanlık olmaz. Asgari çalışma tarzının gereklerini bile yerine getirmeme affedilemez. Siz buradan kaybediyorsunuz. Çalışma tarzınız günleri boş geçirme temelinde; bir önderlik sevdasına kendinizi kaptırmış gidiyorsunuz. Bunu şimdiye kadar yaptınız ve kendinizi aldattınız. Bundan sonra kimse geliştiremez. Dönemin özgürlük yürüyüşünden bahsediyoruz. Kılını kıpırdatmayan adam, hangi önderlikten bahsedebilir. Partiyi neredeyse tembelhaneye çevirenler var. Kim sizi böyle besler? Üretken olacaksınız; bu da günlük çalışma tarzıyla mümkündür. Çalışma tarzınızı değiştireceksiniz. Fiziki ihtiyaçlarınızı gidereceksiniz, ondan sonra esas olarak çalışmalara yüklenceksiniz. Etrafınızdakilerin eğitim ve örgütlenmesini, savaşçıların içindeyseniz onların eğitimini, eğer etrafınızda hiç kimse yoksa, yani tek kalmışsanız, müthiş gerekli olan araştırma ve incelemeyi yapacaksınız. Bütün bunlar çalışma tarzına girer. Hiçbiriniz iddia edemezsiniz ki, inceleme ve araştırma imkanı yok. Bu yoksa, propaganda yapılır. Özellikle örgütlenme imkanı var, eylem imkanı var. Bütün bunları içiçe dengeleyip uygulama imkanı, her zaman her yerde var. Bunda gerekeni yapmayan, kendini sürekli alıkoyan, yan çizen kimdir? Bu devrimcilikle ne özgürlük yürüyüşünden, ne başarıdan ve ne de zaferden bahsedilebilir. Kendinizi en çok aldattığınız nokta budur. Çalışma tarzı olmadan ve çalışma tarzında yeterlilik olmadan, siz kendinizi devrimcilik yapabileceğinize dair inandırmışsınız. Bunu aşacaksınız. Parti'nin öncü sıfatı var. Gerilla için koşullar ve olanaklar haddinden fazla olumlu. Halk desteği, coğrafya mükemmel, donanım da öyle. Hedefler de belli. Geriye ne kaldı? Artık sıra günü doğru çalışmayla doldurmaya gelir. Bu konuda karışıklık vardır, tembellik vardır. Buradan kaybediyoruz. Kaybedişimizin en önemli nedeni budur. Kesinlikle inanıyorum ki, hepiniz için inceleme-araştırma, propaganda, örgütlenme ve eylem fırsatı var. Bunlar hiçbir örgütte olmayacak kadar bizde var; değerlendiremiyorsunuz. Burada görevlerle oynandığı için, en uygun fırsatları değerlendiremedik, anlamsız kayıplar verdik, hak ettiğimiz kesin başarılardan yoksun kaldık. Bunun aşılması, çalışma tarzımıza ulaşmayla, bunun örgüt, eylem, inceleme ve propaganda gereklerine hakkını vermeyle olur. Devrimcilik böyledir. Biz, bu konularda da çok çözümleme yaptık, talimatlar belirledik. Halen çalışma tarzı adı altında düşkünce bir ağırlığı dayatan, iflah olmaz bir küçük-burjuvalığı dayatan kimdir? Bununla yalnız kendisini değil, bütün çalışanları sabote eden kimdir. Bunları aşacaksınız; doğru çalışma tarzına, savaş ve vuruş tarzına ulaşacaksınız. İşte dönemin fethedilmesinde en çok gereksinme duyulan, gereklerini mutlaka yerine getirmemiz gereken bir husus da budur. Bugüne kadar ihmal ettiğiniz, gereklerini yerine getirmediğiniz doğru günlük çalışma tarzını hakkıyla işleteceksiniz. O zaman göreceğiz ki, başarı için diğer koşullar da sağlandığında zafer kesindir. Yani zafer için, olumlu koşullarla doğru çalışma tarzının bütünleştirilmesi mutlaka gereklidir.

Bunu tamamlayan diğer bir nokta ise, üsluptur. Çalışmaya kama gibi, bıçak gibi giremezsiniz. Gözlere mertek gibi batamazsınız. Yere şiş gibi saplanamazsınız. Düşmana karşı üslup, dosta karşı üslup, yoldaşa karşı üslup önemlidir. Savaşçıya karşı, militana karşı ve hatta sıradan tek tek kişiye dek yansıtılacak üslup vardır. Zarfsız mektup yollanır mı; çırılçıplak dolaşılır mı? Eğer evet diyorsanız, o zaman üslupsuz devrimcilik yapılır, denilir. Eğer olmaz derseniz, o zaman üslup şart. Hele bizim gibi halklar gerçeğinde, üslup, kesin belirleyici temel biçim meselesidir. Üslup, yani biçim, yani dışa vurum vücuda geçirilecek elbise gibi gereklidir. Kendi-

nize uygun elbiseyi, uygun üslubu mutlaka bulacaksınız. Bütün bu saydığımız koşullar, çalışma tarzında uygun bir dışa vurumla kitlenin ve Parti'nin içine yansımazsa, düşmana doğru yönelinmezse, hepsi boşa çıkabilir. Bir üslupsuzluk herşeyin sonunu getirebilir. Ben bu konuda üslubumuzu çok çirkin, kırıcı, sevilmez, antipatik buluyorum. Yer ve zamanı dikkate almayan, kendini pat diye ortaya atan, batıcı, tasarrufçu, bir üsluptur bu. Bunlar muhteva ile ilgili değil midir? Kesinlikle özle ilgilidir, özünüzdeki zayıflıkları yansıtıyor. Bu yansıtma, bizde biraz da aşırıdır. Kendini bitirme, biçimde alabildiğine biçimsizliği yaşama bizim toplumda çok gelişkindir. Dolayısıyla, kalıntıları sizde çok güçlüdür. Buna dikkat edeceksiniz. Biz üslup, hitabet, moral vesilesiyle bu konuyu biraz açmaya, temel bir eğitim olarak vermeye çalıştık. Dersin önemini bile fazla idrak edemediniz. Ama, üslubunuz dinlenilemiyor. Göze ne kadar hoş geliyorsunuz, sözü ne kadar ustaca kullanıyorsunuz, hele yerinde ve zamanında ne kadar yapabiliyorsunuz? Durumunuz yürekler acısıdır. Yetkinleşin. Yüreği olmayan, başka dillerle konuşmak zorunda kalan, kendi öz dilini zor bela konuşanlar sözkonusu oldu mu, üslup daha da önem taşır.

Bizim halk, kavrayıştan ziyade şekle önem verir. Birçok komutan adayımızı tanıyorum. Bin defa yüreğimden geçirdim, benimsenecek bir tek noktasını bulamıyorum. Yürüyüşün komutanından başka her şeye benziyor. Bir söz söylemesi var, etrafını bıçak gibi kesiyor; dinlemek bir işkence. Bir suratı var, turp gibi. Bunlar aslında düşmandan kalma özelliklerdir. Düşmanın yüzyıllardan beri toplumumuzu irinleştirme, çirkinleştirme, dikenleştirme, gerileştirme, yani "iti ite kırdırtma" politikasının sonuçlarıdır. Bir kişisel özellik sanıyorsunuz ama, bunlar, düşmanın yüzyıllardır ektiği özelliklerdir. Biçim güzelliğiniz yok; ya taklit veya şekilsizlik. Bu özelliğiniz asla taraftar bulamaz, toparlayıcı olamaz, çalışma tarzında eylemi, örgütlenmeyi ve propagandayı geliştirmesi mümkün değildir. Üslubu güçlü olmayanın, propagandası etkili olamaz. Örgütlenmede diken gibisin; kimse seninle örgütlenmeye gelmez. Eylemde inandırıcı komut gerek; laçkasın, dağınıksın, kimse seninle eyleme gelmez. Özünde bir şeyler var; eylem de yapmak istiyorsun; ama komuta tarzın o kadar ölgün ve o kadar cesaretten yoksun ki, birliği yürütemezsin. Bunlarla savaşı ne kadar zorladığınızı, savaşla ne kadar oynadığınızı, birçok başarıyı sırf üslubu yetkince kullanamadığınız için geliştiremediğinizi ve birçok kayba yol açtığınızı hepiniz kendi pratiğinizden çok iyi bilirsiniz.

Üslup, devrimde sanatkarane yaklaşım tarzıdır. Devrim biraz da sanatkarca yürür. Devrimde güzellik aranır. Devrim, aynı zamanda sanatın, güzelliğin kaynağıdır. Devrim, yaşama biçiminin kaynağıdır. PKK'ye dayatılan ise, tersidir. PKK'nin içini ve gerillayı bu kadar provoke etmek demek, çirkinleştirmek demektir, yaşanılmaz kılmak demektir. Öncüyle oynama bu anlama gelir. Oysa yoldaşlık ilişkileri en yüce ilişkilerdir. Gerilla yaşamı en görkemli yaşamdır. O dağların doruklarında yurtseverliğin güzelliği ve çekiciliğinden daha üstün ne olabilir? Orada her şey bir türkü gibidir. Gerillanın yaşamı gerçekten bir türküdür. Gerillanın yaşadığı dağlar romansıdır. Hep yüceliğe davet eder, yoldaşça ilişkilere en güçlü bağı verir. Fakat siz, böyle mi değerlendirdiniz? Dağda dolaşıyorsunuz; bakmasını bilmiyorsunuz, adeta dağlara hakaret ediyorsunuz. Vatanın her köşesi bir güzellik ifade eder; nasıl değerlendirdiğiniz belli değildir. Yanı başınızda altın gibi gençler var; düşman gibi bakmışsınız. Bu kimin üslubudur, kimin yaklaşımıdır? Tabi ki düşmanın. Düşmanın vatansızlaştırma eylemine, "vatanınız harabedir, kaçın", "bu çocuklar, bu gençler bir köledir, bir an önce canına okunması gereken baş belalarıdır" gibi değerlendirmesine denk düşen yaklaşımlardır. Bu üslup, düşmanın üslubudur. Siz, bunların etkisinden kendinizi fazla kurtaramadınız. Oysa üslup, en az bağlı olduğunuz değerler kadar gereklidir. Özünüzde bağlı kaldığınız ve dünyayla yaşamınızı bağlayan değerlere sadakatla bağlı olmanız halinde, üslubunuz da o denli güzel, yetkin, hakim, doyurucu, çekici, toparlayıcı, usta yönetici, dar koşullarda cesaret aşılayan, fedakarlık üstüne fedakarlık sergileyen, olağanüstü koşullarda kendini yitirmeyen, koyvermeyen, başarısızlıkta paniğe, başarıda sarhoşluğa kapılmayan, olgunluğu hiçbir zaman elden bırakmayan temelde gelişir.

Devrimcinin yürüyüşü, aynı zamanda üslubun yürüyüşüdür. Üslupsuz devrimcilik, üslupda güzelliği yaşamayan bizim değildir. Bu her zaman düşmana yardım eder. Sizlerin durumunuza bakalım: Lime lime etmişler, bütün hareketleriniz faul. Devrim, savaşların en soylusu, en çetini, oyunların anasıdır ve siz bu oyunda bütün hareketlerinizle faul yapıyorsunuz. Gerçekten bu da bir sorundur. Oyun kurallarına gelmeme, üslubunu tutturamama, o oyunda, o savaşta çekiciliği bir tarafa bırakmadır. Bunu da yaptınız mı, geriye bir şey kalır mı? O halde, üslup gereklidir.

Üsluba ilişkin olarak şimdiye kadarki özellikleriniz düşmandan kalma özelliklerdir. Bunun karşıtı olarak, devrimin güzelliğiyle bütün alanları fetheden üslubunuzu mükemmelleştireceksiniz. Eğer bütün bu koşullarda ve bu olanaklarla hedefi iyi kestirmiş, çalışma tarzını tam tutturmuş, üslubu mükemmel kılmış bir yürüyüşümüz varsa, bu yürüyüşün önünde ne ciddi engellerden bahsedilebilir, ne de düşmanın özel savaşı hergün ürettiği yeni biçimler de olsa başarıyla yürür. Görüyorsunuz ki, bir devrim ancak böyle yürütülürse onun yüksek başarı şansından bahsedilebilir. Kürdistan Devrimi'ni, onun bu aşamaya getirilişini önemli oranda yeteneklerimizle sağladık. Belki çok az farkettiniz, belki çok fazla; gereken ilgiyi ya gösterdiniz, ya gösteremediniz. Mühim olan, bugünlere gelişimizdir. Bundan sonrası, karşı-devrimci cephe -TC için çöküş süreciyse, bizde de halkımızın yürüyüşünde zaferi kesinleştirecek adımların atılış sürecidir. Bu dönemlerin adımları pek atılır. Ritmi kuvvetli kılınır. Kürdistan Devrimi'nin bu aşamasına nereden bakılırsa bakılsın, hiçbir devrimle kıyaslanmayacak kadar silahlı olması gerektiği görülür. Halkımızın geri koşulları, zayıf örgütlülüğü, öncüden mükemmel bir planlama ve bu planlamanın uygulamaya kavuşturulmasında tam komuta ister. Bu, Kürdistan Devrimi'nin doğasının bir gereğidir. Çokça yaşadığınız yetersiz komutanlık, komutanın gerekleriyle oynama devrimde felakettir. Sürecin şu veya bu aşamasında beklemediğiniz bir felaket gelebilir. Bunun sebebi yine, bu yürüşte gerekli uyumu, yeterli çabayı gösteremeyen kendi devrimciliğimizdir. Devrime kolay kalkılmaz. Kalkıldıktan sonra, sizin gibi yürünmez. Kalkmışsınız ama, yürüyemiyorsunuz. Biraz yürüyorsunuz ama, yürüyüşünüz zaferi garantileyecek adımlarla olmuyor. Yürüyüşe varız diyoruz. Ama bu öncüyle olur, bu temel mücadele aracıyla olur, bu devrimci üslupla olur. Bu konuda çağrılar çok açık. Geriye, bunu şahsında somutlaştıran militanların öncülüğü kalır. Çünkü onlar safları düzenleyecekler, uygun adımları düzenleyecekler. Bunlar gereklidir ve daha çok sizden beklenen görevlerdir.

"Biz, şimdiye kadar bütün yürüyüşlerin başında olduk. Ufacık bir yorgunluk ve muğlaklık içine düşmeden amansız koşullarda ve darlıklarda mücadeleyi mükemmel kılarak gelmeyi bildik..."

Birçok özgürlük hamlesini başlattığımızda dedim ki, tarihe emin adımlarla girmek gerekir. Bunların hayal olmadığını söyledik. Çarpılan, sağa sola savrulan adımların sahibi kim? Kendini bu konuda sağlam değerlendirmeye almayan kim? Çokça bahsettiğiniz ikirciklilik, yalpalama, kesin bir yürüyüşün sahibi olamama, duran mı hızlanan mı bir temponun sahibi olduğu belli olmama, kimin tutumu? Bu noktalarda kendimizi gözden geçirmekten ve zafer yürüyüşünün emrettiği ölçülere ulaştırmaktan başka çaremiz yoktur. Artık gerisi nasıl sorusuna kalıyor. Ama onu da biz gösteriyoruz. İyi gösterdiğime inanıyorum. Bu aşamada önderler çok gereklidir. Tarihin yürü ya kulum dediği yerde, halkımızın da evet dediği aşamada ve Parti öncülüğünün ve gerillanın biz de hazırız dedikleri yerde, geriye kalana şahane ve mertçe yürüyüş kalır. Bu bir şans. Bizim gibi bir halkın tarihinde belki de ilk defa ve son defa yakalanan bir şans. Eğer yaşama böyle bakmayı bilseydiniz, kendinizi bu temelde yaratsaydınız zaferi yakalayacak adam kesindi. Bu adamların biri gider-üçü gider ama, geri kalanı sonuç aldırırdı.

Biz bu işleri sizlerin adına buraya kadar getirdik. Daha fazlasını siz yapacaksınız. Halkımız, öncünün bütün yaramazlıklarına ve yetersizliklerine rağmen devrimi iyi kestirmiş, güçlü bir kararlılığa ulaşmış ve desteğini iyi yansıtmıştır. Öncünün kavrayışı ve temel özelliklerinin sergilenmesi açısında da gelişme iyidir. Verilmesi gereken savaşım biçimi iyi ayırdedilmiş, kazandıracak olan biçimin özellikleri iyi tecrübeyle de farkedilip seçilmiştir. Ama yine de yapılması gereken var; bu ise, yürütücü kadronun bütün bunlara gerçekten layık olabilmesidir. Şimdi sorun, bunu günlük olarak yürütecek kadro yapımızın görevlere gereken kapsamda yeterli çabayla karşılık vermesidir.

Kesin başarı buna bağlı olduğu gibi, bu konuda yerine getirilmeyen görevler de başarısızlığı getirir. Burada kişisel gerekçeyle "layık olamadım, şu-bu nedenle temsil edemedim" derseniz, bu aşamadan sonra size verilecek tek karşılık bir kurşundur. Bu, bir söz olur veya bir mermi olur. Tarihin böylesine önemli yürüyüş anlarında bu tip yaklaşımların sahibi ayaklar altında ezilir. Bunu bağıra bağıra söylüyorum. Belki şimdiye kadar gerekçelerinize sığınabilirdiniz; ben dahil bundan sonra hiç kimse sığınamaz. Böylesine dönemlerin yürüyüşü ortaya konulduğu gibi yapılır. Bunun üzerinde çekişme olmaz; esasa ilişkin tartışma olmaz. Tam hazırlanamamıştım, netleşememiştim, ikirciklilik vardı diyen kendi eliyle yenilgiyi hazırlamış veya fermanı boğazına geçirmiş olur. Her halde bu büyük yaşam hatasına düşmeyiz. Eğer gaflet ve hatta ihanetle eş böylesine bir yaşam hatasına düşmeyeceksek, geriye sağlam bir yürüyüşün sahipleri olmak kalır. İşte özgürlük yürüyüşümüzün sonunda zaferi mümkün kılan tarzı böyle başlıyor. Daha şimdiden çok çeşitli olan alanlarda özü böyle olan bir yürüyüşün içindeyiz. Halkımız, dünyanın gözleri önünde böyle bir yürüyüşe girdiğini ilan ediyor. Öncü gücümüz, her alanda böyle bir yürüyüşün içindedir. Önümüzdeki yılların üzerine özü ve biçimiyle böyle olan bir yürüyüşle gidilebilir, başarı üstüne başarı ve zafer kesinleştirilebilir.

Biz, şimdiye kadar bütün yürüyüşlerin başında olduk.Ufacık bir yorgunluk alameti göstermeden, kararsızlık ve muğlaklık içine düşmeden amansız koşullarda ve darlıklarda mücadeleyi mükemmel kılarak gelmeyi bildik. Başarıdan asla sarhoş olmadan, en önemli başarıda bile yetmezliği görüp daha büyük başarının sahibi olmak için ne lazımsa ona yöneldik. En önemli sanılan bir yenilgiden mutlaka bir gelişme nedeni çıkarılması gereğine hükmettik ve daha o günden yenilgiden başarıya gitmeyi hazırladık, bütün yenilgileri başarının kaynağına dönüştürdük. Bunlar bizim önderlik işlerimizi yürütme tarzımızdır. Bu engin tecrübelere dayanarak, hiç şüphesiz bundan sonrasını da yürüteceğiz.

Geçmiş yürüyüşlerimizde, yürüyüşle oynayan çok çıktı, çok düşürmek istediler, düşürdüler. Kahramanca şahadete yürüyenlerimiz oldu, halen yürüyorlar. Ama bundan sonrası için de başarılı olunmak isteniyorsa, arkadan takip eden düşmanın ulaşamayacağı kadar hızlı ve yine önünü engellemek isteyen düşmanın ufku karartmasına imkan vermeyecek kadar geniş ufuklu olmak gerekir. Eğer düşmanın önümüze ektiği mayınları zamanında söküp atacak kadar duyarlılıkla yürünürse, ben bu yürüyüşte zaferi görürüm ve varım derim. Kaldı ki, şimdiye kadarki bütün yürüyüşlerde sorumluluğumuz bu çerçevededir. Geçmişte böyle bir yürüyüşünüz olmadıysa da, hiç değilse bundan sonra dersler çıkarın, gerekiyorsa bir nefes alma molası verin, ve bundan sonra yürüyüşünüzün zafer yürüyüşü olması için ne lazımsa onu yapın. Biz yine bu konuda da payımıza düşen hizmeti kusursuz yerine getirdik. Geriye kalan, layık olmaktır. Yürüyüşün başarısında ne lazımsa, onu kendinde gerçekleştirmektir. Biz, böyle yürüyüş sahiplerinin yürüyüşünü hep idare ederiz, ona önderlik ederiz. Sadece böyle yürümelisiniz, böyle sanıyorum demiyorum. Olmazsa olmaz kabilinden yürüyüşünüz böyle olacaktır. Yürüyüşe söz verme, son nefese kadar bu çerçevede yürüme kararında olma demektir. Biz bunu böyle biliriz, böyle komuta ederiz.

"Önümüzdeki dönemin yürüyüşü, bu bakımdan en şanslı yürüyüş; aynı zamanda da en planlı, üzerinde en iyi düşünülmüş ve derin karşılanmış bir yürüyüştür. Eğer bütün bunlar böyleyse, yürüyüşümüzde başarı kesindir..."

Baştan günümüze kadar bu yürüyüşe katılanları ben hep böyle düşündüm, böyle gördüklerimi yürüttüğümü sandım, inandım veya öyleydi. Diyelim ki, çoğu öyle değildi, mühim olan üslubumuzun böyle olması. Halen de üslubumuz böyledir. Bu üslupla Kürdistan'ı, onun halkını özgürlük yürüyüşünün çok önemli bir aşamasına getirdik. Bu tartışma götürmez, oldukça kanıtlanmıştır. Bundan sonrası için diyoruz ki, tam zafer olmasa da, hiç de küçümsenemeyecek bir zaferi yakalayacak bir yürüyüşü kesinleştirmişiz. Ona bizi ulaştıracak hazırlıklar, en başta da enerji tam ise, yürüyüşümüz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar planlı ve uygulama gücüne kavuşturulmuş bir yürüyüş olur. Hiç sanmıyorum ki, şimdiye kadarki hiçbir yürüyüşümüz böyle planlı, bu denli imkan ve olanaklarla hazırlanmış ve yürütülmüş olsun. Önümüzdeki dönemin yürüyüşü, bu bakımdan en şanslı yürüyüş; aynı zamanda da en planlı, üzerinde en iyi düşünülmüş ve derin karşılanmış bir yürüyüştür. Eğer bütün bunlar böyleyse, yürüyüşümüzde başarı kesindir. Ben, bu temelde halkımızın yürüyüşüne yüksek değer biçtiğimize ve gerekeni yaptığımıza inanıyorum. Bu inançla bundan sonrasını da götüreceğimiz kesindir.

Öncüye, gerillaya gerekli olan her şey verilmiştir. Eğer kendileri de görevlerini yerine getirmesini bilirlerse, onların da başarıları aynı oranda kesindir. Bütün bu yürüyüşler çözümlemeler ve talimatlarda sonuna kadar tam bir nizama kavuşmuş, yaşam kurallarına kadar indirgenmiş, kararlaştırılmış ve söz verilmiştir. Bu sözlerimizin sahibi olacağım derken, sadece kendim için söz vermiyorum. Hepinizin de verdiği sözün amansız takipçisi olacağım. Neye mal olursa olsun, kim altta kim üstte kalırsa kalsın, temel ölçüye, sağlam yoldaşlık esaslarına bu temelde özlenen uygun adımlarla karşılık vermeye önderlik edeceğimizi, halkımızın da bizden mutlak anlamda istediğinin ve tarihin emrettiğinin bu olduğunu belirtiyor; sizlerin de gerek layık olma itibarıyla ve gerekse başka hiçbir seçeneğinizin olmaması nedeniyle sonuna kadar bağlı olmanız gerektiğine, bunun için azami disiplin, fedakarlık, cesaret ve coşkuyla yürüteceğinize inanıyor ve başarı diliyorum.

V.i.s.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:		
			Avustralya 3.50 $	Hollanda 3.75 hlf
			Avusturya 22.50 s.	İngiltere 0.90 £
H. Barcedoğmuş	Serxwebûn	Stadtsparkasse - Köln	Belçika 75.00 bfr.	İsveç 7.50 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 27 93 29 53	Danimarka 10.00 dkr.	İsviçre 3.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 501 98	Fransa 7.50 ff.	Norveç 10.00 nkr.

Aydın KAYA (Diyadin) yoldaşın anısına bağlılık, özgür vatanı yaratmak olacaktır

Adı ve soyadı: Aydın KAYA
Kod adı: Diyadin
Doğum yeri ve tarihi: Çewlik (Bingöl) - Çilkanî (Yeniköy)

Tarih boyunca uygulanan imha politikaları ile halkları tamamı ile yok etmeyi düşünen sömürgeci sistemler, kendi sonlarını getirecek gücün halklar olacağını unutuyorlar. Faşist TC ve onun tarihteki temsilcileri, Kürt halkının imhası için insanlık dışı uygulamalar geliştirdi. Halkımızı atomlarına kadar parçalamak için büyük uğraşlar vererek, halkımızı bir daha adını anmayacak şekilde yok etmeyi istediler. Haklı temelde gelişen PKK hareketi atomlarına kadar parçalanmış halkımızdan "Atom bombası kadar etkili" gelişmeler yarattı. Müthiş yiğitlik ve kahramanlıklarla şimdiye kadar övülecek tarafı olmayan Kürt tarihini, şanlı insanlık rotasına uyan bir hale getirdi. Düşman artık sadece savaşan değil, şehit düşen yoldaşların cesetlerinden bile korkmaktadır. Başkan APO'nun da dediği gibi "Bir halk eğer köle ise, ancak şehitleri ile kölelikten kurtulabilir." İşte bu tanıma uygun olan halkımız ancak şehitleri ile kurtuluşu görebilir. PKK, tarihi böyle yazmıştır. Bu tarihin en iyi temsilcilerinden biri de **Diyadin** yoldaştır.

Diyadin, 1965'de Çewlik'in Çilkanî köyünde doğdu. Yoksul bir aile çocuğu olarak zorluklar içinde ilk ve ortaokulu köyde, liseyi Çewlik'te okudu. Bu dönemde bölgede partinin faaliyetlerinden etkilendi. Ancak partinin yurtdışına çıkış döneminde ilişkileri kesilir. Bu dönemde ailenin ekonomik sorunlarını çözmek için birçok Kürdistanlı genç gibi **Diyadin** arkadaş da çeşitli şehirlerde en ağır işlerde çalışır. Emeğin sömürülmesini ve faşistlerin baskısını daha çıplak şekli ile görür, düşmana kini daha da artar. Beraber çalıştığı, tanıdığı kişilere mücadelenin haklılığını anlatır. Olgun kişiliği, dürüstlüğü ile çevrede sevilir ve saygınlık kazanır.

Sonraları ailenin artan ekonomik sorununa katkısını artırmak için Suudi Arabistan'a gider. Burada Parti ile ilişki kurar. Cephe faaliyetlerine katılır. Kısa sürede bu alanda verdiği çaba, dürüst yaklaşımı ile herkesin dikkatini çeker. Uzun zamandan beri düşündüğü vatanın görkemli dağlarında savaşma isteğini Partiye iletir. Bu önerisi uygun görülür ve 1989 ortalarında Akademi alanına geçer.

Akademi alanında olgun davranışları, yoldaşlık ilişkileri ile tüm arkadaşların saygı ve sevgisini kazanır. Sunulan askeri ve siyasi eğitimi en iyi şekilde değerlendirerek, Parti hattına uygun büyük gelişmeler sağlayarak 1990 baharında ülkeye yönelir. Serhat alanında faaliyetlere katılır.

Bu alanda birçok çatışmada gösterdiği üstün saldırı ruhu ile düşmana büyük darbeler vurur. Parti hattına uygun savaş ve gerilla yeteneği ile bölgede büyük gelişmeler yaratır. Halkın büyük sempatisini, yoldaşların sevgisini kazanarak bu alanda da sevilir.

1.1.1991'de Erzirom (Erzurum) Karayazı ilçesinde düşmanla girdiği büyük çatışmada düşmana büyük kayıplar verdirilir. Uzun süre çatışma sürer, yoğun kar örtüsü ile örtülü olan alanda sayısız düşman güçleri arasında mermileri bitince özgürlük sloganlarını atarak, düşmana teslim olmaktansa elindeki bombayı patlatır ve bir yoldaşı ile şahadete ulaşır. O, partiye halka ve insanlığa bağlılığı, olgunluğu, cesaret ve fedakarlığı ile örnek bir devrimcidir. **Diyadin** zafer ve serîhildan yılı olan 1991'in ilk şehididir. Çevrede Onu tanıyanlar değerli halk evladının şahadetinin yüreklerinde yarattığı acıyı, büyüyen bir yurtseverlikle serîhildanla karşılamasını bilmiştir. O'nun şahadeti düşmanın çaresizliği ve yok oluşunun, halkımızın ise gücünün büyüklüğünün kanıtıdır.

Diyadin'in şahadeti, halkımızın evlatlarına, en güzel ve şerefli mücadelenin PKK önderliğindeki savaşta, her Kürt gencinin gerçek yerinin halkı için Kürdistan dağlarında bağımsızlık için savaşmakta olduğunun, ilanı çağrısıdır. O, özgür yaşamı şahadette yaratmasını bilendir. O, zafer meşalelerinin ellerde dolaştığı dönemin şehididir. Ulusal inkara karşı, mazlum Kürt halkının özüne sahip çıkışın en büyük gücüdür.

O, zafere yürüyen PKK devrimciliğinin seçkin örneğidir. **Diyadin**'in şahadeti mücadelemize ışık tutacak, anısı düşmana olan kin ve öfkemizi kat be kat artıracak, inancımızı daha da yükseltecek yüce insanlığın bir destanıdır.

Mücadele arkadaşı S.
13 Mart 1991

Ömer BOYUNHAN yoldaşın şahadeti savaş azmimizi daha da biledi!

Adı ve soyadı: **Ömer BOYUNHAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed (Diyarbakır), 1 Mart 1960**

Bir alev yükseliyor Kürdistan'ın yüceliklerinden. Ve tutturulan bir türküdür haykırılan, özgürlüğün türküsüdür. Kökenini alır, 2600 yıl evvelindeki **Kawa**'nın dağları saran kızgın alevinden, tüm mazlum halkların ezgilerinden. Kolay değil tarihin tekerleğini devindirmek. Görebilmeyi, duyabilmeyi, haykırabilmeyi ister; yiğitliği, kahramanlığı, direnişleri ister.

Evet, tarihte son sözü söylemenin, insanlığa aydınlık bir pencere açmanın temel şartıdır bu. Onlar yola çıkarken, bunları belleklerine kazıyarak çıktılar. Bundan dolayıdır, faşist sömürgeciliğin zifiri karanlığının iyiden, güzelden, doğrudan yana ne varsa tanınmaz hale getirmek istediği anda, bedenlerinin aleviyle aydınlığı sağlamaları, bedenlerini an ve an eriterek zulme karşı haykırmaları. **Mazlum, Hayri, Kemal** yoldaşların bu haykırışlarıdır Kürdistan'ın yüce, heybetli dağlarında **Agit, Bêrîvan** ve daha binlerce yoldaş şahsında yankısını bulan.

İşte insanlığın bu soylu ve zorlu görevlerini yüklenenlerden birisi de **Ömer BOYUNHAN** yoldaştı.

Ömer yoldaş, 1 Mart 1960 tarihinde Amed'de doğdu. İki yaşındayken babasını yitirdi. Sömürgeciliğin yarattığı ekonomik darboğazda ailesinin geçimine katkıda bulunabilmek için bir yandan çalıştı, bir yandan da yine sömürgeciliğin eğitim kurumlarında öğrenimini sürdürdü. Küçük yaşta bu proleterleşme sürecine geçmesi, O'nun gelecekteki yapısı üzerinde olumlu etkiler yarattı. Lise çağlarında devrimci düşüncelere sempati duyması, okuldan kopuş sürecine de denk düşer. Okuldan kopuş o dönemde olur.

Bir süre sonra partimize katılan **Ömer** yoldaş, bu katılımı şöyle ifade etmekteydi: *"Partimizin bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesinden etkilenerek 1979'un sonları, 1980'in başlarında katıldım."* Binlerce yıllık ezilme tarihine sahip olan halkımızın kurtuluş istemi, bu yoldaşın şahsında da en saf, temiz bir tarzda kendisini göstermiştir.

Daha sonra bir ihbar sonucu yakalanarak belli bir dönem TC'nin vahşetine, işkencesine ve her türlü insanlık dışı uygulamalarına maruz kaldı.

Direnişi, faşizmin işkenceci cellatlarını hayal kırıklığına uğratmış, onların tüm istemlerini ters yüz etmiştir. Kendisi ve yoldaşları hakkında tek kelime söylemeyen **Ömer** yoldaş, serbest bırakılmıştır. Bu işkenceler O'nu yıldırmamış, yaşama, savaşa daha da sarılmasına neden olmuştur.

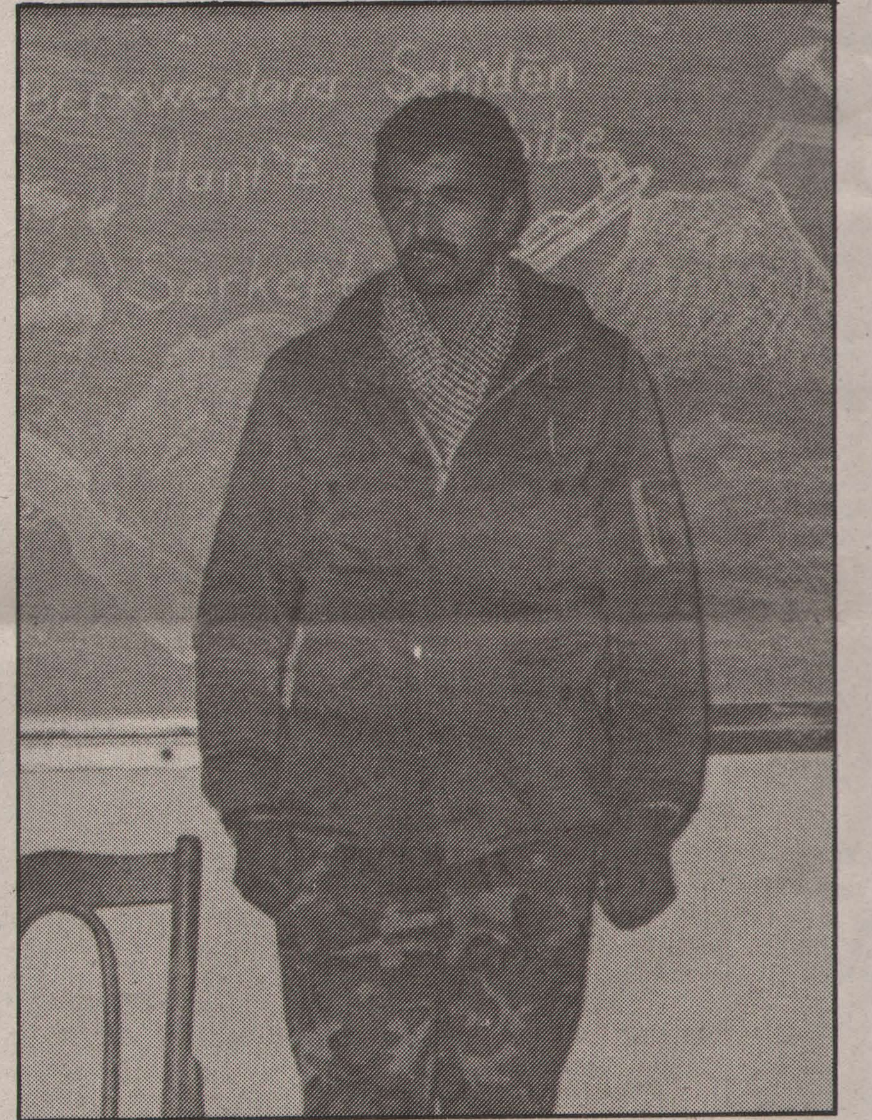
22 Mart 1982'de bir ihbar sonucu tekrar yakalanır ve insanlığın onuruyla oynanan TC işkencehanelerinde bir daha geçirilir. Kürt insanının o onurlu inadı burada bir kez daha kendini göstermiş, tüm fiziki ve psikolojik uygulamaya rağmen yiğitçe direnmiş, devrimde devrimcinin kararlılığını orada tüm benliğiyle sergilemiştir. 1985 yılına kadarki cezaevi yaşamında, partimizin cezaevi örgütünün talimatları doğrultusunda, direnişçi kişiliğinden en ufak bir tavizi dahi düşmanına çok görmüştür, direnişi kendisinde egemenleştirmiştir.

10 Ağustos 1985 yılında tahliye olduktan hemen sonra askere alınır, fakat o fırsat kollar ve yakaladığı ilk fırsatta hemen kaçar. Partiye katılmak için her yolu dener. Geçmiş ilişkilerinin kopmasından dolayı, yeniden bağlantı sağlamaya çalışır. Bu süreçte 12 Eylül faşizminin uşağı alçak kişilerin yaptığı ihbar sonucu tekrar yakalanıp gözaltına alınır (17.2.1986). Tarihin hiçbir döneminde insanlığın kabul görmediği uygulamaların yanısıra, değişik yöntemlerle düşürülmeye çalışılmıştır. Örneğin "Ben yasa dışı örgüt üyesiyim. Askerden örgütün talimatıyla kaçtım. Tam batağa saplanacaktım, polis tarafından yakalandım. Hiçbir baskı ve işkenceye maruz kalmadım. Poliste işkence yapıldığı söylentisi örgütler tarafından bilinçli olarak çıkarılıp yaygınlaştırılmıştır" şeklindeki metni zorla okutmaya çalışmışlar, fakat **Ömer** yoldaş sonuna kadar direnişi temel almış, bu metni okumayı reddetmiştir. Faşizmin o-lanca barbarlığını, terörünü, sadizmini, saldırganlığını devrimci inancı ve iradesiyle yenmeyi başarmıştır.

1988 yılında parti talimatları doğrultusunda Botan alanında faaliyete katılır. Başta Bestler (Dereler), daha sonra Eruh alanında mıntıka yönetiminde yer alır.

Pratikte cesareti ve eylemci kişiliğiyle dikkati çeker. İsyancı yapısından dolayı düşmanın üstüne büyük bir hırs ve kinle yürür. Savaşın zorluğuna karşı sabırla göğüs germesi örnek alınması gereken diğer bir yönüydü.

1989 sonbaharından itibaren Orta Eyalete geçip, faaliyetlerini orada sürdürdü. Bir süre manga komutanı olarak görev yürüttü. Daha sonra (1990 Mart) Orta Eyalet Anabirlik yönetiminde yer aldı. Kısa sürede gerek militan kişiliğiyle ve gerekse pratikteki başarısından dolayı 2. Bölge sorumluluğuna getirildi. Bu süreçlerde Orta Eyalet komite üyeliğini de yürüttü.

14 Mart 1988 tarihinde tahliye olduktan sonra tekrar askere alınır. Bir yolunu bulup tekrar kaçar ve tüm engellere rağmen **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'ne gelmeyi başarır. Amacı, Partimizin bu özgür ortamında daha da yetkinleşerek ülkeye yönelmektir. Altı aylık Akademi yaşamında, hatalarına karşı amansız bir savaşım yürütür, eksikliklerine büyük bir çabayla yönelerek yetkinleşir ve ülke pratiğine yönelmeye hak kazanır.

O'nun kararlılığını, kendine güvenini, inancını ve mütevaziliğini, "Asıl son sözümüz, ülke pratiğinde yerine getireceğimiz görev ve yapacağımız çalışma olacaktır" diye ifade ettiği cümlesinde bulmak mümkündür.

Bunun için mücadelenin en az geliştiği yerlerde çalışmak istiyordu. Çünkü yetenek sınırlarını zorlayarak partiye sonuna kadar bir katılımı gerçekleştirmek ve bunda kendisini ispatlamak istiyordu. Bir raporunda bunu şöyle ifade eder: "Görev yapabileceğim alana gelince, kırsal alan tercihimdir. Daha çok da mücadelemizin az geliştiği alan tercihimdir. Çünkü kendimi sınamak ve mücadeleye katkı sunmak istiyorum."

Korkmadan, yılmadan, yüzyılların kiniyle, horlanmışlığın isyanıyla, elinde silahıyla Kürdistan dağlarında eylemden eyleme koşarak son ana kadar tüm yılmazlığıyla düşmana meydan okumuştur.

Her düşen şehidimiz, Kürdistan'ın dağlarında olanca güzelliğiyle açan kızıl bir güldür. Kürdistan onlarla güzelleşmekte, yaşam bulmakta, geleceğinin aydınlığını bu kanlar üzerinde inşa etmektedir.

İşte bunun için, bunca değer için, mazlum halkımızın kurtuluşu için onların açtığı yolda ilerleyelim. Şehitlerimizin bize bıraktığı silahı omuzlayarak, özgürlük türkülerini yüreğimize alarak, dağları isyanımızla delerek, inatla, kinle, öfkeyle, hırsla ihanete meydan okuyarak, ileri atılmayı hedef alarak yürüyelim.

Başımız dağların mağrurluğuyla dik olacak, yüreğimiz insanlığın sevgisiyle taşacak, beynimiz-bileğimiz devrimin işçisi olacak, ta ki.. Bağımsız, Özgür bir Kürdistan yaratılıncaya kadar.

- Yaşasın Partimiz PKK!
- Bijî Serok APO!

Mücadele arkadaşları
5 Şubat 1991

Direnen kadınlarımız onurumuzdur!

Sultan yoldaşın şahadeti parti çizgisi ve taktiğine daha sıkı sarılış emridir!

Adı ve soyadı: **Sultan TOROS**
Kod adı: **Zelal**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcix-Gûrrgum (Maraş)**

Zelal yoldaş, 1966 yılında Pazarcix'ın Söğütlü köyünde doğdu. Ailesi metropole göçtüğünden köy yaşamını fazla tanımadı, ama buna rağmen bir köylü ailesinin çocuğu olarak köylü özellikleriyle şekillendi. Her orta halli aile gibi yaşamın zorluklarıyla boğuşulan bir ortamda büyüdü.

Zelal yoldaşın partimizle tanışması henüz çocukluk yıllarına dayanır. Dilûk'de oturan ailesinin devrimci hareketle ilişkisi onu bu şansa kavuşturmuştu. Fakat, Partimizle esas tanışması Avrupa alanında olmuştur. Parti adına faaliyetlere katılması 1980 sonrası gittiği Avrupa'da gerçekleşmiştir. **Zelal** yoldaş burada bir süre cephe faaliyetleri yürütmüş ve 1988 yılında **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'nin öğrencisi olmuştur. Akademide bir yıl süren eğitim ardından, 1989 yılında bir grup arkadaşla Güney-Batı Eyalet çalışmalarına katılmak üzere ülke topraklarına girmiştir.

Pazarcıx faaliyetlerinde yer alan **Zelal** yoldaş, şehit olduğu ana kadar bölge çalışmaları içerisinde en aktif olan arkadaşlardan birisiydi. **Zelal** yoldaş, bir grubun komutanı iken, 25 Kasım 1990 tarihinde İslahiye'de bir eylem esnasında düşman güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü.

Zelal yoldaş, nispeten kısa olan ülke pratiğinde hemen tüm arkadaşların örnek aldığı ve saygı duyduğu militan özelliklere sahipti. Yaşamın her alanında enerjik ve direngen tutumuyla örnek tavırlar sergiler, işlerin en ağırını o omuzlardı. Bu irade güçlülüğü onu hep silahlı mücadele içinde yer alma istemine yöneltirdi. Bu istemi ondaki siyasi öngörüyle birleşince, yiğit bir savaşçı olarak mücadelede yerini aldı ve kısa zamanda komutanlık sıfatına yükseldi. **Zelal** yoldaş, Kürdistan kadınının ulusal kurtuluş savaşında neler yapabileceğinin kanıtıdır.

Savaşa hakimiyetiyle komutanlık sıfatını kazanan **Zelal** yoldaş, hem eyalette ve hem de bölgede parti taktiğini temsil eden ve diğer tüm yoldaşlara da doğrunun nasıl yapılması gerektiği konusunda yol gösteren bir pratiğin sahibi oldu. Nerede sağcılık ve sağ bir yaşam varsa, **Zelal** yoldaş oraya yöneldi. Gittiği her yerde düşmana karşı acımasız oldu. Serê Golan (Gölbaşı) pratiğinde eyalet düzeyinde en güçlü eylemlere damgasını vurduğu gibi, Bêhiştî (Besni)'de de karşı-devrimci güçleri geriletti. İslahiye'de halkımız adına intikam eylemlerine girişti. Kısa da olsa, **Zelal** yoldaşın pratiği böylesine zengin militanlık örnekleriyle doludur.

O vatan topraklarını kucaklayarak şehit düştüğünde, eyaletteki tüm yoldaşları nasıl bir kayıp verdiklerini biliyorlardı. Ve yine ona bağlılığın sözle olamayacağını, bunun taktik dışı yaşamdan kurtulmaktan geçtiğini görüyorlardı. Bunun dışındaki bağlılık gösterisi, sadece şehitlere hakaret olabilirdi.

Zelal yoldaş, Kürdistan kadınının vatanı için özgürlük mücadelesinde neler yapabileceğinin kanıtı olduğu gibi, mücadelesi ve şahadetiyle militan yapı içerisindeki feodal ve küçük burjuva anlayışlarını da mahkum etti.

- Anısı mücadelemizde önderdir!

Mahsum KORKMAZ Akademisi'nden mücadele arkadaşları

Adı ve soyadı: **Rıza Bezginsoy**
Doğum yeri ve yılı: **Pazarcix-Cimîkan, 1972**

Rıza yoldaş, sömürgeciliğin her türlü oyunlarının oynandığı, beyaz katliamın en fazla yoğunlaştırılmaya çalışıldığı, ama buna karşılık direnişin de zamanla boy verdiği bir alanımız olan Pazarcix'a bağlı Cimîkan (Yeşilova) köyünde 1972 yılında doğdu. Orta halli bir ailenin oğlu olarak, daha doğuşundan itibaren her Kürt insanı gibi o da vahşi ve barbar Türk sömürgeciliğinin baskılarını, işkencelerini yaşadı.

Daha 1980'li yıllar öncesinde PKK'nin Kürdistan'da yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi bu alanımızda da boy veriyor, kök salıyordu. Halkın devrimci örgütlenmesi, sömürgeciliğe karşı direniş odakları halinde gelişiyordu.

Bu yıllarda, sömürgeci baskının ve depolitizasyonun en çok kurumlaştırılmak istendiği alanlarımızdan birisi de bu yöremizdir. Yoğun tutuklama, her türlü işkence, baskı ve sindirme yöntemleri köy meydanlarında 7'den 70'e tüm halka uygulanıyordu. Fakat sömürgeciler burada da halkın direniş duvarına çarptılar. Bu dönemlerde **Rıza** yoldaş henüz çocuk yaştaydı. Fakat sömürgeci baskıya karşı kin besleyen bir kişilik olarak şekilleniyordu.

Rıza yoldaş, sömürgeciliğe karşı mücadelenin etkilerini çok yakından duyarak büyüdü. Çünkü artık sadece baskı ve zulüm değil, buna karşı gelişen bir mücadele de vardı. **Rıza** yoldaş, orta öğrenimini Pazarcix'a bağlı Narlı nahiyesinde sürdürmüştü. Lise öğrenimini ise, Dilûk (Antep) Lisesi'nde gördü. Mücadele ile lise yıllarında ilişkiye geçti. Sömürgeci ve Kemalist eğitime duyduğu tepki, giderek ulusal kurtuluşçu düşüncelere ulaştı. Okulda sürdürülen devrimci çalışmalar içinde aktif şekilde yer aldı. Yine bu yıllarda gerilla gruplarıyla bağlantı kurdu. Bu bağlantı içinde, hem okulda ve hem de kendi köyünde propaganda çalışmaları yaptı. Gerillanın düzenlediği bazı eğitimlere kısa süreler halinde katıldı. Giderek çevre köylerde de propaganda çalışmalarına başladı ve yayın dağıttı.

1990'a gelindiğinde bu çalışmalar artık onu doyurmuyordu, daha fazla şey yapmak gerektiğine inanıyordu. Üstelik kendisi için legal çalışma koşulları da daralmıştı. 1990 Temmuz'unda kararını vererek, ilişkide bulunduğu gerilla grubuna katıldı.

28 Kasım 1990'da **Rıza** yoldaşın da içinde bulunduğu gerilla grubuyla düşman güçleri arasında Pazarcix'ın Bölükçam köyü Kamar mezrası yakınlarında çıkan çatışmada, **Rıza** yoldaş bir diğer yoldaşla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

Düşmanın kayıpları fazlaydı. Kayıplarının fazlalığı nedeniyle ve gerillaya daha fazla kayıp verdiremediği için çılgına dönen düşman, bu çılgınlığını civarda bulunan iki yurtseveri katletmeye kadar götürdü. Odun toplamaya giden baba ve oğul da böylece sömürgeci vahşet ve çılgınlığın kurbanı oldular. Bu olay gazetelere, "4 terörist ölü ele geçirildi" biçiminde yansıdı.

Özgürlük yürüyüşümüzde düşmana darbe vurmayı en adilane bir görev bilen **Rıza** yoldaş, Kürdistan gençliğinin de onuru olarak direniş tarihimizde yaşayacak ve bağımsızlık savaşında onurlu yerini alan **YXK-Kürdistan Devrimci Yurtsever Gençlik Birliği**'nin mücadelesinde bir meşale olacaktır!

- PKK şehitleri ölümsüzdür!
- Yaşasın Başkan APO komutanlığındaki PKK, ERNK ve ARGK!

1 MAYIS KUTLU OLSUN!

Kürdistan halkı dünya işçi sınıfını devrimi yükselterek selamlıyor!

Kürdistan işçi sınıfı ve halkı, 1 Mayıs işçi bayramını sömürgeciliğe karşı yükselttiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle karşılıyor.

İşçi sınıfının ve ezilen halkların bayramı devrimlerdir. Yerküremizde baskı ve sömürü ortadan kalkıncaya değin, her 1 Mayıs bu çağrıyı yapacaktır. Halkların kardeşleştiği, sınıfların ortadan kalktığı, sınırların silindiği eşit ve özgür bir dünya ideali ve kavgası, bu gerçeğe ulaşıncaya kadar idealimiz ve kavgamız olacaktır.

Günümüzde emperyalizm gerçekleşen sosyalizmin bunalım ve çözülüşünden de yararlanarak, kendi sistemini insanlığın bundan ötesi olmayacak son adımı olarak göstermeye çalışıyor. Sosyalizmin çöktüğü propagandalarıyla sınıf savaşını silmeyi ve kendisini bu temelde yaşatmayı düşlüyor.

ABD önderliğinde geliştirilen "Yeni dünya düzeni" adı altında, dünya halkları emperyalizmin "yeni" kölelik zincirleri içinde iradesiz bir yaşama mahkum edilmek isteniyor. Bu politikaya göre, dünyamızda artık tek bir irade hüküm sürecektir, o da, emperyalizm canavarının hükmüdür!

Açık ki, insanlık kendi kaderini asla emperyalizme terkedemez. Sömürüye, baskıya ve köleliğe boyun eğmek insanın ve halkların seçeneği olamaz. Çünkü, o zaman yaşam yitirilmiş demektir.

Kürdistan üzerinde verilen savaş, bu gerçeği çok çarpıcı olarak anlatmaktadır.

Emperyalist sistemin Kürdistan hakkındaki hükmü, kölelik ve yokoluştu. Bugün de böyle olduğunu, yaşanan gerçekler çok daha açık olarak göstermektedir.

Kürdistan halkı, emperyalizmin kendisi hakkındaki bu ölüm hükmünü mücadelesiyle bozdu. Bugün, özgürlüğü için savaşan bir halk konumuna yükseldi. Kürdistan halkının işçi sınıfı ideolojisi ve partisi önderliğinde başlattığı büyük özgürlük atağı, emperyalizmin ve sömürgeciliğin yok saydığı bir halkın iradesinin kendisini konuşturmasıdır. Bu anlamıyla da, emperyalizme karşı bir halkın topyekun savaşıdır.

Şimdi Kürdistan'da bu iki irade savaşıyor. Emperyalizm ve sömürgecilik, bölge gericiliği ve yerel işbirlikçiliğe dayanıp, bunları canlı tutmaya çalışarak, Kürdistan halkının iradesine rağmen egemenliğini sürdürmeye çalışırken; Kürdistan halkı da tümüyle kendi özgücüne ve halklar kardeşliğine dayanarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini zafere ulaştırmanın yoğun kavgasını veriyor.

Bu iki iradenin kendisini nasıl konuşturduğu dünyanın gözleri önündedir. 1991 baharına serîhildanlarla girildi. Birbirini izleyen ayaklanmalarda halk, "Yaşasın Kürdistan" "Yaşasın PKK" sloganlarıyla başkaldırısının anlamını bütün dünyaya anlattı. Halkın büyük desteği ile gerilla çok daha büyük bir güce ulaştı. Kürdistan halkı, PKK önderliğinde siyasal ve askeri ordulaşmasıyla, artık kendi kaderinin kendi ellerinde olduğunu, hiç bir saldırı ve vahşetin bunun önüne geçemeyeceğini ortaya koydu.

Buna karşılık, emperyalist ve sömürgeci güçlerin cevabı ise, yeni bir katliam sürecini dayatmak oldu. Yaşamı arayan ve yaşam için mücadele eden Kürdistan, başta ABD olmak üzere emperyalist devletler, Türk ve Irak sömürgeciliği eliyle umudun karartıldığı bir ülke haline getirilmeye çalışıldı. Önce ABD, sonra Irak bombardımanlarıyla Güney Kürdistan halkı ölümlerden ölümlere sürüklendi. Kürdistan üzerine atılan her bomba, burada geliştirilmek istenen bir politikanın zemini için döşenen taştı. Nitekim, bu şimdi çok daha açık olarak görülmektedir. ABD, şimdi Kürdistan'da dünyanın en ilginç işgal hareketini başlatmış, artık Kürdistan'ı idare edemez duruma gelen Türk ve Irak sömürgecilerinden Kürdistan'ı yönetim işini doğrudan devralmaya başlamıştır. Kürdistan'a yerleştirilen ABD askeri gücünün bundan başka anlamı yoktur. ABD, Vietnam yenilgisini Kürdistan'da tersine çevirmeyi umut etmektedir. Halkın bağımsızlık iradesi ve mücadelesini boğmak için her yolu mübah saymaktadır. Halkın fiziki varlığını rehin almaktan, işbirlikçiliği yeniden palazlandırmaya, aşiretçiliği ve her türden çelişkileri körüklemeye kadar her yol denenmekte, üstelik buna bir de "koruma" adı verilerek halk toplama kamplarında esir alınmak istenmektedir.

1 Mayıs 1991'de Kürdistan'da yaşananlar, emek, özgürlük ve barış kavgasının aldığı yeni bir boyuttur.

Burada, emperyalizm ve çürümüş sömürgeciliğin karekteri sergilenmektedir. İşbirlikçiliğin kanlı, çirkin, kısaca halka düşman yüzü görülmektedir.

Burada, insanlık denenmektedir. Proletarya enternasyonalizmi ve halklar kardeşliği sınavdan geçmektedir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, ezilen ulusların özgürlük mücadelesinin, insanlık tarihi boyunca uğruna savaşılan değerlere sahip çıkış mücadelesi olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır. Burada insanlık, emek ve özgürlük savaşının iç içeliği, bunların bir bütün olduğu görülmektedir. Emperyalist metropollerde özünden boşaltılan kavramların gerçek karşılığını bulduğu zeminlerin ezilen ve bağımlı ülkeler olduğu gerçeğini kanıtlamaktadır. Artık günümüzde bu ülke halkları emeğin, özgürlüğün ve halklar kardeşliğinin bayrağını dalgalandırmakta, yaşamın ve özgürlüğün savunulduğu kaleler olarak devrimlere analık yapmaktadırlar. Nitekim Kürdistan devrimi, sadece Kürdistan'la sınırlı kalmayacağını, bölge devrimlerinin anası rolünü oynayacağını çoktan kanıtlamıştır.

İşçi sınıfı ideolojisi ve partisi önderliğinde gelişen Kürdistan devrimi, bölge ve dünya devrimine taze kan veren güçlü bir ataktır. Dünün köle ve utançlı Kürdistan'ının özgürlük savaşıyla kazandığı bu yeni niteliği, aynı zamanda dünyamızın da yeni çehresidir.

İnaniyoruz ki, mücadele kesintisizdir. Özel günler, sadece buna daha da anlam kazandırır. Dünya işçi sınıfının bayramı olan 1 Mayıs'ı böyle anlıyoruz. Ve artık, özgürlük için savaşan Kürdistan'da hergünün bir bayram olduğunu söylüyoruz. Bu kanla, acılarla, ama büyük inanç ve coşkuyla yaratılan, yaşanan bir bayram.

Özgürlük için savaşan Kürdistan, dünya işçi sınıfı ve halklarıyla kucaklaşan Kürdistandır. Bunun en sıcak örneği, Türkiye işçi sınıfı ve halkıyla yaşadığımız kaynaşmada görülmektedir. Kürdistan devrimi insanlığın, halkların ve dünya işçi sınıfının devrimidir ve zafer de bütün bunların zaferi olacaktır. Kürdistan'da bunun için kan dökülmüştür ve bu kan asla kirletilmeyecektir. Kürdistan halkı, nasıl ki 105 yıl önce işçi sınıfının dökülen kanını kendisi için bir mücadele gerekçesi yapmışsa, bugün de dökülen her damla kanı, yaşanan her acıyı mücadelede zafer gerekçesi yapacaktır. 1 Mayıs işçi bayramını bu kararlılık ve inançla karşılıyoruz.

Dünyada hiç bir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli değildir!

- Yaşasın dünya işçi sınıfının birlik ve mücadelesi!
- Yaşasın Kürdistan halkının PKK önderliğindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!
- Yaşasın sosyalizm!
- Yaşasın 1 Mayıs!

PKK-Avrupa Temsilciliği / 26 Nisan 1991

"Diri bir Kürt halkının yaratılması bir savaş destanıdır"

***PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN**, geçtiğimiz ay Türk ve yabancı basın mensuplarını kabul ederek çeşitli konulardaki görüşlerini kamuoyuna sunmuştu. Yapılan görüşme ve röportajlar Türk ve yabancı basından ilgiyle okundu. Bu gazetelerin tümünün her okuyucunun eline geçmeyebileceği düşüncesinden hareketle, her zaman olduğu gibi bu kez de bu röportajlardan bazı bölümleri yayınlayacağımızı **Serxwebûn-Mart** sayısında duyurmuştuk. Bu sayımızda **Tempo** dergisi muhabirinin yaptığı röportajdan, güncel gelişmelere cevap veren bölümleri yayınlıyoruz*

SERXWEBÛN

Tempo: *Türkiye Cumhuriyeti'nin sizinle görüşeceğine gerçekten inanıyor musunuz?*

A. ÖCALAN: Teorik olarak biz, Türkiye halkıyla her zaman ilişkiye açığız. Devrimciliğimiz Türkiye ortamında başladı. Türkiye devrimciliği ile dünyaya gözlerimizi açtık. Biz Türkiye'den kopmadık. PKK'nin önderliğinde, Türkiye'de haksızlıktan ve ulusal baskıdan arınmış bir birliği arzuluyoruz. PKK'nin bütün gücüyle ulaşmak istediği, ulusal sorunda özgür birleşme, eşit koşullarda birlik arayışıdır. Bunun düşünsel ele alınışından tutalım, siyasal ifadesine kadar böyledir. Taraflar birbirini ezmeden, halklar arasındaki olumsuzlukları gidermek ve mümkünse koşullar elverdiğinde ilişkilerini düzenlemek; ilke olarak hep peşinde koştuğumuz budur ve bunun halkların özgür iradeleriyle gerçekleşmesidir. Baştan beri birlikçi tutumumuz budur. Demek isteğim, bu, son demeçlerle açıkladığım bir gelişme değildir. Gazete üslubuyla durum biraz böyle yansıtıldı. Daha önce, "Nuh der, Peygamber demez, görüşmelere oturmazlar, işi gücü hep Türkiye'nin birlik-bütünlüğünü bozmadır" biçiminde resmi çevrelerce çok yoğun bir propaganda yapıldığı için, bu demeçlerimiz ters yorumlanmaya çalışılıyor. Sanki biz, yeni bir birlik çağrıları yapıyormuşuz gibi. Yok! Bütünüyle özgür iradeyle belirlenmiş birlik, her zamanki tercihimizdir. Onlar ayrılmak istese, biz birleşmeyi hep dayatacağız. Dolayısıyla, "görüşmelere oturmayız, şöyle canidir, mutlaka hesap soracağız" filan biçiminde değerlendirmeler, sorunu özgürce ele almaktan ne kadar korktuklarını gösterir. Ayrıca, demokratik çözüm yolundan uzak olduklarını, siyasal görüşmeler yöntemine itibar etmediklerini, bu konuda kendilerine güvenmediklerini gösterir. Halkların iradesinden ne kadar korktuklarını gösterir. Baştan belirttiğim gibi, biz, sorunları halkların demokrasisi ortamında siyasal görüşmelere ağırlık vererek çözme yolunu tercih ederiz. Bu bize kapalı tutulduğu için, biz silahlı mücadeleyi esas aldık. Eğer kapalı tutulmaya devam edilirse, hiç şüphesiz silahlı mücadele daha da gelişerek er veya geç onları siyasal görüşmelere zorlayacaktır. Biz, fazla kan dökülmeden siyasal çözüm yoluyla sonuca gidelim istiyoruz. Ama mecbur edilirsek, silahlı ve silahsız mücadeleyi sürdüreceğiz; tercih kendilerinindir.

Tempo: *Yani bu bir yerde, günah benden gitti, ben barış için, silahsız çözüm için elimden geleni yaptım, demek mi oluyor?*

A. ÖCALAN: Şüphesiz! Ne yapalım yani! PKK, silahtan başka bir şey düşünmüyor diyorlar. En asgari düzeyde görüşmelere fırsat verebilecek yaklaşımları biz söylüyoruz yine. Şimdiye kadar üzerimize, şöyle eşkiya, şöyle terörist, ayrılıkçı, yasa dışı örgüt gibi deyimler geldiler. Biz sesimizi çıkarmadık. Basın ilgilenince, bu sorular sorulmaya başlandı. Biz de cevaben dedik ki, kendimize ve görüşlerimize güveniyoruz, karşı taraf sorunun varlığını kabul ediyorsa muhataplarıyla diyalogu geliştirebilmeli; devlettir, arkasında o kadar güç vardır, bütünüyle ekonomi-siyaset elindedir, ne diye ciddi bir sorun konusunda diyalogdan kaçıyor. Olsa olsa maskesi düşeceğinden, haksız konumda olduğundan, Kürt halkına vereceği hiç bir şey olmadığından görüşmüyor. Yoksa neden, bizim taraf olarak zor koşullar ileri sürmemiz değil. Hatta biz, en elverişli koşullarda görüşmelere açıklığı her zaman söylüyoruz. Hiç şüphesiz bence kendileri köşeye sıkışmıştır. Tabi yine günah benden gitmiştir. Dökülecek kanların vebali, ateşkes de dahil hiç bir barış görüşmesine girmeyen, tek taraflı iradeyle sonuç almak isteyen, gelenekçi-devletçi politikanın kendisidir. Bu politika dayatıldıkça, hiç şüphesiz biz de meşru savunma hakkımızı kullanacağız. Bu meşru savunma hakkımızı da, sanırım biraz dürüst olan herkes kabul eder. Teslim bayrağını çekemeyiz. Mutlaka cezalandırılacakmışız! Kim kimi cezalandırır ve sorumluluk kime ait olur, onu da tarih gösterecektir. Bu tip tek taraflı yaklaşımlarla sorunların çözülemeyeceği açıktır. İster sopa politikasıyla, ister siyasal yöntemlerle tek taraflı irade beyanı sorunları çözmez. Türkiye'de gerçekten bir halk vardır, kendi meşru hakkını arıyor. PKK bunun somut ifadesidir. Meşru yasal varlığı kabul edilmedikçe, illegal ve yasa dışı bir biçimde faaliyetini sürdürecektir. Yine, kendisine hiç bir yaşam hakkı tanımayan bir iradeye karşı meşru savunma ve giderek başarı yollarını her türlü mücadele yöntemini kullanarak zorlayacaktır.

Tempo: *Peki, böyle bir görüşme sonunda gerçekten silahı bırakmaya, silahlı mücadeleyi bırakmaya hazır mısınız? Çünkü, bugüne kadar yaptığım ve buradaki bütün görüşmelerde edindiğim izlenime göre, bence PKK'yı bugünkü geldiği noktaya getiren silahlı mücadeledir. Şimdi böyle bir noktada, buraya kadar gelmişken silahlı mücadeleyi bırakmak mümkün olabilir mi?*

A. ÖCALAN: Biz silahlı mücadeleyle iyi siyasi sonuçlar alıyoruz. Fakat TC silah zoruyla, ordu eliyle fazla ilerleyemiyor. Aslında bu anlamda politikası tükenmiştir. Ordunun sopa kullanması biraz da körcedir. Siyasi sonuçları olmuyor. Ama bizim öyle değil. Bizim sıradan bir silahlı mücadele çabamız, gördüğünüz gibi, bu kadar büyük gelişmeler ortaya çıkarıyor. Yine bir başka gazeteciye belirttiğim gibi, TC silah zoruyla sonuç alamaz, ama biz alırız. İşte gördünüz milyonların ayağa kalkışını. Ama bu böyledir diye, hiç bırakmayız, herşey silahla olur diye bir anlayışımız da yok. Mesele aslında silah bırakmak da değil. Mesele, doğru politikalar temelinde belli bir uzlaşmaya gidebilmektir. Bizim halkımızın mutlaka bir savunma gücü olacaktır. Mutlaka bir halk, savunmak için kendini silahlı kılacaktır. Ama bu böyledir diye, hep sonuna kadar şiddet diye bir anlayışa dayanamaz. Koşullara bağlıdır. Biz silah aşığı değiliz. İlla her şey silahla olur demiyoruz. Ama bu, gerçekten karşı tarafın durumuna bağlıdır. Bize imha politikasını dayatan, sopa politikasını dayatan kendileridir. Savunmada olan biziz, zor bela yaşama durumunda olan biziz. Bize dayatılan teslimiyettir. Fakat, PKK de teslimiyete karşı gerçekten büyük direniş gösterdi. Bu aşamadan sonra teslimiyet düşünülemez.

Tempo: *Peki efendim, sizin parti politikası nihai hedef olarak birlik ve bütünlük içindeki Kürdistan'ı almış durumda. Yani, dört ayrı devletin sınırlarında olan. Şimdi Türkiye ile böyle bir anlaşma sonucu, özerklik anlaşması sonucu silahı bırakmanız diğer bölgeleri nasıl etkileyecek?*

A. ÖCALAN: Hayır, bu konuyu yanlış anlamamak gerekir. Bizim birlik politikamız, bağımsızlık politikamız illa bütün parçalar hemen birleşmelidir, hepsi bağımsız olmalıdır biçiminde değildir. Bağımsızlık anlayışı bütün halkların belleğinde yer alır ve tam bağımsızlık da oldukça uzun bir zaman sürecine yayılır. Bu anlamda da özgür iradenin iyi bir ifadesi olarak hep gündemde tutulacaktır. Sizlerin de tam bağımsız bir Türkiye idealiniz vardı. Amerika'nın da vardı. Sovyetler Birliği'nin de vardı. Yani her halk belli ölçüde bağımsızlığını ister. Bu, çağımızın genel kabul görmüş isteği. Biz de isteriz tabi ki. Fakat bağımsızlık istiyoruz diye, bu derhal bütün parçalar birleşirse bağımsızlık olur demek değildir. Her parça kendi koşullarına göre, belli oranda bağımsızlığı gerçekleştirebilir. Yine bağımsızlık, her zaman şöyle bir devletimiz olsun kapsamında da değildir. Devletin olur, bağımsız olmayabilirsin. Ayrı bir devletin olmaz, ama ekonomik, sosyal, siyasal gücün tamdır; devlet olmadan da daha fazla bağımsız olabilirsin. Örneğin Sovyetler'de, hatta Yugoslavya'da devlet birliği vardır ama, halkları önemli oranda bağımsızdır. Şimdi Türkiye'de bırakalım böyle bir bağımsızlık olması, daha dil serbestliği bile gerçekleşmiş değildir. Onun için biz, Türkiye koşullarında Kürtler'in oldukça bağımsızlaşabileceğine, bunun illa ayrı bir devlet biçiminde somutlaşmayabileceğine, özgür iradeyle Türk halkıyla siyasal birliğini gerçekleştirebileceğine inanıyoruz. Bu dil serbestliği, kültür özerkliğinden başlar, bir federasyona kadar ve hatta iki eşit cumhuriyetin birleşmesine, federal birliğine kadar gidebilir. Kaldı ki, biz sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, bütün Ortadoğu halklarıyla bir federasyondan yanayız. Bize göre, küçük devletlere bölünmek emperyalizmin çıkarınadır. Büyük devletler halinde bir federasyon altında toplanmak bütün Ortadoğu halklarının çıkarınadır. Bizim çok saygı duyduğumuz Türkiyeli devrimci **Kemal PİR**'in, *"Türkiye halkının kurtuluşunu da Kürdistan halkının kurtuluşunda görüyorum. Ayrıca, tüm Ortadoğu halklarının kurtuluşunu da büyük bir federasyon içinde mümkün görüyorum"* biçiminde bir değerlendirmesi vardı; doğrudur, biz halklarımız için geniş bir federasyonu düşündük. Türkiye ile birlik bu çerçevededir. Diğer Ortadoğu halkları ile de bu çerçevede birlikleri geliştirmek isterim. Kürtler bu konuda, Arap-Fars-Türk halkları arasında gerçekten bir köprü rolü oynayabilirler. Kürtler, demokratik tarzda federasyonlar oluşumunda büyük hizmet görebilir. Baştan beri bu fikirdeyiz. Çabalarımızı bu temelde geliştiriyoruz. Ortadoğu halklarıyla birlik fikri süreklidir, güçlüdür. Bu, Türkiye halkına da köprü düzeyinde bir rol biçer. Bunun başka türlü yorumlanmasına, saptırılmasına fırsat vermemek gerekiyor. Biz birlikten yanayız, özgür birlikten yanayız, Türk-Kürt halklarının özgür irade birliğinden yanayız ve bunun bütün Ortadoğu halklarının birliğinin köprüsü haline getirilmesinden yanayız.

Tempo: *Peki efendim, arzuladığınız barış yolu kapandığına göre, bundan sonra ne tür bir strateji izleyeceksiniz, bir değişme var mı?*

A. ÖCALAN: Şüphesiz bunun da tedbirlerini almışız. Çok iyi biliyoruz, mevcut hükümet öyle görüşmelere oturabilecek bir hükümet değildir, bu hükümet özel savaş hükümetidir. Biz bu değerlendirmeleri çoktan yaptık. Akbulut, kendisi de bir İçişleri Bakanı'ydı, Kürdistan'da özel savaş yürüttü, bunun mükafatı olarak Meclis Başkanı oldu, sonra da hükümet başkanı oldu. Tamamen Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın bir ödülüdür bu hükümet başkanlığı. Dolayısıyla özel savaşı sonuca götürmek istemesi doğaldır. Onun için görüşmeler beklenemez bu hükümetten. Özal'ın bazı diyalog arayışları var. Ne kadar ciddiye alınabilir o ayrı mesele, fakat hükümet düzeyinde durum kapalı. Parlamento da meseleyi doğru dürüst tartışmıyor, tartışmaktan çekiniyor. Hani, Türkiye'de siyaset kapalı kapılar ardında oluşur. Bu nedenle Parti taktiğimizi özellikle gerilla ve serhildanı yaygınlaştırarak uygulayacağız. Bu konuda bütün hazırlıklarımız oldukça ileri düzeydedir. Gerilla ülkenin hemen bütün alanlarında ve oldukça da yetkinleşmiş olarak, rolünü hiç bir dönemle karşılaştırılamayacak bir biçimde bu sene oynayacaktır. Serhildanlar gittikçe yaygınlaşıyor. Zaten Newroz gösterileri bunu iyice gösterdi. Daha da gelişme kaydedecektir. Yine, Güney Kürdistan'daki gelişmeler oldukça sağlam bir destek alanı olarak rolünü oynuyor. Bütün bunlar, önümüzdeki dönemde silahlı ve siyasi savaşımın gelişme göstereceğini, PKK'nin bu konuda büyük tecrübesinin asıl ürünlerinin, bu, içinde bulunduğumuz yıl veya yıllar içinde alınacağını gösteriyor. Mücadele kesinlikle gelişecektir, savaş gelişecektir. Çok kan dökülecektir. Bunun sorumlusu da, kendini her türlü görüşmelere kapatan ve özel savaşta ısrar eden Akbulut hükümeti olacaktır.

Tempo: *Özal'ın bir takım diyalog arayışlarından söz ettiniz. Bunu bize açıkça, yani somut olarak açıklayabilir misiniz?*

A. ÖCALAN: Bazıları gazeteci kılığıyla geliyor, diyalog arıyorlar. Ne kadar ciddi ben de bilemiyorum. Bize gelen haberler biraz böyle oluyor. Sanıyorum dolaylı bir arayıştır bu. Mesela cezaların tecili, bilmem Kürtlerin varlığını kabul etme-dil serbestliği gibi, yine diğer anayasal maddeleri düzenleme gibi girişimleri biraz da bu diyaloğu açma girişimleri olarak değerlendiriyoruz.

Tempo: *Peki, serihildanların ve eylemlerin devam edeceğini söylediniz, artarak gelişeceğini söylediniz; PKK'nın Türkiye sınırları içinde gücü konusunda bilgi verebilir misiniz?*

A. ÖCALAN: Gerillamızın bu yıl içinde kesinlikle on bini bulacağını söyleyebilirim. Yine Partimizin kadrolarının ülkenin hemen hemen her alanında komiteleşeceğini söyleyebilirim. Ayrıca, milyonluk halkımızın ERNK altında mücadele cephesine çekileceğini söyleyebilirim. Bunlar nitelikli güçlerdir. Kendilerini oldukça yetkin mücadeleye katabilecek, en büyük fedakarlıkla kendilerini katabilecek güçlerdir. Bu, hem halk düzeyinde böyledir, hem de gerilla düzeyinde böyledir. Gerçekten mücadele ve savaş yoğunlaşacaktır.

Tempo: *Irak'daki gelişmeler sırasında Irak ordusunun pek çok silahlarının direnişçi Kürtlere geçtiği haberleri geldi. Sizin de orada kuvvetlerinizin olduğunu gördük, oradan size gelen ağır silahlar...*

A. ÖCALAN: Irak halkıyla, Körfez Krizi savaşa dönüşmeden önce ilişkilerimiz vardı. Yeni doğmuş bir ilişki değildi. Eskiden beri huduttaki halkla ilişki geliştiriyoruz. Şimdi, bize ne kadar silah verdiler... bazıları, Saddamı destekliyor diyordu; şimdi de diyorlar PKK, Saddam'a karşı savaş açtı, bunlar abartmadır. Biz Saddam'dan da, Kürtdistani Cepheden de destek almadık, kendi yağımızla kavrulduk. Halkla ilişkileri geliştirdik. Gerçekten hudut bölgelerindeki halkın bize desteği oldukça güçlü. Bu destek daha da gelişecek. Devrimi yapanlar da Kürdistani Cephe değildir; özellikle hükümetin silahlandırdığı halk milisleri ve aydınlardır. Almış olduğumuz son haberlere göre, devrimde bunların etkinliği vardır. Irak ordusu biraz da geri çekilince, halk milisleri her şeye el koyuyorlar, aydınlar da bunun siyasi sözcülüğünü yapmaya çalışıyorlar. Kürdistani Cephe bunun üstüne konmak istiyor. Mesele budur aslında. Fakat bizim halka yol gösterme durumumuz vardır. Destek-dayanışma arttı. Çeşitli görevli insanlarımız var.

Tempo: *Suriye'de göz altına alınma olayından sonra yaptığınız açıklamada, çok baskı olursa gerekirse ayrılırız, demiştiniz. Peki, gideceğiniz yer Türkiye sınırları içinde olabilir mi, veya...*

A. ÖCALAN: Hayır, dağlarımızdadır! Artık yurt dışında fazla kaldığıma inanıyorum. Ömürümün altın baharının halkımın bağrında olması gerekiyor. Gerçi buradaki yaşantımız da bizi, Kürdistan'ı varetti. Tarihi bir aşamayı Kürdistan halkına yaşattı. Gözlerinizle gördünüz bu halkın katılışını. Aslında bir provaydı burası.

Tempo: *Peki, Türkiye'ye gidiş konusunda yaklaşık tarih verebilir misiniz? Şu kadar tarih içinde olabilir...*

A. ÖCALAN: Gerçekten tahminim yok bu konuda. Fakat büyük gelişmeler var. Halk hazır oldu mu, gerilla bu konuda beklenen gelişmeyi gösterdi mi, bir bakarsınız ki oradayım.

Tempo: *Çok da uzun bir süre olmayacaktır o zaman bu gidiş ...*

A. ÖCALAN: Kesin bir şey belirlemek mümkün değil ama, yönümüz ülkeye doğrudur. Biz büyük güçleri ülkemize yerleştirdik. Şimdi bunlar 20 yıllık bir rüyamdır. Dağa ne zaman çıkarım diye ben 70'lerde İstanbul'un varoşlarında ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı meselesine ilk adımı attığımda gerçekten umutluydum; ne zaman dağa çıkacağım diyordum. Bu işin orada halledileceğini biliyordum. Şimdi bu işin saati yaklaştı, bunu söyleyebilirim. Tarihi anlamda bunun saati yaklaştı. Tabi ki, benim gidişim bir çok arkadaşın ülkeye gidişine benzemez, olay yaratır. Benim durumum olay yaratır. Süreç içinde büyük aşamalar anlamına gelir. Çok hesaplı-kitaplı olacağız. Büyük aşamaların amacıyla yola çıkacağız. Başaracağımıza inanıyorum.

Tempo: *Kürdistan'daki bu hareketliliğin gelişerek artacağını söylediniz. Eylemlilik Türkiye genelinde*

de yaygınlaşacak mı? Çünkü bir ara büyük şehirlerde, İstanbul, Ankara gibi şehirlerde eylemler yapacağınızı söylemiştiniz.

A. ÖCALAN: Gelişiyor. İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da, Adana'da, Mersin'de gelişiyor, hatta Antalya'da da. Öyle anlaşılıyor ki, bu silah geri tepti. Kürdistan'da ekonomik şartlar zayıf bırakılıp, insanlar yaşam sınırına dayandırılınca, biliyorsunuz nüfus kayması var. Kürdistan'daki kadar bir nüfus batı Türkiye'ye kaydırılmıştır. Şimdi bu nüfus ayaklanıyor. İşin ilginç tarafı Kürdistan içinde de bu sayı Cizre ile Şırnak'a yürüdü, onlar ayaklandı. Şimdi milyonlarcası Türkiye'de, bunlar da ayaklanmaya giriştiler. Halbuki buralardaki benlentisi o idi ki, kontrol altına alsın, asimile etsin! Ters tepti. Çok önemli bir gelişmedir bu. Bu, Türkiye'de demokrasinin gerçekten de Kürt emekçilerinin, yoksullarının direnmesi temelinde gelişeceğini gösteriyor. Fethedilmek istenenler gerçekten fethediyorlar. Kürtler, ister doğuda ister batıda şimdi demokrasiyi fethetme sürecindedirler. Bu, çok önemli bir gelişmedir.

Tempo: *Bu arada Türk halkının da bu hareketlenmeye katılacağı konusunda bir beklentiniz...*

A. ÖCALAN: Örgüt gücü zayıftır, içinde bulunduğu koşullar biraz zayıftır. Fakat Türk halkının da gerçekten demokrasiye susadığını belirtebilirim. Türk halkının böyle bir isteğini gözardı etmemek lazım. İktidarın da muhalefetin de demokratizmde pek tutarlı bir yanları olmadığı açıktır. Bizzat Türk halkının demokrasiyi zorlayacağını, kendi temsilcilerini ortaya çıkaracağını ve bu süreçte PKK'nin en başta gelen bir dost güç olarak rolünü oynayacağını, daha şimdiden de aslında PKK'nin çok sayıda grupla bağlantı geliştirdiğini söyleyebilirim. Türk halkı gerçekten PKK ile ilişkilerine dikkat edilmesini ister. Hatta anketler yapıldı. Sanırım çoğunluk PKK ile görüşülmesinden yana. Halkın isteği bu yöndedir. Bu, ileride resmi çevreler üzerinde daha da etkili olacaktır. Dolayısıyla, Türk halkı da demokratik kurtuluşu Kürdistan halkının mücadelesinde görecektir. Eskiden teorik olarak söylediğimiz gerçek budur ve bu, bence kanıtlanmıştır.

Tempo: *Bu son dönemlerde PKK ile ilgili eleştiriler din konusunda yoğunlaştı. Dine yaklaşımda bir değişiklik mi var?*

A. ÖCALAN: Hayır, hayır! Dine yaklaşımımızı açımladık, çözümledik. Bu konuda görüşleri kapsamlı hale getirdik. Tarihi süreçle birlikte, Türkiye'de özellikle laiklik etrafında kopan fırtınaya bir açıklık getirmek için din meselesini açtık. İran'da şia ideolojisiyle bir devrim yapıldı. Bu meseleyi açtık. Kaldı ki, Ortadoğu halkları müslümandır. İslamiyette siyaset hıristiyanlıktaki siyaset anlayışından farklıdır. Bütün bunlara açıklık getirmek için bu konuyu kapsamlı ele aldık. Aleviliğin resmi sunni ideolojisine, Osmanlı ve hatta Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı ilerici bir pozisyonu olabileceğini belirttik. Bunu olumlu değerlendireceğimizi söyledik. Biraz daha anti-emperyalist tutum içinde olan İran'ın konumunu değerlendirdik. Türkiye'de laiklik etrafında koparılan havaya gerçekten gülmek gerekir. Diyoruz ki, laiklik adı altında batı ajanlığına yol açılmıştır. Türkiye halkının pek çıkarına olan tartışma değildir. Türkiye'de uygulandığı biçimiyle laiklik gerçekten halkı zor durumda bıraktı. Bu, solculuğun-demokratlığın halkla ilişkilenmesini önemli oranda engelliyor. Bu laiklik anlayışı nedeniyle bu konuda açıklık getirmek önemlidir. Devrimcilerle halkın bağlantılarını doğru kurmak, yine islamiyetin özgünlüğünü ortaya koymak önemlidir. Dinin bezdirici yaklaşımları vardır; onları dıştalamakla beraber dini engel olarak görmemek önemlidir. Bizde din, siyasi yaşamla iç içedir, halkın yaşamıyla iç içedir. Dolayısıyla, dinin halk için anlamını doğru değerlendirmek gerekir. Din yoluyla halkın anti-emperyalizmini, anti-faşizmini ne kadar geliştirebilirsek geliştirmek önemlidir. Dolayısıyla böyle bir değerlendirmeyi bunun bir gerekçesi haline getirme amacıyla yaklaştık ve olumlu, sonuç aldık. Nitekim camilerde şimdiden serihildanların başlaması, PKK'nin dine son derece isabetli yaklaştığını gösteriyor. Daha dün din, karşı-devrimin elinde bir silahtı; bugün devrimin elinde bir silaha dönüştürülmüştür. Bu büyük bir başarıdır ve doğru yolu gösteriyor.

Tempo: *Yani din adamları var diyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Kesinlikle, çok sayıda din adamı bize büyük bağlılık gösteriyorlar. Biz sosyalist bir hareketiz. Fakat dine doğru yaklaşmamız sayesinde oldukça önemli sayıda din adamı PKK'ye ilgi duymaya başlıyor. İslamın özünde hani "adalet, eşitlik, kardeşlik, ümmet" anlayışı falan var; onun doğru temelde ele alınışı bunları bize bağlıyor. Melleler ileri yurtsever insanlardır. Onların kendilerini PKK'ye yakın bulmaları, PKK'nin ne kadar halk niteliğinde olduğunu, halkın değerlerine doğru yaklaştığını, siyasetini bunun üzerine kurduğunu gösteriyor. Türkiye'de solun başaramadığını biz başarmışız; dini karşı-devrimcilerin elinden çekmişiz devrimin elinde savaşan bir kuvvet haline dönüştürmüşüz. Bu örnekten Türkiye devrimcilerinin, sol aydınlarının alacağı çok şey vardır. Laikliğin doğru çözümlenmesi temelinde halkla ilişkilerde ileri mesafeler alınabileceğini, yaklaşımlarında PKK deneyiminden yararlanmaları gerektiğini düşünüyorum.

Tempo: *Peki çok kritik bir yaklaşım değil mi? Çünkü güney doğuda din çok gerici ve sanırım sömürü sistemi içinde...*

A. ÖCALAN: Hayır! Bu ağalar düzeyinde öyle olabilir. Fakat alt düzeyde melleler vardır, sıradan dindar insanlarımız vardır. Onlar çok rahatlıkla bize yaklaşıyor ve bunların tarikat sahiplerine ve şeyhlere karşı nefretle dolu olduğunu görüyoruz. Hatta bu alanda dinin aşiret reisleri, şeyhler, ağalar elinde ayrı bir rol oynadığını, halkın elinde ayrı bir rol oynadığını, bu ayrımın geliştiğini ve bunun iyi görülmesi gerektiğini söylüyorum. PKK'nin esas aldığı dine yaklaşım, halkın itibar edeceği bir yaklaşımdır. Halk gerçekten bu temelde ayağa kalkmıştır. Bu yaklaşım, dinin daha önceki sapıkça kullanılmasını boşa çıkartmıştır. Bu daha iyidir. PKK'nin gerçekleştirdiği budur. Aslında daha dikkatlice üzerinde durulması gerekir. Bu konuda bir broşür var, orada kapsamlı olarak konulmuştur.

Tempo: *Bu IV. Kongre'den sonra bir genel af ilan etmiştiniz. Yazılı başvuruların yapılmasını istemiştiniz...*

A. ÖCALAN: Evet, özellikle suça bulaştırılan, başta köy korucuları olmak üzere aşiret reisleri ve hatta yıllardır işbirlikçilik yapanlara karşı bir Kongre kararıydı bu. Biz halen bu korucuların hızla yurtseverliğe dönüştürülebileceği inancındayız. Bunların öldürülmesini, özellikle en tehlikeli olanların dışında, doğru bulmuyoruz. Yine, zorla, devletin oyunlarıyla işbirlikçiliğe zorlanmış bir çok çevre vardır. Bunlara kendilerini düzeltme, eğer bizi destekleyemiyorlarsa bile devleti de bize karşı desteklememe tutumuna gelmeleri için bir fırsat tanıdık. Çünkü çok pişman olanlar var. Onları değerlendirmek amacıyla böyle bir kararda bulunduk. Sanırım sonuçlar olumludur.

Tempo: *Efendim, IV. Kongre'ye değinmişken, onunla ilgili bir yazıda bazı kişilerin cezalandırılacağı kararı alındı deniliyor. Kaç kişidir...*

A. ÖCALAN: Evet, bu konuda da bazı kararlarımız var. Parti içinde cezalandırılanların bazılarına itibar iade etme, bazılarının ise ağır cezalara çarptırılması biçiminde bir karardır. Özellikle bu son yılda parti adına kontra pratiğine giren bazı gelişmeler oldu. Bunların sahipleri, bir kaç tanesi farklı devletlere sığındılar. Bazıları bizim tarafımızdan cezalandırıldı. Gerçekten bu kadın ve çocukların da içinde olduğu bazı olayları, biz büyük ihtimalle kontralara bağlıyoruz. Çünkü kaçmaları biraz da bunu gösteriyor. Bunların affedilmemesi biçiminde kararlar var. Yıllardır partiyi uğraştıranlar vardır, provoke edenler vardır; bunların affedilmemesi biçiminde kararlar var. Yine bazılarının tavırlarının soruşturmayla daha da açığa çıkarılması biçiminde bir tavrımız var. Bir de haksız yere cezalandırılanlar vardır; onların da itibarının iadesi biçiminde bir karardır. PKK bu konuda şunu kanıtlıyor: Hatasını geç de olsa farkettiğinde çok cesur biçimde üzerine gidiyor ve düşman ne der dost ne der demeden, bu konuda hiç bir sıkıntı duymadan gerçeği olduğu gibi tespit ediyor. İçimizde PKK adına yapılan her türlü olumsuzluk yargılanmıştır. Haksızlığa uğrama durumu yargılanmıştır. Ceza verilmesi gerekene ceza verilmiştir. Kendi içimizde adaleti kesinlikle uygulayacağız.

Tempo: *Biraz da Ortadoğu'ya gelirsek, Talabani falan yeniden Irak'a gittiler. Orada bir ulusal cephe, kurtuluş cephesi kurulması düşünüldüğü BBC haberlerinde yer aldı. Böyle bir cephe kurulursa siz de yer alır mısınız?*

A. ÖCALAN: Bu cephe zaten vardır. Sanırım Irak Kürdistani Cephe deniliyor. Biz bu cepheyi siyasi yönden etkilemek istiyoruz, ve bazı taze kuvvetleri bu cephenin içine yerleştirmek istiyoruz. Böyle niyetlerimiz vardır. Sanırım ilerde daha iyi gelişme gösterecektir. Irak Kürdistani Cepheyi feodal-burjuva bir cephe olmaktan çıkarıp, halkın, emekçilerin de sesini duyurduğu bir cephe haline getirmek, dolayısıyla Irak'da kurulacak bir federasyonda emekçi Kürt halkının da çıkarlarının yansıtıldığı bir çözüme gitmesi için elimizden geleni yapacağız. Bu konuda çabaları yoğunlaştıracağız. Emekçi seçeneğini Irak Kürtleri içinde güçlendirmeye ve giderek iktidarda yerini almasına çaba sarfedeceğiz.

Tempo: *Kuzey Irak'da ne kadar varsınız?*

A. ÖCALAN: Sayı mühim değildir, siyasal etkinliğimiz var.

Tempo: *Sayı anlamında söylemedim.*

A. ÖCALAN: Siyasi etkimiz var, yol gösteriyoruz. Dostlarımız çok. Diğerlerinin yanında bizim dostlarda hızla gelişiyor. Biz bunu bağımsız bir partiye götürebiliriz. Dediğim gibi, emekçilerin partisi olacaktır ve daha ileri tutumlara Kürdistani Cepheyi zorlayacaktır.

Tempo: *Bugüne kadar Avrupa ülkelerinde terörist örgüt olarak kabul edildiniz. Bu son gelişmelerden sonra, size bir yaklaşım değişikliği var mı?*

A. ÖCALAN: Sanıyorum belli bir yumuşama vardır.

Tempo: *Bunun somut belirtileri?*

A. ÖCALAN: Basına yansıyor. Almanya'daki mahkemede yansıyor. Yine bu Özal-Bush görüşmesinden sonra sanırım biraz açıklık kazanacaktır. Fakat eskisi gibi PKK'yi terörist ilan etmenin özel çabaları yoktur. Belli bir durgunluk vardır. Sanırım bir yumuşama var. Bu iddia eskisi gibi artık tekrarlanmayacaktır. PKK daha serbest faaliyet gösterecektir. Ayrıca Kürt meselesinin çözümüne PKK'yi dahil etme de güçlü bir olasılıktır. Yani eskiden "Kürt meselesine evet-PKK'ye hayır" deniyordu, bunun yerine PKK'nin de içinde yer aldığı bir çözüm -biraz ılımlılaşmaya zorlansa da, PKK'yi kabul etmekten başka çareleri yoktur- kabul edilecektir. Batı'nın Kürt meselesi çözümünde gerçekten seçeneği yoktur.

Tempo: *Peki siz de ılımlılaşmaya yanaşır mısınız?*

A. ÖCALAN: Hayır! Ilımlılaşmaya değil, biz politik davranacağız. Bütünüyle reddetmeyeceğiz. Politikamızı Avrupa'nın yaklaşımlarını da dikkate alan bir esneklik içinde tutacağız. Ilımlılaşma değil de, esnekçe yaklaşımdan bahsetmek gerekir.

Tempo: *Peki tedirgin misiniz? Şu an Ortadoğu'nun durumuyla çok kritik bir aşama yaşanıyor. Kimilerince kurtlar sofrası deniliyor, bütün emperyalist dünyanın...*

A. ÖCALAN: O var; Ortadoğu'da kurtlar sofrasında birşeyler kapma savaşı her zaman şiddetlidir.

Tempo: *Şimdi daha çok yoğunlaşmış durumda.*

A. ÖCALAN: Fakat bizde biraz kurtlaştık. Kolay kolay kuzu gibi yutulmayacağız. Politika yapacağız Ortadoğu'da. Tedirginlik her zaman vardır. Altüst oluşlar her zaman mümkündür. Fakat şimdiden söyleyebilirim ki, biz bu kurtlar sofrasında kendimizi kuzu yapmayacak kadar pişkiniz ve ülkemizi de en az onu kapmak isteyen kurtlara yem ettirmeyecek ve hatta dişlerini parçalayacak kadar biraz kemikleşmişiz. Bu temelde yaşayacağımıza ve halkımızı yem ettirmeyeceğimize inanıyorum. Belki şahıslar gider, belki biz gideriz ama, Parti ve onun mücadelesi güç kazanacaktır. Bu noktaya ulaşılmıştır.

Tempo: *Şimdi şahıslar gider deyince burada aklıma şey geldi. Sizin için TC'nin yaklaşımlarında genellikle "tek adam, kendisinden başkasını örgüt içinde yükseltmeyen, yükselmesine izin vermeyen adam" gibi yorumlar yapılıyor!*

A. ÖCALAN: En büyük temennim tek adamlıktan çıkmaktır. Tek adam olmaktan çıkmak, benim en büyük arzularımdan birisi. Adam yetiştirmenin çok zor olduğunu kendi ülke pratiğinizde bilmelisiniz. Halen tutarlı bir başkan bulamadınız. Türkiye cumhurbaşkanı şimdi tartışmalıdır. Alışamadık, diye sloganlaştırılmıştır. Bizde tek adam demeyelim de, biraz önderlik kurumu teorik-pratik gelişme fırsatını buldu. Biz bunu kurumlaştırmak istiyoruz. Önderlik olayından bahsetmiştiniz. Bunu da hemen belirteyim, önderlik konusunda Kürdistan'da büyük değişiklikler yaşanıyor. Benim tek adam olmamdan ziyade, Kürdistan'da yaşanan büyük önderlik alt üst oluşunu değerlendirmek gerekiyor. Geleneksel önderlikler yıkılıyor-aşılıyor. Bunun yerine gerçekten çağdaş, emekçilerden yana bir önderlik kayması vardır. Bu, son yılların en büyük gelişmesidir. PKK önderliğinde gerçekleşen önderlik, Kürdistan halkının bin yıllık kör düğümüne cevap verebilen önderliktir. Ayrıca Ortadoğu'daki her türlü yetmez, işbirlikçi, despotik önderliklerden çok farklı, müthiş bağımsızlıkçı, özgüce güvenen, çözümü kendinde bulan, gerçekten yabana el açmayan bir önderliktir. Bunu da pratiğinde kanıtlayan bir önderliktir. Tek adam meselesinden öteye, halkın temel sorunlarına cevap verebilen, çözüm olabilen, bu konuda dışa bel bağlamayan bir önderlik sistemi oturtuyor. Demokrasiye sonuna kadar açık, önderlikle demokrasi ilişkisine açıklık getiren, yine despotlukla önderlik, diktatörlükle önderlik kurumu arasındaki ilişkiye açıklık getiren, önderliğin hayati rolünü ortaya koyduğu kadar, önderliğin çarpıtılmaması, önderliğin kişisel diktatörlüğe olumsuz anlamda dönüşmemesi için kendi içinde büyük mücadele veren ve önemli mesafeler alan durumdayız. Sosyalist ülkeler de dahil, hiç bir hareket sanmıyorum bizim kadar önderlik sorununu çözümlemeye tabi tutsun, ve belli bir gelişme yaşasın. Büyük bir olaydır PKK'de gerçekleşen önderlik. Bu benim kişisel olarak olumlu olmamın çok üstünde gerçekleşen objektif bir olaydır.

Tempo: *Peki o halde şunu diyebilir miyiz, PKK Apo'suz da ayakta kalabilecek durumdadır!*

A. ÖCALAN: O noktaya getirilmiştir. Yani benim ölüm dirimden daha fazla iş yapabilir. O noktaya gelinmiştir. Tesis ettiğimiz önderlik, yüz yılları etkisi altına alabilecek bir önderliktir. Biraz da ölümsüz bir önderliktir. Onun için Apo'nun gidip gitmemesi ve hatta bir tarafa itilmesi de çok sağlam bir önderlik yürüyüşünü engellemez. Bir kurum olarak, objektif bir olgu olarak önderlik oturtulmuştur. Milyonlar yekvücuttur. En büyük fedakar savaşçılar yekvücuttur. Yüzlerce çıkar. Bu oluşan kuvvetleri temsil etmek için, birliğini temsil etmek için yüzlercesi çıkar, aşılmıştır. PKK'de bir kişinin durumu, veya benim konumuma bağlı ayakta kalıp kalmama aşılmıştır. Bunun tedbirleri çoktan alındı. Ayrıca gelişmeler artık bundan sonra ben olmadan da rahatlıkla ilerlemeler olabileceğini gösteriyor. Yeter ki bir kişi dürüst olsun, yeter ki biraz gözlemlemesini bilen birisi olsun, benden daha iyi götürebilir. Yani siyasi-ideolojik olarak, çözümleme olarak, pratik kitle gücü, savaşım gücü olarak malzeme bence çok. Birisi sağduyu ile yaklaştı mı, bizden daha diri bir biçimde, yorulmamış, yıpranmamış olarak bu işi ilerletebilir. Bunlar aşılmış diyorum.

Tempo: *Bunlar da sizin başarınızın sırrı mı, yani başarınızı yaratan şeyler midir bu söylediğiniz şeyler?*

A. ÖCALAN: Büyük savaşım verildi. Elbette, başarımız bunlarla mümkündür. Kitlenin yaratılması, diri bir Kürt halkının yaratılması bir savaş destanıdır. Önderliğin rolü, gelişimi, çözümü bir destan niteliğindedir. Bir gerillanın yaratılması, bir serihildanın yaratılması başlı başına tarihtir. Elbette önderlik bu faktörlerle belirleniyor. Bunlar bir veridir artık. Yani ben olsam da olmasam da bir veridirler. Herhangi birileri bu verilere sadakatla bağlanırsa, önderlik olayını işletir. Artık tarihi açıdan bu önderlik sağlanmıştır diyorum.

Tempo: *Kürt halkının dirilişinden, uyanışından sözettiniz. PKK bir biçimde çökertilse bile, o diriliş ve uyanış devam eder mi?*

A. ÖCALAN: Tabi, tabi devam eder. PKK'nin bir gün gelecek varlığı sönecektir. Fakat yerine dipdiri bağımsız ve özgür bir halk bırakmıştır. Tek bir ferdi kalmasa da, bu biraz bağımsızlaşmış ve özgürleşmiş halk rahatlıkla daha ileri düzeyde siyasi oluşumlara, partilere gidebilir. PKK'nin bu konuda etkileri kesindir artık. Önderlik açısından böyle olduğu gibi, PKK açısından da kesindir. Kürdistan'ı bir merhaleye getirmiştir. Kürtleri bağımsızlık ve özgürlük bilincinde bir yere getirmiştir. Hiç bir kuvvet onu geriye döndüremez. PKK olmasa bile geriye döndürülemez. Buna inanıyorum. Gelişmeler kesinlikle buna imkan veriyor.

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden...

Botan Eyalet Raporu'ndan

Ülke İçi Pratik Merkez Raporu'nda dile getirilen değerlendirmeler ağırlıklı olarak Botan Eyaleti faaliyetlerini de içerdiğinden, IV. Ulusal Kongre'ye sunulan Botan Eyaleti Raporu'ndan kısa bir bölüm yayınlamayı yeterli görüyoruz.

Cephe Faaliyetleri

Eyaletimizde III. Kongre sürecine kadarki dönemde, kitlelere yaklaşım konusunda Parti politikasına ulaşılmamışsa bile, önemli bir tahribat da yaşanmamıştır. Bu süreçte esas yetmezlik kitlelerle gereken yaygın ilişkilerin geliştirilmemesi, kitlelerin örgütlendirilmemesi ve eğitilip yönlendirilmemesi tarzında ortaya çıkmıştır. Kitlelere öncülük ve onların önünü açma yerine kuyrukçu, kitlelerin gücünü harekete geçiremeyen bir yaklaşım eyalet genelinde şu veya bu düzeyde egemendi. 15 Ağustos 1984 Atılımı sonrası başlayan kitle kabarması gelişkin düzeyde olmasına karşın, bu değerlendirilmediğinden giderek durgunlaşmaya başlamıştır. Botan özgülünde kitlenin isyancı özellikleri dikkate alındığında, 15 Ağustos çıkışının yarattığı kitlesel kabarma kendiliğinden anlaşılır. Fakat daha sonraki dönemde bu kabarmalar derinliğine ve genişliğine işlenememiştir. Buna 85'deki yoğun kayıplar ve tasfiyeci-tutucu pratik de eklenince, kitle faaliyetleri ve alanlara açılma olayı epey zayıf kalmış ve daralmıştır. 1986'da Agit yoldaşın öncülüğünde gelişen atılımla parti taktiğine ulaşmada gelişme kaydedilmişse dahi, III. Kongre sürecine gelindiğinde bu darlığın aşıldığından bahsedemeyiz. Bu süreçte kitlelerde belli bir canlanma olmuştur. Ancak genel olarak örgütlülüğe ulaşmayan yoğun bir ilgi ve sempati söz konusudur. III. Kongre'ye kadar eyalet çapında kitle faaliyetlerimiz Şemzînan (Şemdinli), Çel (Çukurca), Qilaban (Uludere), Şirnex (Şırnak ve kısmen de Dih (Eruh) ile sınırlıdır. Bu alanlarda yürütülen faaliyetler dahi alanın tümünü kapsamamaktadır. Partimiz III. Kongresinde bu durumları eleştirisel bir yaklaşımla ele alarak değerlendirmiş; doğru yaklaşımın ne olduğunu ve nasıl pratik sahaya aktarılması gerektiğini netçe ortaya koymuştur.

III. Kongre çizgisini ülkeye taşırma faaliyetlerinin yoğunlaştığı alanların başında Botan Eyaleti gelmektedir. Özellikle ... üzeri gelişen müdahale ile yaşanılan süreçte yönetim düzeyinde birçok kadro yer almıştır. Partimizin, tüm yönleriyle açığa çıkardığı ve parti dışılığın egemen olduğu bu süreçte III. Kongre çizgisi ruhuna uygun tarzda yaşanmamıştır.

1987 baharıyla beraber yaşanan bu gelişmelerle pratik faaliyet sürecine girilmiştir. Bu dönemden itibaren, somut olarak eyaletimizin birçok alanında yeniden kabarma ve hatta daha fazla açılım görülmüştür. İstenilen düzeyde bir açılım düzeyine ulaşmamışsa da, bu en azından geçmişteki daralmayı aşma konusunda bir adımı ifade eder. Ancak her ne kadar görünürde böylesi bir durum varsa da, 1987 yılı kitle faaliyetlerimizde belirgin bir yan, Kör Cemal ve devamı olarak izah edebileceğimiz bazılarında somut ifadesini bulan parti dışı anlayışlardır. Ağırlıklı olarak Şemzînan ve kısmen de Çel alanlarında pratik yansımasını bulan bu anlayış, diğer bölgelerde de cılız da olsa görülmüştür. Sınıf temelini işbirlikçi feodal-komplocu kişilikten alan bu anlayış, uygulama zeminini bulduğu her alanda alabildiğine tahribatlara yol açmıştır. Halka yönelik zoru, baskıyı, despotizmi esas alan, komplocu ve hileli yöntemleri de kullanarak böylece otorite olmaya giden bu anlayışın, partiden çok düşmana hizmet ettiğini pratik bize göstermiştir. Bu anlayış kitlelere değer vermez, düşmanı değil, kitleleri hedeflemeyi kendisine esas alır. Halkı özgürleştirme yerine köleleştirmeyi, demokrasi yerine anti-demokratlığı, örgütleme yerine örgütsüzlüğü dayatır, örgütleme ihtiyacı duyduğunda ise bunu kendi sınıfsal konumuna uygun despotik yöntemlerle yapar; bu sınıf temeli üzerinde şekillenen anlayışın uyguladığı yöntemler tamamen feodal ve despotik yöntemlerdir. İlk dönemlerde tam anlamıyla kendisini yansıtmasa bile, basit bir uygulama fırsatı bulduğunda halk düşmanlığını karakterinin özü olarak dışa vurur.

Ana hatlarıyla böyle belirtebileceğimiz bu anlayış, en sivri biçimiyle Kör Cemal'in şahsında kendisini Şemzînan alanında konuşturken, aynı sınıf temelini kendisine esas alan çeşitli unsurlar eyaletin diğer bölgelerinde bunun pratik temsiline soyunmuşlardır. Böylesi bir pratiğin ilk kez sergilendiği alan olması itibarıyla Şemzînan'deki uygulamalar önemlidir. Bu anlayış temelinde girilen 1987 pratiğiyle halka karşı en azgın yöntemler uygulanmıştır. Bir yandan otoriter olmak amacıyla, diğer yandan ise askerlik yasasının uygulanması adı altında kitleler üzerinde adeta terör estirilmiştir. Özünde bunlar bir gerekçe, bir anlayışın kendisini örtbas edebilmesi için bir kılıftır. Bu mantık sahipleri "gidip kitleye şunu-bunu dayatacaksın, itiraz eden veya karşı çıkan oldu mu getirip köy meydanında kurşuna dizeceksin ve böylece o köyde otoriteni tesis edeceksin" diyerek, halka her türlü despotik yöntemi reva görmüştür. Nitekim Şemzînan alanında halkın istemlerine zerre kadar değer verilmemiş, halk bir kenara itilmiş, yaşlı-genç, kadın-erkek, birçok köyde insanlara hakaretler yapılmış, dövülmüş, askerlik yasasının uygulanması adı altında her görülen insan zoraki yöntemlerle alıkonulmuştur. Geçmişte yürütülen faaliyetler sonucunda alan sonuna kadar bize açıkken, bu pratik sonucu giderek kapanmıştır. Pratik olarak alandaki faaliyetlerimiz halk karşıtlığı derekesine dönüştürülmüştür. Halka değer verilmediğinden, halkın eğitimine, örgütlenmesine, bu amaçla propaganda ve ajitasyona da ciddi bir yaklaşım gösterilmemiştir. Bu anlayış kendi despotik otoritesini kitleler üzerinde tesis etmek için, her türlü uygulamayı mübah saymış ve her şeyi bunun için kullanmıştır.

Partimizin halka yaklaşımı, otorite olayını ele alış tarzı açıktır. Eğer aynı anlayış Şirnex (Şırnak), Dih (Eruh), Qilaban (Uludere) vb. alanlarda aynı tahribatlara yol açmamışsa, bunun nedenleri vardır. Herşeyden önce bu alanların kitlesinde yurtseverlik daha köklüdür ve en önemlisi de Partiyi daha yakından tanımaktadırlar. Diğer yandan bu anlayışa alana geç yansımış ve fazlaca kendisini uygulama fırsatı bulamamıştır. Ek olarak bu anlayış kendisini zayıf ve biraz da törpüleyerek uygulamıştır. 1987 pratiğinde sergilenen bu anlayış tüm yönleriyle çalışmaları etkilerken, düşmana önemli bir zemin sunmuştur. Şirnex ve Dih başta olmak üzere bazı alanlarda çeteciliğin çözülmesi yaşanırken, Şemzînan'da ise kitlelerin çeteleşmesi durumu vardır. Düşmanın daha sonraki uygulamalarında, kitleyi ulusal kurtuluş savaşına karşı kullanmasında; içine düşülen parti dışı ve halka düşmanlık temelindeki yaklaşım kendisine bir sıçrama tahtası olarak gördüğü bilinmektedir. Şemzînan'deki uygulamalar bu konuda düşmanın iştahını kabartmıştır ve düşman bunu genele yaymak istemiştir.

Kitleleri örgütleme çalışmalarında da, bu anlayışın etkisinden söz etmek gerekir. Her ne kadar çeşitli komiteler, temsilcilikler ve milis örgütlenmeleri oluşturulmuşsa da, soruna ciddi bir yaklaşım sergilenmemiştir. Uzun vadeli ilişkiler geliştirme, mücadelenin ihtiyacına cevap verebilecek bir örgütlenmeye gitme yerine günü birlikçi işlerde kullanma ve böylece yıpratma durumu doğmuştur. Bunun yansısıra ilişkilerin ve kitlelerin korunamamasıyla beraber her düşman yöneliminde tahribatlar ortaya çıkmıştır. İlişkilerin deşifre edilmemesine ve açığa çıkmamasına gereken duyarlılık gösterilmemiştir. Elbetteki bu yukarıda bahsettiğimiz anlayışla bağlantılıdır. Halka değer verilmedi mi, halkın özgürleştirilmesine değer biçilmedi mi, eğitimine, örgütlenmesine, korunmasına da değer verilmez.

Genel olarak yoğun bir ilgi ve sempati bulunmasına, birçok alan faaliyetlere açık ve hazır olmasına rağmen bunu değerlendirmeme, örgütlenmeme ve geliştirmemedir yaşanan. Ve hatta bundan da öteye; eyaletin genelinde de aynı düzeyde olmasa da bozma, yıkma, dağıtma pratiği uygulanmıştır. Devrimimizin temeli olan kitlelere ilişkin parti politikası ters yüz edilmiş ve dinamitlenmiştir. Mücadeleye sahiplenen ve sahiplenmesi gereken kitleler düşman saflarına itilmeye başlanmıştır.

1987 pratik faaliyet sürecinde bu anlayışa karşı Parti Önderliği'nin ısrarlı müdahaleleri olmuştur. Yapılan müdahaleler sonucu bu anlayış önemli oranda etkisiz kılınmasına rağmen salt anlayışın temsilciliğini yapanlara yönelinmiş, genel potansiyeldeki mevcut anlayışı tasfiye konusunda ciddi bir adım atılmamıştır. Bu müdahaleler etkisini kitlelere yaklaşımda belli oranda göstermesine karşın, köklü değişikliklere gidilmemiş; bu anlayışın tamamen tasfiyesinin pratik uygulamasına geçilmemiştir. Ayrıca müdahalelerin Şemzînan, Çel ve Qilaban alanlarıyla sınırlı kaldığı bilinen bir durumdur. 1988 yılı pratiğine böylesi bir birikimle başlandı. Eyalet genelinde varlığını hissettiren işbirlikçi feodal-komplocu anlayış aşılmadığı gibi, yerine Partimizin doğru kitle politikası da egemen kılınmamıştır. Bir önceki yılın pratiğinde ortaya çıkan tahribatlar bu anlayışın durumunu ortaya koymaktadır. Şemzînan ve Çel alanlarında bu anlayış teşhir edilirken, eyaletin diğer alanlarında üzerine gidilmemiştir. 1988 yılı pratik sürecinde Şemzînan için kitle faaliyetlerinden bahsetmek mümkün değildir. Bu anlayışı 1987'de düşman iyi değerlendirerek alanı kapattığından, 1988 baharıyla yönelen güçlerimiz tutunamayarak ağır darbe yemişlerdir. Eyaletin diğer kesimlerinde belli bir açılım söz konusudur. Bazı alanlarda sınırlı kesimlere uğranılmışsa da, bunun geçmişi aşma anlamına gelmediği açıktır. Dolayısıyla açılım istenen düzeyde değildir.

Kitlelerin durumu derinliğine çalışma için uygun zemin sunarken, bu değerlendirilmemiştir. Komiteleşmeye ve milis oluşturmaya yönelik bazı çalışmalar vardır. Fakat, hem bunları geliştirme, hem de işlerliğe kavuşturma ve sonuç alma zayıftır. Örgüt ağı içerisine alma ve bu temelde Cephe faaliyetleri etrafında örgütlemekten ziyade, kitle ilişkilerimizde ağır basan yön, gerillanın günlük ihtiyaçlarına cevap verme temelindedir. Bunun içindir ki, söz konusu yaklaşımlarla kitlelerin sempatisi, enerji ve gücü maddi bir olguya dönüşmemiştir. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarında sistemlilik yoktur, daha çok rastgele bir yaklaşım egemendir. Faaliyetler dönemin görevlerini koyan, dönemin sorunlarını kavratan bir propaganda ve eğitimden yoksundur.

1988 pratiğinde eyaletin genelinde olmasa da, bazı alanlarda despotik anlayışın kendisini uygulaması söz konusudur. Özellikle askerlik yasasının uygulanmasında, bu kendisini tamamen açığa vurmaktadır. Zeminin uygunluğu, yasanın hayata geçirilmesine her düzeyde elvermektedir. Kitle, Partimizin otoritesi altındadır. Bu kadar yanlış uygulamalara rağmen kitlenin karşımıza çıkmamasının nedeni, Parti faaliyetlerimizin etkisi ve kitlenin olumluluğunun yanında Parti Önderliği'nin müdahaleleridir. Tüm bunlara rağmen, doğru yaklaşılmayan bir takım gençler safları terkedince baskıcı, zorbacı yönelimler içerisine girilerek kitleler partiden uzaklaştırılmıştır. Kitleleri çalıştırmada zora dayanan tehditvari ve ağavari tavırlar pratikte uygulanmıştır. En yakın çevrelerimizde bile ortaya çıkan böylesi tutumlara karşı yöntemsizce ve cezai yaklaşımlarla gidilmiştir. Adeta kitlelere söz hakkı tanımama, boyun eğdirme ve adım adım kitleyi sindirmeye kadar varılmıştır.

1989 yılı faaliyetlerine girilirken kitleleri etkileyen birçok olumlu öge mevcuttur. Herşeyden önce Partimizin genel siyasal etkinliği alabildiğine gelişmiş, kitleler pratik olarak ulusal kurtuluş mücadelesinde aktif roller üstlenmeye hazırdırlar. Bunun yanısıra Parti Önderliği'nin gerek güç ve gerekse çözümlemeler düzeyinde yaptığı müdahalenin bunda belirleyici rolü vardır. Yıllardan beridir sürdürülen faaliyetlerin, Parti çalışmalarının, silahlı savaşımın yarattığı olumluluklar 1989 başlarında zirvede olduğunu belirtebiliriz. Aslında kitlelerin artık düşmana karşı pratik tavır alması ve bir dönüm noktasına varması söz konusudur. Eyalet genelinde Parti otoritesinin pratik bir olgu olarak tesisinin zemini de hayli güçlüdür. Böylesi olumlu bir zemin ve ortam üzerinde 1989 kitle faaliyetlerimiz şekillenmiştir. Elbette geçmiş faaliyetlerden bir süregelen yanlış anlayışlar da aşılmış değildir. Her fırsat bulduğunda kendisini dayatıp uygulayan işbirlikçi feodal-komplocu anlayış, her türlü despotik yöntemi kendisine esas alarak en çok da kendisini 1989 pratiğinde uygulamıştır. Hazır hale getirilmiş kitlelerin bu olumlu durumunu ve gelişip güçlenen Parti otoritesini kendi emellerine varmak için kullanmışlardır.

Gever (Yüksekova) dışında eyaletin hemen hemen tüm alanlarına açılınmıştır. Kitlede coşku, çalışmalara katılım, imkanlarını seferber etme en üst düzeye seyretmektedir. Yıllardan beri girilmeyen alanlar bile herşeylerini vermede hazırdırlar. Düşman güçlerinin sinmesi, ajanlaştırmanın ve çeteleşmenin kitlesel olarak çözülmesi söz konusudur. Kitlelerin bir sel gibi düşmandan kopuşu ve mücadeleye akışı eyaletin hemen hemen her alanında görülen bir husustur. Gençlerini saflara katmaktan tutalım, ellerindeki varlarını-yoklarını seferber etmeye kadar güçlü bir destek söz konusudur. Genel olarak eyalet çapında düşman unsurlar bile ya uzlaşma ya da sinmeye başlamıştır. Bazı aşiretler şahsında, Partiye karşı düşmanlık yapanlar bile açık düşmanlığa cesaret edemiyor, ya teslim olmak için haberler gönderiyor ya da çareyi alanı terkedip gitmekte buluyorlardı. Somut olarak ulaşamadığımız bazı kesimler de, genel olumluluğun ve akışın etkisiyle düşmanlık yerine dostluk eğilimine giriyorlardı veya bu istemlerini yansıtıyorlardı.

Genel olarak Botan'daki Konferans sürecine kadarki durum böyledir. Konferans sonrasında yaşanan durum ise tam bir dağılma, bozma ve öz olarak kitlelere karşı her türlü uygulamanın geliştirildiği kontra pratiğidir. Bazı alanlara bunun cılız yansıması veya hiç yansımaması durumun özünü değiştirmez. Çünkü, genele damgasını vuran bu anlayıştır. Elbette ki kontra pratiği de, durup dururken bu süreçte patlak vermemiştir. III. Kongre sonrası süreçte kısırlı bir eğilim ve anlayış olarak vardır. Ve 1989 pratiğinde de baştan itibaren vardır. Fakat yaşanan genel gelişme ve olumlulukların içinde kendisini gizleyebilmiştir. Ayrıca pratik bazı sonuçlara bakılarak değerlendirmelere gidildiğinden, sorunun özü görülmemiş veya görülmek istenmemiştir. Günübirlikçi sonuçlar esas alınmış; bu sonuçların nasıl sağlandığına ve hangi yöntemlerle elde edildiğine dikkat edilmemiştir.

Pratik olarak 1989 ortalarına kadarki süreç, Botan genelinde, bazı kesimler hariç düşman otoritesinin alabildiğine zayıfladığı, düşman faaliyetlerinin durduğu, düşman örgütlerinin işlemez hale geldiği bir süreçtir. Düşman hareket edemiyor; tam bir savunma konumunu yaşıyordu. Ayrıca bu süreçte şehir faaliyetlerine yönelik bazı gelişmeler de vardır. Ciddi bir girişim olmasa da, şehirlere birçok kadro aktarımı yapılarak müdahalelerde bulunulmuştur.

Savaş olayına yanlış yaklaşım, dönemin koşullarına ve ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir örgütlülükle hareket etmeme, kitle faaliyetlerimize de yansımıştır. Güç büyümüş ve nicelik olarak bir kabarma söz konusudur. Fakat, bunu karşılayacak herhangi bir ön hazırlık yapılmamıştır. Günlük ihtiyaçlardan tutalım silahlanmaya kadar ve oradan da lojistik ihtiyaçlarına kadar herhangi bir hazırlık olmadığından habire kitlelere yönelinmiştir. Bu noktada kitlelere aşırı yüklenme ve bunun da gönüllülükten ziyade dayatma ve zorla yapılması kitlelerde hem bir bıkkınlığa ve hem de tepkiye yol açmıştır. Oysa kitlelere uygun yaklaşılıp çalıştırılsaydı, gönüllülük temelinde fazlasıyla iş yaptırılabilirdi. Ne var ki, kitlelerin konumu gözönünde bulundurulmadığından ve yapılan dayatmaların ağırlıklı olarak kitlelerin gücünü aşmasından dolayı, kitlelerin yer yer partiden soğumasına sebebiyet verilmiştir.

Halk demokrasisinin adım adım uygulanması gerektiği bir aşamada kitlelere söz hakkının bile verilmeyerek bastırılması söz konusudur. İşin özü, baskı olayından kurtulmaya, özgürleşmeye çalışan kitlelerin baskı ve boyun eğmeyle karşı karşıya bırakılmasıdır.

Kitlelerin baştan beri var olan olumlu durumu ve genel gelişmelerin güçlülüğü, güçlerimizde bir zafer sarhoşluğu havasını yaratmıştır. "Biz ne dersek o olur. İstediğimiz tarzda yönlendiririz" mantığıyla hareket edildiğinden, kitlelerin gücü küçümsenmiştir. Bundan dolayı, değer verme, saygı ve sevgi, halkın değerlerine saygılı olma konuları oldukça aşındırılmıştır. Kendisini halk üstü görme, giderek haktan kopuşu da beraberinde getirmiştir. Bu yaklaşım sonucu kitlelere karşı hesapsız ve her türlü keyfiyetciliği bağrında taşıyan uygulamalar olmuştur. Bununla bağlantılı olarak kitlenin eğitilip örgütlendirilmesine de gereken önem verilmedi. Düz bir mantıkla yaklaşıldığından, en verimli zemin değerlendirilmedi. Doğru bir yaklaşımla yoğun eğitim ve örgütleme faaliyetini yürütmek için tüm olanaklar mevcut iken, "nasıl olsa tüm kitle bizimdir, herkes ilişkimizdir" mantığıyla yaklaşıldı ve bu güçlü zemin ya çarçur edildi ya da kendiliğindenliğe bırakıldı. Oysa gerçekten doğru yaklaşılsaydı, eyalet genelinde cephe örgütlerinin yaratılması işten bile değildi.

Diğer yandan dönem ve koşullar daha değişik alanlara açılmayı mümkün kılarken, belli bir noktaya kadar açılınarak duruldu. Belli bir sınıra kadar dayanan faaliyetlerle yetinme durumu yaşandı.

Tüm bunlarla beraber, daha sonraki uygulamalarıyla 1989 genel faaliyetlerine damgasını vurmuş, geçmişten günümüze yaratılan değerleri hoyratça savuran, kitleler üzerinde düşmanın zorbalığını aratmayacak düzeyde zorbalığı uygulayan ve halk düşmanlığında ifadesini bulan kontra pratiği söz konusudur. Yansıdığı her alanda mutlaka düşmana hizmet yanı ağırlıkta olan bu pratik, düşmana kendi politikalarını uygulamanın yolunu açarken, parti faaliyetlerinin ise yolunu tıkamış ve kapatmıştır. Bu anlayışta halkı kazanma, örgütleme ve ikna etmeye yer yoktur. Bu anlayış sadece halkın değerlerini değil, insani değerleri de tanımaz. Herşeye ucuzca yaklaşım, kitle faaliyetlerinde daha yoğundur. Bu anlayış halk üzerinde terör, sindirme ve despotizmi esas alır. Kendisine göre hareket etmeyen suçsuz, günahsız insanları ezecek kadar katliamcıdır. Daha birçok yönüyle ele alınabilecek bu anlayış, eğer bazı alanlarda bazı yönleriyle kendini yansıtmamışsa zemin ve imkanını bulamadığındandır.

Kitlelerin parti otoritesini tamamen kabul etmesini fırsat bilen bu anlayış, askerlik yasasının uygulanmasında kendi tahripkarlığını tümden dışa vurmuştur. Ailelerin konumu ve halkın değer yargıları dikkate alınmadan, her önüne gelen savaşçı diyerekten alınmıştır. Bu konuda ne sınır ve ne de ölçü tanınmıştır. Talan mantığıyla gençler kaçırılmıştır. Saflarda kalmayıp kaçan gençlerin ailelerine zorbaca yönelinmiştir.

Bir kez düşman halkımızın her şeyiyle oynuyor. Onuruyla, gururuyla oynuyor, namus diye değerlendirdiği her şeyine el uzatıyor. Halkımız bunlardan kurtulmanın, onurunu, gururunu, namusunu kurtarmanın umuduyla mücadeleye sarılıyor. Parti adına, ulusal kurtuluşçuluk adına halkın bu değer yargılarıyla oynandı mı kitlelerin yıkıma uğrayacağı açıktır. Bu anlamıyla kontra pratiği halkın tüm değer yargılarıyla oynamış, kitlelerin onurunu-gururunu rencide etmiştir. Halkın partiye olan güvenini sarsmış ve kitlelerde partiye karşı güvensizliğin gelişmesine yol açmıştır. Halkı devrime katmada güven unsurunun esas olduğu bilinmektedir. Ve partimizin güven olayını tesis etmek için, yıllarca en zorlu mücadeleyi verdiği çok açıktır. Kontra pratiği ise, yılların, emeğin ve kanın ifadesi olan bu güveni sarsmak, güvensizliğe dönüştürmek için her türlü yol ve yönteme başvurmuştur. Bu konuda en tahripkar yöntem komploculuktur. Gençleri alınmayacağına dair söz verilen köylerden geçler alınmış, görüşmek için randevuya gelen birçok insan ya tutuklanmış ya da öldürülmüştür. En ilkel ve geri yapılanmalarda bile en çok ayıplanan, küçültücü olan ve bahtsızlık olarak adlandırılan bu yaklaşım alabildiğince güvensizlik yaratmıştır. Bırakalım partiyi, aşiret ölçülerinde bile bu mantığa yer yoktur. En değme düşmanları bile olsa biri kapılarına geldiğinde ona saygı gösterir ve alanlarında olduğu müddetçe korurlar. Kontra pratiğinin sergilediği komplocu mantık bunun tam tersini yapmış, görüşme ve dostluk adına çağırdığı birçok insan çeşitli zorbaca uygulamalara tabi tutulmuş ve kimileri de vurulmuştur.

Kontra pratiğinde vücut bulan devrimin değil, düşmanın politikasıdır. Bir uyarıyla iknayla veya politik yaklaşımla kazanılabilecek kesimlere despotça yaklaşıldığından, bu kesimler düşman saflarına itilmişlerdir. Çoğu yıllarca çeşitli hizmetlerde bulunan insanlar, böylece parti karşıtı duruma getirilmişlerdir.

Çeteciliğe karşı mücadelede politik davranma yerine rastgele hedefler seçilmiş, bunlar da çeteciliği çözmediği gibi daha da katmerleştirmiştir. Diğer yandan böylesi hedeflere yönelme siyasal anlamda partiyi zorlamış, Parti Önderliği'nin direkt çabalarıyla yaratılan olumlu zemini bile provoke etmiştir. Diyebiliriz ki, gerek kitlelere ve gerekse de çeteciliğe karşı yürütülen pratikler düşman zeminini güçlendirmiştir. Bundan yararlanan düşman, kış sürecine doğru birçok alanı çeteleştirmiştir veya zorla göç ettirmiştir.

Böylesi bir zemin üzerinde gelişen 1990 pratiğinde kitle ilişkilerimiz alabildiğine daralmış ve belli bazı alanlarla sınırlı kalmıştır. Bêdlîs (Bitlis), Xîzan (Hizan), Xizxêr (Şirvan), Tûx (Tatvan) gibi alanlara yeni açılım sağlanmışsa bile, eyalet genelinde esas olarak sınır hattındaki ilişkiler sürdürülmüştür. Parti Önderliği'nin talimatlarıyla, geçmişte yaşanan olumsuzluklar görülmüş, fakat yer yer geçmiş yaklaşımlar tekrarlanmıştır. Çeteciliğe yaklaşımda bazı alanlarda uygun yol ve yöntemler izlenirken, bazı alanlarda kitleselleştirilmiştir. Ve hem de Parti Önderliği'nin talimatlarına rağmen bunlar yapılmıştır. Kitle faaliyetlerimiz göçertilmeyen Qilaban, Şirnex ve Dih alanlarında ağırlıklı olarak yürütülmüştür. Önemli kitle tabanımız olan zozanlara çıkan kesimler arasındaki çalışmalarda ise bir daralma olmuştur. Sömürgecilerin zozanlara çıkışı yasaklaması ve çeşitli biçimlerde sınırlamaların getirilmesi yanında çeteciliğin de bunda engeleyici konumu vardır. 1990 yılında kitle çalışmaları daha çok serîhildanlar biçiminde bir karakter kazanmıştır. 1990 Newroz'uyla giderek yaygınlaşan serîhildanlar, sömürgecileri yeni uygulamalar almaya zorlamıştır; ancak sürgün ve sansür kararnamesine rağmen serîhildanlar devam etmiştir.

Serîhildanlar kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Temel savaş alanlarımızdan göçertilen kitleler şehir alanlarına yerleşmiş, mücadele ile bağlarını devam ettirmiştir. Partinin geneldeki etkisi, sömürgecilerin baskılarına karşı gelişen tepki, milis eylemliliğinin gelişmesi, kitlelerin günlük talepleri ile birleşince, bunun kısmi örgütlülüğe kavuşturulması ile serîhildanlar ortaya çıkmıştır. Cizîra Botan (Cizre), Girgê Amo (Silopi), Şirnex, Qilaban, Çolamerg (Hakkari), Wan (Van), Sêrt (Siirt) ve Gever alanlarında serîhildanlar yaşanmıştır. Bunların bir kısmı örgütlü gelişirken, bir kısmı da kendiliğinden olmuştur. Bu da yıllarca sürdürülen parti çalışmasının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Yer yer örgütlü olmasına rağmen, bu serîhildanlara cevap verecek nitelikte bir örgütlülük değildir. Eğer daha güçlü temellerde el atılsaydı, serîhildanlara süreklilik kazandırılacağı gibi, daha geniş ve kapsamlı da olacaklardı. Diğer yandan serîhildanlardan istenildiği kadar yararlanılamadı. Kitlenin kabaran coşku ve heyecanı harekete geçirilerek daha kararlı ve bilinçli olarak sömürgeci kurum ve kuruluşların üzerine sürülebilirlerdi. Aynı şekilde, oldukça olumlu bir zemin üzerinde gelişmelere hükmedecek örgütlenmeler yaratılabilirdi. Gerilla gücümüzün büyütülmesi, kadro ve savaşçı adaylarının çıkarılması bu zemine dayandırılabilirdi. Savaşçı gücümüzün büyütülmesine paralel olarak, milis örgütlenmesinde atılım gerçekleştirmenin olanağı vardı. Ortaya çıkan serîhildanlara önceden yapılan hazırlıklar temelinde ancak müdahale edilebilir ve istenilen sonuçlar alınabilirdi. Belli bazı müdahaleler ve örgütlenmeler olmuşsa da, istenilenden uzak olduğu için, serîhildanlardan gerektiği kadar yararlanılamamıştır.

Serîhildanların gelişmesinde değinilmesi gereken bir husus da, ağırlıklı olarak 1989'da kırsal alanlarda geliştirilen serîhildanların etkisidir. Kırsal alanlardaki serîhildanlarda örgütlülük durumu daha çoktur ve aynı zamanda gerilla gücümüzün yakın denetimi de güçlüdür. Kırsal alanlarda geliştirilen serîhildanlar daha sonra şehir alanlarına taşırılmıştır. 1990'daki serîhildanlar ağırlıklı olarak şehir alanlarında gelişirken, kırsal alanlarda da serîhildanlar devam etmiştir.

Sınır hattı ve Güney Kürdistan faaliyetleri

Silahlı mücadele taktiğimizin bir gereği ve gerilla savaşının gelişim karakterinden dolayı, Güney Kürdistan sınır hattına 1982'den itibaren büyük bir ağırlık verilmiştir. Yer aldığı stratejik konumundan dolayı geri cephe alanları içerisinde stratejik bir yere sahip olan Güney sınır hattı, yaklaşık sekiz yıldır kesintisiz bir şekilde geri cephe olarak kullanılmasına rağmen, gerçek anlamda en çok 1990 yılında silahlı mücadelemizin hizmetinde kullanılmıştır. Bunda sekiz yıllık birikimin önemli bir payı bulunsa da, sınır hattının çok geniş bir şekilde ve çok çeşitli amaçlar uğruna kullanılır duruma getirilmesi Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesinden sonra gerçekleşmiştir. Açık ki, sınır hattının bu kadar geniş bir şekilde kullanılmasının tek nedeni olarak, Irak'ın Kuveyt'e girmesini ele alamayız. Sekiz yıldır zaten kullanıyoruz. Sekiz yılın yarattığı gelişmelerin sonuçları, her koşul altında sınır hattını kullanmayı olanaklı hale getirmiştir. Ve bu alanda önemli bazı imkanlar hazırlanmıştır. Devrimin geri cepheden bu kadar rahat yararlanmasının diğer bir nedeni de, KDP ve KYB'nin alandan kaçması ve tüm yerleşim yerlerinin boşaltılmasıdır. Alanın çoğrafik yapısının denetlenemez oluşu da buna eklendiğinde, Irak devletinin tüm sınıra hakim olmasının olanaksız olduğu kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bu yıl Irak'ın gücünü buradan geri çekmesi, yararlanılabilir araziyi oldukça genişletmiş ve geniş bir manevra kabiliyeti kazandırmıştır.

Bu temelde kullanılan sınır hattı, yıllardan beri geri cephe sahası olarak işletilmektedir. Sınır hattına yakın mıntıkaların kışın konumlandığı ve eğitim yaptıkları üslenme merkezleri sınır hattının bilinen noktalarıdır. Bu üslenme şekli, hiç bir zaman aksatılmamıştır. Ancak sınır hattına III. Kongre'den sonra ilk olarak kapsamlı bir şekilde rol atfedilmesi 1989 yılında olmuştur. 1989'dan itibaren sınır hattında Akademi sisteminin oturtulması görevi verilmiştir. Bu amaçla oluşturulan kamplarda yüzlerce arkadaş Akademi temelinde eğitim çalışmalarına alınmıştır. Yine bu yıl aynı sistemin devamı olarak yaklaşık bin civarında arkadaş birçok noktada Akademi eğitimine alınmıştır. Diğer yandan, bu yıl sınır hattının kullanılması yaz sürecinde de devam etmiştir. Yaz ve sonbaharda açılan okullarda 500 civarında savaşçı adayı eğitimden geçirilmiştir.

Sınır hattından sadece eğitim amacıyla yararlanılmamaktadır. Aynı zamanda cephanemizin de önemli oranda temin edildiği bir sahadır. Özellikle 1988 KDP yenilgisinden sonra, bu güçlerin gerek sakladığı ve gerekse halka dağıttığı silahlardan yüzlercesi alınmıştır. Aralarında büyük küçük yüzlerce çeşitli silahın bulunduğu bu cephane ile, ihtiyacımız önemli oranda karşılanmıştır. Kuşku yok ki alınan silahlar, mevcut yekunun belki de yüzde biridir. Bu alanda ağır bir ihmalkarlık yapılmış, gereken uğraş ve çaba sergilenmemiş ve bu yüzden alınabilecek binlerce silah ya düşmana kaptırılmış, ya da toprağın altında çürümeye terkedilmiştir.

Yine Irak askerlerinin kışın terkettiği karakollardan da yüzbinlerce mermi, yüzlerce roket ve bomba alınmıştır. Ancak buralardan da, bırakılan tüm cephanenin toplandığını söylemek mümkün değildir.

Sınır hattından yararlanmanın bir başka yönü de, Güney Kürdistan kitlesine yönelik çalışmaların sürdürülmesidir. Bu yıl özellikle Irak'ın Kuveyt'e girmesinden sonra yasak bölgelere girişleri serbest bırakması, yüzlerce kişiyle ilişkiye geçilmesine imkan vermiştir. Çok kısa bir süre olmasına rağmen kurulan bu ilişkiler, önümüzdeki döneme iyi bir zemin hazırlamıştır. Yapılan propaganda ve sürdürülen kitle çalışmaları ile Parti Güneyli kitleye daha geniş bir şekilde tanıtılmış, Partiye sempati ve destek artmış ve geniş bir taraftar kitlesi yaratılmıştır. Daha şimdiden aktif çalışan birçok taraftar çevre yaratılmıştır. Bu çalışmalarla geniş bir çevrede siyasal örgütsel faaliyetlere şimdiden başlanmış ve bazı pratik adımlar atılmıştır.

Kuveyt krizinden dolayı Güney-Kürdistan'da faaliyet sürdürmenin muazzam olanakları doğmuştur. Açık ki, bundan yararlanmanın çok az pratik adımları atılmıştır. Birçok fırsat ve imkan iyi değerlendirilmemiş ve gösterilmesi gereken yoğun çaba gösterilmemiştir. Sağlanan gelişmelerin önemi yadsınmamakla birlikte, mevcut olanaklar dikkate alındığında, bunun çok az bir gelişme olduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır. Kısaca Güney Kürdistan'da gerçek bir gelişmenin sağlanması için bazı pratik adımlar atılmış ve siyasal, örgütsel faaliyetlere başlanması için iyi bir zemin hazırlanmıştır.

Partimizin III. Kongresi'nden günümüze kadar geçen süre içerisinde, eyaletimiz genelinde önemli gelişmelerin yaşandığı da bir gerçektir. Ancak buradan Parti taktiğine ulaşan bir faaliyetin yürütüldüğü anlamı çıkmaz.

Yaşanan 4 yıllık pratik süreçte Parti öncülüğünün yitirildiği, Parti yaşam ve ruhunun aşınmaya uğratıldığı, giderek tüm faaliyetlerimizin neredeyse yenilginin eşiğine getirildiği açıktır. Eyaletteki zemin ve eldeki olanakların güçlülüğünün çok büyük gelişmelerin koşullarını hazırlamasına karşı, Parti taktiğine uygun bir faaliyet yürütülmediğinden, bundan yararlanılamamıştır. Gerçekten Partinin sunduğu her türlü olanak ve kitlelerin desteği Parti doğrultusunda değerlendirilseydi, muazzam gelişmelerin yaratılması önünde hiç bir engel yoktu. Tüm bunlara rağmen eğer bazı değerler yaratılmışsa, korunup kurtarılmışsa bunun nedenleri vardır.

Ne kadar yetmezlikler yaşanırsa yaşansın, Parti çizgisinin tek başına bile birçok değeri kurtaracağı açıktır. Yaşadığımız pratik ne olursa olsun, Partimizin değerler toplamı birçok gelişmeyi yaratmış ve birçok değeri korumuştur. Son derece tahripkar olan bir pratiğin yaşanıp geride bırakılmasına karşın, hala bazı kazanımlardan bahsediyorsak, bundan dolayıdır.

Yaratılan veya korunan değerler nedir? Elde edilen kazanımlar nelerdir? Bunlar ne düzeydedir?

Herşeyden önce, düşmanın mücadelemizi bitirmek için çeşitli vadeler, süreler biçme durumu vardır. Bunun için başta Avrupa'da geliştirilen provokasyon hareketini örgütleyip 1988'de devreye sokması söz konusuydu. Aynı süreçte, Türk devleti tüm gücünü kullanarak imha çabalarını geliştiriyordu. Esas olarak hedeflenen, 1989'a vardığımızda Partinin tasfiyesinin sağlanmasıdır. Düşmanın planlı-programlı bir biçimde kapsamlıca geliştirdiği bu imha hareketi boşa çıkmış ve düşman hedefine ulaşamamıştır. Bundan dolayıdır ki düşman mücadelemizi imha edemeyeceğini anlamış ve bunun yerine kontrole almayı gündemleştirmiştir.

Diğer bir husus, güçlerimizin bırakalım imha olması, daha da gelişme sağlayarak varlığını korumasıdır. Düşmanın her türlü tedbir ve imha seferberliğine, her türlü tekniğine rağmen, gerilla güçlerimiz kendisini sürekli gündemde tutmuş ve belli bir büyümeyi sağlamıştır.

Yine, özel savaşı her düzeyde uygulamasına rağmen, düşman isteğine ulaşamamıştır. Bunun sonucudur ki, özel savaşı son sınırına vardırmak zorunda kalmıştır. Son sınıra varma, tabii ki aynı zamanda baş aşağıya gidişin de başlangıcıdır. Özel savaşın kısmen boşa çıkarılmasıyla düşman oldukça zorlanmış ve ek tedbirler almaya başlamıştır. Aldığı bu tedbirler, TC'yi hem içerde ve hem de dışarda zor durumda bırakmıştır.

Gerek genel ve gerekse eyaletimizdeki gelişmelerin doğurduğu diğer bir sonuç da genelde Parti otoritesinin gelişmesidir. Son 4 yıl boyunca başta Botan olmak üzere her alanda gelişen mücadelemizle halk kitleleri Partimizin otoritesi altına girmiş, giderek kendisini düşmandan soyutlandırmaya başlamıştır.

Bunun sonucudur ki, düşmanın tüm baskı ve zorbaca uygulamalarına karşı koymalar gün be gün gelişmiştir. Artık öyle bir duruma gelinmiştir ki, düşman attığı her adımda halk muhalefeti faktörünü dikkate almak ve kendisini ona göre ayarlamak durumundadır. Çünkü daha da bilinçlenen ve bir bilinçle yetinmeyip eyleme geçen yoğun bir kitle gücü gelişmiştir.

Bunun yanısıra çetecilik iflas etmiş ve düşman bundan umduğunu

Devamı 31. sayfada

*PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş tarafından IV. Ulusal Kongre'ye sunulan ve onaylanan 31 Ekim 1990 tarihli **Politik Rapor**'u bölümler halinde yayınlamaya devam ediyoruz:*

Politik Rapor

II. Bölüm:

MÜCADELEDE PARTİ ÖNCÜLÜĞÜ VE PARTİ SORUNLARIMIZ

Mücadelede öncülük sorunu

Bugün uluslararası alanda özellikle Sovyetler'deki son gelişmelerden ötürü, leninist parti modeli ve parti öncülüğü konusunda ciddi tartışmalar var. Bu tartışmaların -doğru yanlış- ses getirmesinde etkili olan şey, başta Sovyetler olmak üzere, sosyalist sistemdeki tıkanmadır. Zaten, tartışmalar da materyal olarak bu deneyleri alıp işlemektedir.

Ekonomik alanda ciddi bir tıkanma var. Gelişmenin önü eski yöntemlerle açılamıyor, kapitalizme dönüş diyebileceğimiz uygulamalara giriliyor. Üstte katı bir bürokrasi oluşmuş ve tam bir diktatörlük biçiminde işlev görüyor. Toplumda söz söyleme, eyleme geçme hakkı yok; halk, demokrasinin olmayışından şikayetçi. Birey, bireysel hakların olmadığını ve gelişme özgürlüğünü bulamadığını belirtiyor. İnsan hakları olgusu yönetimin kalıpları içinde kalıyor ve bunun dışında, hiçbir şekilde, insan hakları olgusundan sözedilemiyor. Tüm bunlar dönüp dolaştırılıp, partinin toplumdaki öncülük rolüne bağlanıyor. Parti diktatörlüğünden söz ediliyor, -ki yaşanan gerçeklik içinde- partinin üst kesiminin böyle bir yapılanma içinde olduğu inkar edilemez. Toplumda, parti üyesinin sıradan insandan; partide, yöneticinin sıradan parti üyesinden ekonomik ve sosyal olarak farklılaştığı, bunun siyasal bir ifadeye kavuştuğu; yönetenler-yönetilenler karşıtlığı olduğu ve bunun bürokrat bir parti diktatörlüğüne dönüştüğü gerçekliği ile karşı karşıyayız.

"Leninist partilerin eleştiriye uğrayan yanlarından biri, onun iç işleyiş mekanizması olmaktadır. Bilindiği gibi, leninist partiler demokratik merkeziyetçilik esasında işlerler. Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin şekillenmesi, her ne kadar, ilk olarak leninist partilerde olmuşsa da, bugün bu ilke önemli oranda burjuva partilerince de kullanılmaktadır..."

Tüm bunlardan çıkarılan genelleme, toplumda öncüye gerek yok, oluyor. Esas olarak üzerinde durulması gereken olgu budur. Bu tartışma bizim parti deneyimimiz açısından da ilginçtir. Ve bazı şeyler söylemeyi gerektirir.

Hemen belirtelim ki, toplumun çağdaş oluşumunda sınıfların varlığı ve tüm sınıfların da farklı bir konum ve kendilerine özgü çıkarları söz konusudur. Partiler de bunun bir ürünü olarak doğmuşlardır. Bu çarpık değil, doğru bir gelişmedir. Özcesi, sınıf örgütü olarak parti doğrudur. Burjuva partiler, küçük-burjuva partiler olduğu gibi proletaryanın da partisi olacaktır, olmalıdır. Hatta şunu da söyleyebiliriz, partiler sınıf örgütü olarak doğmanın yanında, ulusal renkleri de taşımaktadırlar. Her parti bir yandan bir ulusal parti rolünü üstlenmekte ve ulus çıkarlarını savunmaktadır. Bu da yanlış değildir. Eğer ulusların birbirine karışmış çıkarları varsa ve bu karmaşada kimi ulusların hakları gasp edilmişse, o ulusun partileri böyle bir konumlanmaya gireceklerdir.

"Partilerde şahısların rolü konusu çokça ele alınıyor. Hele, öne çıkmış olan, bir sosyalist önderlikse, orada kıyametler koparılıyor. Bu saldırının oldukça amaçlı olduğu anlaşılırdır. Şahısların toplumda ve partide yükselmesi yanlış bir gelişmeyi tek başına ifade etmez. Bu da genel bir olgudur ve salt sosyalist partilerde değil, bir çok sınıf partisinde görülen bir durumdur. Ancak aynı neden ve amaçla değildir. Çeşitli koşulların birlikteliği, partilerde şahısların öne çıkmasını birlikte getirebilir. Şahısların merkezi rolü artabilir. Aynı durum devletlerde de gözlemlenebilir. Tüm devlet adamlarının rolü de böyledir. Buradan yola çıkılarak, şef partisi vb. deyimlerle değerlendirmelere girmek basit bir düz yaklaşım içine girmek oluyor..."

O halde partilerin, kitle olarak sınıf ve ulus zeminine dayanması yanlış olmuyor. Yine, leninist partilerde kendini gösteren bu olgu onun yanlışlığını ifade etmez.

Leninist partilerin eleştiriye uğrayan yanlarından biri, onun iç işleyiş mekanizması olmaktadır. Bilindiği gibi, leninist partiler demokratik merkeziyetçilik esasında işlerler. Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin şekillenmesi, her ne kadar, ilk olarak leninist partilerde olmuşsa da, bugün bu ilke önemli oranda burjuva partilerince de kullanılmaktadır. Bütün partilerin bir örgüt iskeleti vardır, alt-üst, yerel, bölge, ülke çapında yönetim birimleri vardır. Kararlar çoğunluğun eğilimine göre alınır, azınlık çoğunluğa tabidir. İşleyişin bu görünümü sadece leninist partilerde bulunmuyor. Parti gibi hareket etmek isteyen örgütlerin çoğu az çok bunu yapmaktadırlar. Merkeziyetçiliğin kimi zaman ağır basması, tüm çağdaş partilerce zor anlarda baş vurulan bir durum oluyor. Katılımın yoğunlaştığı, koşulların el verdiği durumlarda, işleyişin demokratik yanı artar. Kaldı ki, hiçbir yerde kararlar salt oy birliğiyle alınmaz. Bu mümkün olmuyor her zaman. Onun için parti disiplini içinde, azınlığın çoğunluğa uyması doğrudur. Bunun doğal bir sonucu olarak, altın üste uyması da doğrudur. Alt azı, üst çoğu ifade eder.

Partinin disiplin ilkesinin de yanlış bir yanı yoktur. Disiplin olgusu da bütün çağdaş partilerde mevcut olan bir ilkedir. Parti kararlarına -ki, çoğumuzun görüşünü temsil ediyor- uyma, partinin program hedeflerine yönelmesi için zorunludur. Kendini inkar etmeyecek bir parti, disiplini uygular. Bunu salt leninist partilere özgü bir şey olarak ele almak yanlıştır. Tüm partiler yeri geldiğinde, leninist partilerden çok daha katı bir şekilde uygulamaktadırlar.

Partilerde şahısların rolü konusu çokça ele alınıyor. Hele, öne çıkmış olan, bir sosyalist önderlikse, orada kıyametler koparılıyor. Bu saldırının oldukça amaçlı olduğu anlaşılırdır. Şahısların toplumda ve partide yükselmesi yanlış bir gelişmeyi tek başına ifade etmez. Bu da genel bir olgudur ve salt sosyalist partilerde değil, birçok sınıf partisinde görülen bir durumdur. Ancak aynı neden ve amaçla değildir. Çeşitli koşulların birlikteliği, partilerde şahısların öne çıkmasını birlikte getirebilir. Şahısların merkezi rolü artabilir. Aynı durum devletlerde de gözlemlenebilir. Tüm devlet adamlarının rolü de böyledir. Buradan yola çıkılarak, şef partisi vb. deyimlerle değerlendirmelere girmek basit bir düz yaklaşım içine girmek oluyor.

Üyelik standartları konusunda, bugün partiler artık benzer özellikler taşımaktadır. Üyelik sorunu leninist partilerde daha sistemli ve disiplinli bir yapıya ulaşmıştır. Her üye parti işleyişine, onun iç işleyiş kuralları gereğince katılımda bulunur ve zaten parti üyesi bu kuralları baştan kabul ettiği için partiye alınır.

Eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işleyişini göz önüne getirdiğimizde, bunda bir sakınca olmadığını görürüz. İlke olarak eleştiri-özeleştiri, salt partilerin değil, her insanın içinde bulunması gerektiği bir durumdur. Buradan da yola çıkarak, leninist parti modelini eleştirmeyi mümkün görmüyoruz.

Anlaşılıyor ki, leninist parti modelini eleştirerek, partinin öncülük konumunu reddetmek doğru bir sonuç değil.

Peki, o zaman gözden kaçan olgu ne oluyor? Veya komünist partileri dumura uğratan, onları içte ve dışta tıkatan olgu nedir? Bunu iyi teşhis etmeden, tek kalemde öncülüğü reddetme tutumları ancak bir acizlik oluyor. Bununla, burjuvazinin toplumu öncüsüz bırakma tuzaklarına düşülür, başka bir sonuca gidilmez.

Sorunun katılım olgusunda düğümlendiğine inanıyoruz. Sosyalist partilerde görülen temel eksiklik budur. Sosyalizm nasıl ki kapitalizmi aşan bir olguysa, partilerin de, katılım konusunda toplumu aşmaları önemli bir ayrım noktasını teşkil etmektedir. Partiye katılım gösterenler, toplumun öncelikli ihtiyaçlarına herkesten önce cevap vermek zorundadırlar. Leninist partinin özü budur.

Parti üyesinden beklenen bu tarz bir katılımda bulunmasıdır. Parti üyeliği, programın ihtiyacına göre hareket etme ve düşünce üretme kapasitesinde olmayı, onu gerçekleştirmede rol almayı ve buna bağlı olarak, topluma moral ve öncülük etme vasıflarına sahip olmayı zorunlu kılar. Buna ulaşılmışsa toplum aşılmış ve öncülük düzeyine varılmıştır. Toplumun, ulusun ihtiyaçları vardır ve bu ihtiyaçlar programlanmıştır. Program teorik bir çerçeveye dayandığı gibi, taktiğe de kavuşturulmuştur. Yani günlük çalışma ve savaşım tarzı, örgüt ve eylem anlayışıyla taktiğe bağlanmıştır. Bunun genel işleyiş esasları da şüphesiz vardır. Üyelik, işte bu çerçevede rolünü sürekli oynar ve rolünü oynayabildiği oranda kendisinde partileşmeyi sağlar. Üyenin bu tarz çalışma ve katılımı doğru bir partileşmeye tekabül eder. Bir üye için ölçüler böyle olduğu gibi, bir parti için de böyledir.

Partiyi, tarihi-toplumsal bir zaruret ortaya çıkarmıştır. Teorik ve programatik ifadesini bulmuş, belli bir hareket tarzına sahip örgütlenmedir parti. Partiyi var eden bir toplumsal ihtiyaçsa, o ihtiyaç karşılandığında, amaca ulaşıldığında artık ona ihtiyaç kalmamıştır. Örneğin, programında ulusal kurtuluşu, demokrasiyi, giderek sosyalizmi esas alıyorsa, asgari program bu ise, parti bu programını gerçekleştirinceye kadar varlığını sürdürmelidir. Üyeleri de bu temelde katılım yapmalı, bu programın gerçekleştirilmesine yeteneklerini ve her türlü imkanlarını katarak cevap vermelidir.

Bu temelde bir partileşmenin vazgeçilmez olduğunu belirtiyoruz. Parti üyelerinin de ancak bu temel espiri ile katılımlarını doğru buluyoruz. Üyelik sıfatı ve partinin genel tanımı itibariyle böyle yaklaşım içinde olmak yerindedir.

Peki, bütün bunlara rağmen, deneyimin başarısızlığı neye bağlanabilir? Veya, önemli sakıncaların ortaya çıkması ne ile bağlantılıdır?

Bu soruya, bir başka sorunun cevabını vererek yaklaşım göstermek yerinde olacaktır. Parti ve parti üyeliği ne zaman gereksizleşir, ne zaman ihtiyaç dışı bir dayatmaya, öncülük dışı bir tasarrufa yol açabilir? İrdelenmesi gereken budur.

Parti herşeyden önce kendi teorik temellerini iyi gözetebilmelidir. Partinin, devrim ve sosyalist dünya görüşü ve programıyla ifadesini bulan, toplumu dönüştürme görevi vardır. Tüm bunlar parti tarafından gözönünde bulundurulması gereken hususlardır. Yaşamın her aşamasında, amacımı ne kadar gerçekleştirdim, ne kadar aşama kaydettim sorularının cevaplarını verebilmelidir. Yine aynı şekilde üyelerini tamamen bu temelde disiplin altında tutabilmelidir.

Bütün bu hususlar birbiri ile bağlantılıdır. O halde işleyişi bu esaslarda gerçekleştiren parti, pratikte sonuna kadar dünya görüşünü ve sistemini -öngördüğü sistemini- koruyacaktır.

Eğer sosyalizm, insanlığın bir üst düzeyde yeniden yaratılmasını içeriyorsa, sosyalizm taktik bir yaklaşımla değil, canalıcı bir yaklaşımla ele alınmalı ve korunmalıdır. Eğer sosyalizm bir insanlık sorunuysa, hiçbir sosyalist parti, "Ben devrimimi yaptım, toplumumu, ulusumu kurtardım" yaklaşımı içinde bulunamaz.

Ülke ve ulus düzleminde görevini yapan parti, bu pratikte evrensel insanlığa mutlak anlamda doğru cevap verebilmeli, insanlığa katılımı kendisinde gerçekleştirmelidir. Bu, dünya insanlığını değiştirmeyi öngören bir teorinin varlık koşuludur. Temel insanlık amacını, bir ulusun ve hatta, bir sınıfın çıkarı için feda etmek düşünülemez.

"Devrimi yaptım kurtuldum" demek, büyük bir hata oluyor. Bu, sosyalizmden kopmanın ilk adımı oluyor. Ulusa ve sınıfa verilen abartılı yaklaşım, insanlığın genel sorunlarından bir kopuşu ve giderek yabancılaşmayı ve tecriti getiriyor. Sonuçta da insanlıktan bağlarını önemli oranda koparan devrimler harcanıyor.

"Bir ülkede devrimi gerçekleştirme, onu uygulamaya yönelme yanlış değildir ama, bunu, insanlıktan kopararak ele almama, insanlığın genel çıkarıyla sıkı sıkıya bağlılık içinde gerçekleştirme şartı leninist partilerin temel ilkesidir. Biliyoruz ki, bu ilkeden sapıldığı oranda, ulus çıkarı, devlet çıkarı esas alındı; artı, bir sınıfın bürokrasisinin çıkarı esas alındı ve sonuçta bu partiler bozuldu. Şimdi yaşanan tasfiye sürecinin bozulma ile yakından bağı vardır, tasfiyenin temelinde bozulma vardır..."

Şüphesiz bu, genel dünya görüşüne, bilimsel sosyalizme ters düşmek oluyor. Partilerin sapması böyle başlıyor. SBKP'nin deneyiminde sapma vardır diyoruz. SBKP, kendini insanlığın genel kurtuluşundan oldukça bağımsızlaştırmış, Sovyet sistemi adı altında, hiç de genel kurtuluşa cevap vermeyen bir konumun içine kendini hapsetmiş ve hatta, tam bir sorumsuzluğu yaşamıştır. Dünya halklarına karşı, Sovyetler'deki büyük devlet şovenizmi oldukça barizdir. Emperyalizme karşı güçlü bir devrim mevzisi adına yola çıkılmış ama, sonuçta; diğer halkların, ulusların kurtuluş problemini pratik inkara kadar vardırabilmiştir.

Uluslararası duruma ilişkin tutum böyleyken, içte kendi toplumuna karşı da önemli bir yabancılaşma olayı yaşanmıştır. Parti, toplumun özgürleşmesi ve gelişmesine paralel olarak kendisini aşmasını bilmeli; klasik temellerini kendisini yenileme temelinde aşmalıydı. Parti, yeni ihtiyaçları ve bu ihtiyaçların dayandığı yeni koşulları esas almalıdır. Toplumsal gelişmeyi zamanında takip ederek, dönüşümleri beceremeyen parti, zamanla toplumun ih-

tiyaçları geliştiği halde, kendisi gelişmediğinden ve üst bir organ olduğundan, öncülük rolünden engel rolüne geçiş yapar.

Deney neyi gösterdi? Toplumu belli bir süre geliştirip daha da ileriye götürmenin koşulları yaratıldığı halde, bu aşama görülemedi ve sıfır noktasındaki temel yaklaşım sürekli̇leştirilerek, yeni, eskiyle idare edilmeye başlandı. Toplumun özgürleşmesinin sınırları nerede başlar, nerede biter? Bunlara tutarlı yanıtlar vermeme ve bu çerçevede de programlara gitmeme, demokrasiyi geliştirmekten sorumlu olma yerine, anti-demokratik uygulamalara açık kapı bırakıyor. Parti varlığı, partinin işleyiş tarzı anti-demokratizme götürüyor. O tarzdaki varlık bir ihtiyaç olmaktan çıktığı halde, kendini yenilemiyor, o tarzda sürdürüyor ve giderek bu aygıt bir muhafazakar ve bir bürokratik çıkar aygıtına dönüşüyor. İç sapma tam da bu noktada başlıyor. Aşılması gereken bürokratlaşma, aslında bu partilerde en çok karşı çıkılması gereken bir olgu oluyor.

Kendini aşmamada ısrarlı olmak, bir çıkar politikası olarak kendisini gösteriyor. Tutuculuk bir savunma hattı olarak beliriveriyor. Bu da, bürokratik çıkar aygıtının savunmasıdır. Doğaldır ki, proletaryaya ve halka karşı bir yapılanma olacaktır. Böylelikle, parti içindeki sapma topluma karşı bir tavır biçiminde gelişmiş oluyor ve sonuçta partinin kendisi, toplumun sırtından atılması gereken bir organ durumuna geliyor.

Partinin topluma, toplumun partiye ilgisizliği, fırsat bulunursa büyük bir karşı harekete dönüşecektir. Nitekim deney bunu ispatlamıştır.

Bu noktaya varan partideki üyelik de, programın başarısı için olma değil, toplumda ayrıcalıklı duruma geçme biçiminde anlam kazanır, gerçekleşir. Misyonunu yitirmiş böyle bir parti ve parti üyeliği artık başkalaşıma uğramış ve zıddına dönüşmüştür. Burada proletaryanın partisi, ya da leninist bir partiden söz etmek mümkün olamaz.

Sınıfın ve ulusun değerlerine tüm insanlık değerleri temelinde bağlı olanlar, rahatlıkla bu duruma düşmeyi engelleyebilirler. Temel amaca oportünistçe değil, dürüstçe devrimci tarzda yaklaşım esastır.

Bir ülkede devrimi gerçekleştirme, onu uygulamaya yönelme yanlış değildir ama, bunu, insanlıktan koparak ele almamak, insanlığın genel çıkarıyla sıkı sıkıya bağlılık içinde gerçekleştirme şartı leninist partilerin temel ilkesidir. Biliyoruz ki, bu ilkeden sapıldığı oranda, ulus çıkarı, devlet çıkarı esas alındı; artı, bir sınıfın bürokrasisinin çıkarı esas alındı ve sonuçta bu partiler bozuldu. Şimdi yaşanan tasfiye sürecinin bozulma ile yakından bağı vardır, tasfiyenin temelinde bozulma vardır.

Bunu leninist partilerin kaderi olarak düşünmemek gerekir. Bozulma, hemen hemen bütün sınıf partilerinde vardır. Oportünizm yalnız günümüz çağdaş partilerinde değil, tarihte de, örneğin bir islam devriminde de ve daha islamın kurucusu hayattayken gelişiyor.

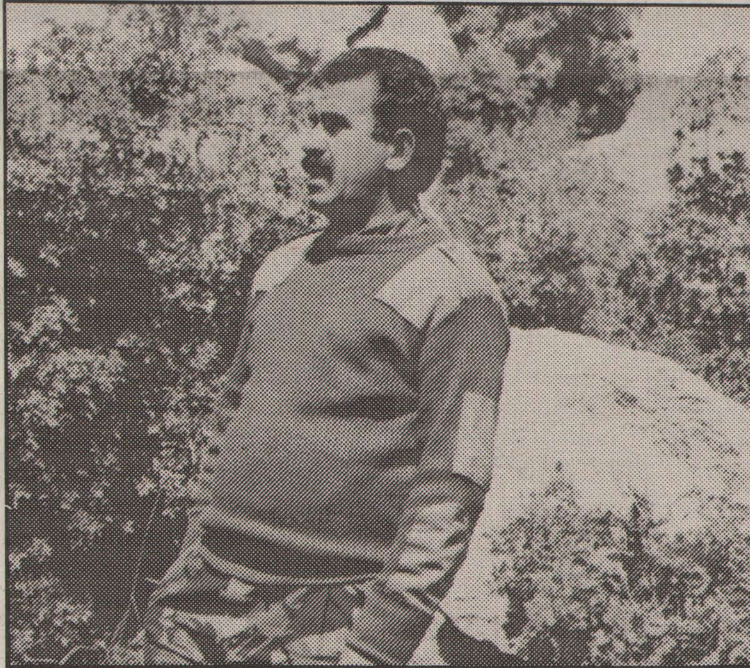
Bir toplumsal hareket içinde, sağ-sol yaklaşımlar ile doğru yaklaşımlar süreç içinde şekilleniyor. Bu, biraz da toplumsal mücadelenin, sınıf savaşımının doğal bir sonucu oluyor. Her zaman toplumun genel çıkarlarını, sınıf çıkarlarını, ulus çıkarlarını bir hizibin, dar bir kesitin çıkarına dönüştürmek isteyenler çıkar. Geçmiş tarihte böyle örnekler çıktı, günümüzde de proletarya partisinde de, burjuva partisinde de ortaya çıkmaktadır.

Buna karşın tutarlı bir biçimde, sınıf ve ulus çıkarlarını insanlığın çıkarlarıyla da birleştirenler vardır. Lenin'in öncülüğü bu konuda oldukça tutarlıydı, enternasyonalistti. Onun anladığı ve uyguladığı üyelik, toplumun çıkarlarını gözeten ve onun için her türlü fedakarlığı, yaratıcılığı içeren bir olguydu. Ama, Lenin zamanında da oportünizm vardı; vardı ama, partiye egemen eğilim değildi.

Demek ki, sorun leninist parti modeli değil. Diyebiliriz ki, insanlığa en büyük katkıyı yapan partiler de yine bunlar olmuşlardır. Toplumun ihtiyacına göre biçimlenen bu partiler daha disiplinli, daha programlanmış ve yüksek bir sorumluluk bilinciyle günümüze kadar birçok toplumsal ve ulusal kurtuluş hareketine layıkıyla öncülük rolünü oynamışlardır. Halen de oynayanlar vardır. Bir Vietnam Emekçiler Partisi, bir Çin Komünist Partisi ve hatta Sovyet Komünist Partisi insanlık tarihinde büyük değerler ortaya çıkarabilmişlerdir. Günümüzde de, gerçek kurtuluşçu partiler bu temelde örgütlendirilip öncülük etmektedirler.

O halde, üzerinde sıkı sıkıya durulması gereken şey, partiyi özüne -programına- bağlı kılacak oto-kontrolü sağlamak ve üyenin gerçek misyonunu korumaktır. Bu noktada başarılı olunursa, leninist partiler sınıf, ulus ve insanlığın kurtuluşunda etkili rollerini devam ettireceklerdir.

Bundan dolayı, doğru bir parti anlayışı üzerinde ısrarlı savaşım gereklidir. Hiç şüphesiz, bu savaşımın en belli başlı ve oldukça dikkate alınması gereken bir yönü de, partiye üyelik katılımını bütün yönleriyle hazırlamak; eğitim ve hareket tarzını yetkinleştirmektir.

Partinin kuruluş, gelişme aşamalarında bütün süreç boyunca bu yapılmak zorundadır. Partinin militan üzerindeki denetimi, militanı çözümlemek, bu çözümleme temelinde onu güçlendirmek ve yol aldırmak biçiminde olmalı. Militanı amaca her zaman bağlı kılmak ancak bu şekilde olur. Toplumda yaşanan ulusal, sınıfsal eşitsizlikler, farklılıklar ciddi bir bulanık ortam demektir. Militan başı boş bırakıldı mı, rahatlıkla bundan etkilenip sapmaya düşebilir.

Bir diğer önemli nokta da, parti, yıkacak kadar, yapacak güce de ulaştırmadır. Devrim yapmak için yıkmaktır, yıkma esas değil, esas olan yapmadır. Partinin yapıcı bir kuvvete ulaştırılması zorunludur. Onun için üyeyi kültür, moral ve ahlakla, kuruluş yetenekleriyle beslemek, hazırlığı bir de bu yönüyle yapmak gerekiyor.

Partiyi de bu şekilde oluşturmak, güçlendirmek, sürekli olarak yeniyi üreten bir araç haline getirmek gerekiyor. Parti bu özelliğini korudu mu ve kendini bu temelde oto-kontrole aldı mı, önemli oranda işlevini görür ve aksamadan yoluna devam eder.

Özellikle toplum karşıtı duruma gelme söz konusu oldu mu, ihtiyaç olmaktan çıktı mı, partiyi tasfiye etme zorunludur. Partiyi bir öncü demokratik kuruluş olarak görmek gerekiyor. Parti toplumsal kuruluşun bir ön örneği olarak ele alınmalıdır. Parti, gönüllü bir katılımın sağlandığı dar bir kadro örgütü olarak, sorunları bilinçle ele alıp çözümlemeli ve giderek, bu düzeyini topluma mal etmeli, topluma yaymalı, toplumu kendi düzeyine çıkarabilmelidir. Buna ulaştıktan sonra partinin varlığına ihtiyaç kalmaz; çünkü, toplum parti temelinde gelişmiş, özgürleşmiş ve demokratik bir düzeye çıkmıştır. Bunun zıddı bir tutum, partinin kuruluş ilkelerinin inkarı ve toplum karşıtlığına düşmenin kendisidir.

İlkelerine ters düşmüş partilerin topluma üstünlüğü bir parti diktatörlüğüne yol açar. Bu tip partilere karşı savaşmak ve aşmak gerekiyor. Bu tarz oluşacak zeminlerde kişiler diktatör olmak isteyebilir. Çünkü, bu aygıt güçlü bir aygıttır. Buna dayanarak ters işleyiş; kolektivizmi değil bireyselliği konuşturabilirler. Tehlikeli olan söz konusu eğilimi sınırlamak zorunludur. Böyle eğilimler karşısında, kişiyi kuralları içinde tutmaya, bu çerçeve rolünü oynamaya zorlamak, işleyişi denetlemek gerekiyor.

Böylesine bir parti çözümlenmesi her zaman yapılırsa ve üstünde durulursa başarılı bir parti modeli ortaya çıkar. Bu tip sorunların daha doğmadan önlenmesi sağlanmış olur. Özcesi kurulması düşünülen, amaçlanan toplumun özellikleri, öncelikle partide oluşturulmalıdır. Demokrasi mi kurulacak, öncelikle o parti tam demokratikleştirilmelidir; sosyalizm mi kurulacak, öncelikle o parti tam sosyalistleştirilmelidir; kapitalizm mi aşılacak, öncelikle kapitalizmi her yönüyle aşan tipe ulaşılmalıdır. Ve tüm bunların tedbirleri sonuna kadar zorlanarak alınmalıdır.

Başarıya ancak bu şekilde gidilebileceğini, bunsuz başarının olanaklı olmadığını bilmek gerekir. Hatta birçok halk deneyiminden daha fazla, bizim deneyimimiz böylesine bir aracın vazgeçilmez olduğunu iyice öğretmiş bulunuyor.

Yeni parti tartışmaları Türkiye solunun gündeminde yaygınca yapılmaktadır. Türk milliyetçiliğinden oldukça etkilenmiş ve kendi tarihine gerçekçi yaklaşmayanların, ulusal çıkarların, şovenizmin sınırlarında takılanların, ciddi bir sosyalist kuruluşa gitmeleri mümkün değildir. Hele hele düzenin icazetçiliğini, işbirlikçiliğini peşinen kabul edenler herhangi bir sosyalist tavrı hiç konuşturamazlar.

Türk sol çevreleri ilkin tarihleriyle hesaplaşmalıdırlar. Oldukça kirli bir tarihtir ve bu tarihin kişiliğe izdüşümleri oldukça güçlüdür. Kendi ulusal çıkarlarını, neredeyse başka halkların katliamında gören bir ulusal gerçeklikle karşı-karşıyadırlar. Bunu aşmaları gerekiyor. Demokrasiyle uzaktan yakından alakaları yoktur. Demokratik olmayı becermeleri gerekiyor. İnsan haklarına saygıyı, ulus haklarına saygıyı peşin bir esas olarak belirlemeleri gerekiyor. Bir de kendi kişiliklerini resmi çerçevenin dışında oluşturmaları, resmi çerçeveye- kemalist çerçeveye karşı savaşarak kendi bağımsız kişiliklerini, kimliklerini yaratmaları gerekiyor. Bunu parti için, giderek kendi halkları için yapmaları şarttır. Onların çözüme gitmeleri ancak bu çerçevede olabilir.

Günümüzde değişik partiler uluslararası kuruluşlarda bir araya geliyorlar. Enternasyonalist kuruluşlardır bunlar. Muhafazakar burjuva partilerin, sosyal-demokrat burjuva partilerin yer aldığı burjuva enternasyonalist kuruluşlardır bunlar. Hiç şüphesiz böylesine bir enternasyonal kuruluş sosyalist partiler için de gerekebilir. Enternasyonal partilerin kuruluşu gerçekçi deneyimlerden dersler çıkarılarak gerçekleştirilebilir. Sosyalist ütopyayı kendi ülkesinde yaratıcı bir tarzda uygulayacak ve genel amaca hizmet eden, ilkeyi saptırmayan, ülke ve ulus çıkarlarını dönemin çıkarlarının önüne koymayan, onu genelin çıkarlarıyla bütünleştiren bir kuruluş yine de gereklidir.

Bu konuda ulusun büyüğü, küçüğü demeden; partilerin büyüğü, küçüğü demeden, genel ölçülere her ülke zemininde bağlılığı esas almak, bu konuda tutarlı, ilkeli ve pratik tutumu sürdürmek enternasyonalist çabalara güç katabilir. Hiç şüphesiz, böylesine bir enternasyonalist çaba dünya genelinde ortaya çıkan sosyalizmin sorunlarına yeni cevaplar bulabilir. Özellikle başarısızlığa mahkum tutumları görerek yeniliği yakalayabilecek, sosyalizmi günümüz koşullarına indirgeyebilecek bir programa ulaşabilir. Programın yanında, günün ihtiyaçlarına cevap verecek taktik sorunlar da enternasyonal çabalarla çözüme ulaşabilir. Tekrar belirtelim ki, enternasyonale en büyük katkı, bu geleneğe bağlı kalarak, kendi ülkesinde uygulama gücü gösterebilmedir.

Sosyalist anlamda en iyi enternasyonalistler, onun ülkülerini kendi ülkelerinde somutlaştıranlardır. En büyük katkıyı, devrimi bu temelde kendi ülkelerinde gerçekleştirenler yapar.

İşte, uluslararası leninist parti deneyimlerinden çıkarabileceğimiz sonuçları, kısaca kendi parti tarihimizden çıkarabileceğimiz sonuçlarla birleştirince, bir kez daha, parti öncülüğünde ne kadar ısrar etmemiz gerektiği, doğru parti esaslarında ne kadar amansız bir savaş vermemiz gerektiği ortaya çıkar.

Savaşımın sürekli olacağı, yalnız toplantılarla ve bir dönemle sınırlı olmayacağı çok açıktır. Hayat, artık kongreden kongreye bir değişikliğe veya önemli toplantılarda bazı kararlara ulaşmakla, bu partilerin sağlam bir işleyişi sağlayamayacaklarını; amaçlara bağlılık denetlenmeden bu partilerin sağlıklı yürütülemeyeceğini göstermiştir. En genel dünya görüş açısına bağlılığın denetlenmesinden tutalım, bir üyeliğin hak ve görev anlayışlarına kadar yaklaşım ve uygulamayı görmek, yürütmek artık bu partilerin daha sağlam öncülüğü için vazgeçilmez oluyor.

Bizde, bir de buna daha geri toplumsal koşulların etkilerini eklersek, durumun can alıcılığı kendiliğinden anlaşılır. Sürekli eğitim, yıkma yetenekleri kadar yapma yeteneklerini kazandırmak; bunun için de tecrübe ve kültürel beslenmeyi sürekli kılmak şarttır. Öncelikle, kurtarılması gerekenler parti içinde kurtarılmalıdır. Öncelikle demokrasi, sosyalizm, bağımsızlık parti içinde yaşanmalıdır. Bunun için çaba ve eğitim sürekli olmalıdır. Parti tam bir çözüm modeline kavuşmalıdır. Partide çözüm gerçekleşmedikçe, toplumda hele bizim koşullarda hiç gerçekleşmeyecektir. Parti içinde bağımsızlık gerçekleşmedikçe, sorunlar partinin dünya görüşüne, programına, çalışma esas ve taktiğine göre ele alınıp yürütülmedikçe ve bunun tüm çabası sarfedilmedikçe, öncülük rolünden bahsedilemez.

Topluma öncülüğün gerekliliğine tam inanç içinde ve ona ters düşmeden, öncülük ilkelerine bağlı olmak temelinde partileşmeyi sağlamaya çalıştığımız biliniyor. Büyük parti savaşımımız, parti içi savaşım bu temelde olmuştur. Herşeyden önce insanlığın genel kurtuluşunun bizim de kurtuluşumuz olduğu, insanlığın genel sorunlarının bizim de sorunlarımız olduğu; insanlık ailesinin ayrılmaz bir parçası olduğumuz, teorik yaklaşımımızın esasıdır. Teorimiz, dünya çapında bir devrim teorisidir. Dünya çapında, insanın bağımsızlık ve özgürlüğünü, emeğin kurtuluşunu esas alır.

Öncümüz kendini bu temelde özellikleri olan bir ülkede programlaştırıyor. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalist kurtuluş programını oluşturuyor. Bu programın hayata geçirilmesinin eylemini önemle ele alıyor. Bütün bunlar tutarlılık gerektirir.

Ayrıca, üyelik için çok sıkı bir eğitimi yürütmeyi, tecrübeyi esas alıyor. Bunlar PKK'nin doğru temelde ele alındığını gösteriyor. Hiç şüphesiz, ülkenin somut koşullarının tahlili program için gereklidir. Yine, güncel somut siyasi değerlendirme, taktik için gereklidir. En önemlisi de, geliştirdiğimiz tipin çözümlenmesi; sınıf dışı, ulus dışı etkilerle, hatta insanlık dışı etkilerle mücadele etme için gereklidir.

PKK'de gerçekleşen çözümlemeler, daha sonra birçok partinin başına gelen partiyi dönüşüme-başkalaşıma uğratma çabalarına karşı en büyük karşı koymadır. Baştan itibaren, büyük açıklık, büyük çözümleme yeteneği; bunun için, hücrelerine kadar kişiliği analiz etme, çözümleme ve sıksık bu yöntemi uygulama PKK'yi en zor koşullarda bile kendini yeniden üretmeye götürebilmektedir. Gerçekten, bu anlamıyla, ileri düzey partileşmeyi yakalamış durumdayız. Çok geri koşulların ve de oldukça yüklü sınıf dışı etkilerin, hatta düşmanca etkilerin içiçe yaşanmasına rağmen, sıkı sıkıya yapılan çözümlemeler -tip çözümlemeleri-, partiye her dönem için başarının yolunu açmıştır. En azından doğru partileşmek için nelerin esas alınması, nelerle savaşılması gerektiği açığa çıkarılmıştır. Denilebilir ki, bu yönleriyle, günümüzün doğru parti arayışlarına en iyi cevabı verebilmiştir.

Bütün boşa çıkarma çabalarına rağmen, partiye doğru yaklaşım, onu güçlü çözüm aracına dönüştürme, bu konuda büyük çaba, ilkelerden taviz vermeden pratiği sürekli ve giderek yoğunlaştırarak sürdürme, böylesine bir partiye sahip olmamıza olanak vermiştir. Demek ki PKK, sadece ulusal sınırlar dahilinde başarılı bir çıkış değil, tutarlı çözümlemelerle gelişmesini sağlama adına bir model oluyor. Uluslararası ölçülerde de, benzer örneklerin düştüğü duruma düşmeyen, -örneğin Türk solunun durumunu gözönüne getirirsek bunu daha da genişletebiliriz-, klasik komünist partilerinin durumunu yaşamayan bir partileşme sağlanmıştır.

Programatik ve taktik sorunlarda, bilimsel sosyalizmi yaratıcı ola-

rak yakalama, bunu sürekli kılma, buna ters düşen tutumları ve eğilimleri parti-içi sınıf mücadelesi zemininde ele alma ve mücadele etme ve bu alandaki mücadeleyi salt bir toplantı konusu olmaktan çıkararak günlük yaşama indirgeme ilkeselliği PKK'yi PKK yapan özellikler olmaktadır. PKK gerçeğini bu yönüyle kavramak büyük önem taşıyor.

Denilebilir ki, bu temelde bir yaklaşım olmasaydı doğuşuyla bitişi bir olabilecek bu parti eğer bugün bu kadar hatırı sayılır bir konuma ulaşmışsa, bu, kendi içsel gelişmesini her türlü olumsuz iç ve dış engellemelere rağmen sürdürebilmesindendir. Buna, partileşmeyi böyle ele alma, bu ilkelerden taviz vermeme ve pratikte çok sıkı çalışmayla ulaşabilmiştir. İnanıyoruz ki, gerek parti tarihimizin değerlendirilmesi ve gerekse uluslararası alanda geliştirilen eleştirilere verdiğimiz cevaplar dikkatle ele alınırsa, biz, partileşmede hem ulusal, hem de uluslararası sahada oldukça iddialı bir çözüm gücüyüz. Bu temelde bir partileşme, doğruluğu kadar iyi bir örnek de oluyor.

Böylesine bir partileşme, yoğun önderliksel çabalarla mümkündür. Parti deneyimimizde gerçekleşen olay budur. Ancak, uluslararası denge göstermiştir ki, önderliksel çabalar cevap bulmaz ve süreklileştirilmezse, durumu kurtarmak mümkün değildir. SBKP'nin bu konudaki deneyimi öğreticidir. Başaramadı, önderliksel çabayı -Lenin'i- sürekliliştiremedi. Bizim deneyimimizdeki sürekli eğitim ve eğitimin de sürekli bir iç mücadeleyle birlikte yürütülmesi, doğru çözümleme ve çözümlemeyi uygulama koşullarını sağlama alma çabaları şunu gösteriyor: Partinin önderliksel çabalarına cevap verecek bir taktik önderlik şimdiye kadar sağlanan başarıları daha da ileriye taşırabilir. Esas alınması gereken parti gerçeğimiz budur.

Parti kadrosu, oldukça tartışmalı, partileşmeye oldukça uzak tutumlarına yönelik yaklaşımlarını bu çerçevede oluşturmalıdır. Bu temelde doğru partileşmeye büyük önem vermek, PKK deneyiminden çıkarabileceğiniz en temel derstir. Tüm PKK'liler kendilerini, partinin öz deneyimine göre değerlendirmeli ve üyelik sıfatına -bir tüzük maddesi olmasının ötesinde- ne kadar ulaştıklarını, bunu kavrama ve uygulama güçlerini tespit etmelidirler. Bunlara verilecek cevaplar, PKK'linin ne kadar PKK'li olup olmadığını ortaya çıkaracaktır.

O halde, bir kez daha parti gerçeğimizin doğru tanınması ve eğer bu temelde hazırlıklıysak, gerçek bir PKK'li olarak yürüyüşümüzü düzeltmemiz önem taşıyor. Eğer yeniden partileşme veya partiyi gerçek yönleriyle örgütleme ve uygulama gücünden sözedeceksek, ancak bu çerçevede olabilir.

Biz inanıyoruz ki, partinin varmış olduğu ideolojik-politik düzey, salt partimiz için değil, uluslararası devrimci hareket için de yüksek bir seviyedir. Şayet parti kadrosu bu seviyeye uygun bir yaklaşım gösterecek olursa, onu özümsemeye, kavramaya çalışırsa, arzulanan seviyeye ulaşabilir. Parti, kadronun bu tarz gelişimi için her türlü tedbir ve olanağı yaratmıştır. Geriye, partililerin buna göstereceği, gösterdikleri yaklaşım kalıyor.

Bugüne kadar, partililerin parti sorumluluğuyla sağlam bir yaklaşım gösterdiklerini söyleyemeyiz. Eskiden belki olanaksızlıklardan şikayet edilebilirdi. Materyal yokluğu, zaman darlığı vb. gerekçelerle, "eğitimin yeterli olanakları yok" denilebilirdi. Ama şimdi bunu söylemeye olanak yoktur. Kadro, istediği herşeyi hazır olarak bulabilir. Hazır olanı, elinin altında olanı bile değerlendirmemek ciddi bir tutuculuktur. Bu tutuculuk, yani yeniye karşı direnme, ciddi bir tehdittir. Elbette doğru partileşmeye karşı bir tehdittir ve partinin, arzuladığımız biçimde ileriye atılımını engelleyen en temel sorun budur.

Parti kadrosu partiye aşama kaydettirmesi gereken bir rol oynama göreviyle karşı karşıya bulunduğu halde, partinin varmış olduğu ideolojik-politik seviyeyi yakalayamadığından, özümseyemediğinden dolayı bir tıkayıcı, geri çekici güç rolünü oynuyor. Belirtelim ki, partinin önderliksel olarak varmış olduğu ideolojik-politik düzeyle taktik uygulama arasında ciddi bir boşluk vardır. Bu, partinin önderliksel çalışmalarını da engelleyen, onu taktiğe mahkum etmeye çalışan bir tavırdır. Bu, kendi başına partiyi boşlamak anlamına gelir.

Burada, taktik önderliğin oynamış olduğu rolün partinin gelişimini nasıl etkilediği açığa çıkar. Gerçekten, taktik önderliğin görevlerine parti sorumluluğuyla sahip çıkması, partiyi salt günümüz pratiğinde zorlamıyor, uzun süreli olarak da, partiyi amansız tehlikelere karşı açık tutuyor. Eğer taktik önderliğin yaklaşımlarına kalsa ve üstten önlemler alınmayacak olsa, diğer partilerin içine düşmüş olduğu duruma çoktan düşmüş olacaktık. Bizi bu kadar uğraştıran ve tehdit eden bir yaklaşımı bütün yönleriyle ortaya koymak ve tasfiye etmek çabası sürekli olmak zorundadır.

Partileşme sorunlarımız

"Sağladığımız sıradan gelişmelerin bile, tamamen partisel çıkışa bağlı olduğu gözönüne getirilirse, olumlu olan ne varsa, bunun, parti değerlerine sadakatle bağlılığın bir sonucu olduğu dikkate alınırsa, partiye yaklaşımda, parti çalışmalarında bu konudaki dayatmalara karşı çok ilkeli, çok yerinde mücadele verilmesinin başarı için vazgeçilmez olduğu anlaşılacaktır. Bu görevlerimiz ne ertelenebilir, ne gözardı edilebilir. Ama ne yazık ki, bu yönlü görevlerin başına gelmedik olumsuzluklar kalmamıştır. Biraz genişleme olduğunda parti saflarına akanlarda gördüklerimiz karşısında, "Bunlar parti için mi geliyorlar, yoksa partiye karşı savaşa mı geliyorlar" ayrımını yapmakta bile güçlük çekiyoruz. Parti sorumluluğu, yetkisi elerine verilenler, bunu düşmana karşı mı kullanıyorlar, partiye karşı mı kullanıyorlar ayrımını yapmak çok güçleşiyor.
Partinin hayati işleyişi yıllardır sabote ediliyor, parti adına her türlü kötülük yapılıyor. Ölüm kalım pahasına elde edilen parti değerleri, bazı kişilerin elinde çarçur ediliyor. Kutsal parti ruhu katlediliyor ve tüm bunlar partililerin eliyle, hem de en merkezi partiliyim diyenlerin eliyle yapılıyor ve normal görülüyor. Ya da, o kadar aymaz ve o kadar partiye yabancı bir yaşam tutturulmuş ki, tüm bunlar fark bile edilmiyor..."

Dünya çapında partinin öncü rolüne saldırılar gittikçe hızlanmaktadır. Öncülük olayı mahkum edilmeye, bunun yerine ezilenlerin klavuzsuz bırakılmasına, her düzeydeki öncülük görevlerinin boş bırakılmasına dayalı teoriler geliştirilmekte, sosyalizme yönelik saldırılar önemli oranda onun parti kavrayışına yöneltilmektedir. Parti kavrayışı etkisizleştirildiği oranda emeğin, halkların mücadelesinin darbe alacağını çok iyi bildikleri için, en çok gözden düşürülmek istenilen olgu parti olgusu olmaktadır. Özellikle leninist parti anlayışı -Sovyetler Birliği'nde bile- günümüzde, yerle bir edilmeye çalışılmaktadır. Hiç şüphesiz bunun anlaşılır nedenleri vardır. Sanıldığı ve öne sürüldüğü gibi, leninist partinin zaaflarını, yetmezliğini, yanlışlığını esas alan bir eleştiri gelişmiyor. Ona öncü, yol gösteren, ilerleten bir olgu olmasından dolayı saldırılmaktadır. Bütünüyle, leninist parti yerine kof ve şekilsiz, önderlik yeteneğinden yoksun, burjuva liberalizmine yatmış bir aygıt düşünülmektedir.

Bilimsel sosyalizmin temellerinin atıldığı I. ve II. Enternasyonallerde de, en çok tartışılan sorunlardan birisi parti sorunuydu. Gerçekten önemli bir sorundur. Parti öncülüğü olmadan, herhangi bir toplumsal devrime, ulusal devrime öncülük etmek çok zor olacağı gibi, parti gerçeğine sağlıksız yaklaşım, sosyalizmin partide bütün yönleriyle gerçekleşmemesi, daha sonraki sosyalist kuruluşların da boşa çıkarılmasının temel nedeni olmaktadır. Yani, bir yandan devrimde zaferin temel teminatı olarak parti, çok önemli bir yer tutarken; diğer yandan sosyalist kuruluşlarda sağlam bir ön-örnekliğini kendi içinde gerçekleştirmesi gereken bir durumdadır.

Marksist-leninist parti modellerini, bu temelde, yeniden değerlendirmekte büyük değer vardır. Hele hele Sovyetler Birliği Komünist partisi gibi, dünya çapında uzun yıllardır öncülük rolünü oynayan bir partinin bile oldukça yoğun bir tasfiyeciliği yaşadığı günümüzde, bu sorun daha da ağırlaşmaktadır. Tasfiyeciliğin nerede duracağı daha belli değildir. Parti kendini yenileyecek mi, dağılacak mı, ya da olduğu gibi eski konumunu yenilemeden adına muhafazakarlık denilen biçimiyle mi sürdürecek? Daha şimdiden büyük tartışmalar, kopuşmalar, bir yandan yenilenme bir yandan tasfiyeler, bir yandan muhafazakarca tutumlar bütün hızıyla sürüyor. Aynı şekilde birçok komünist parti deneyimi de tasfiyecilikle sonuçlanmış, sosyal-demokratlaşmaya çoktan uğramışlardır. Bazıları da mezhepçi konumlara düşmekten kurtulamamışlardır. Kısaca, bilimsel sosyalizmin parti kavrayışı yeniden ele alınması gereken temel bir mesele olarak gündemleşmiştir.

Gündeme bu tarzda gelme anlamlıdır. Çünkü, uzun bir süreden beri yürürlükteki sosyalizmin, gerçekleşen sosyalizmin tasfiyesi parti sorunundan bağımsız ele alınamaz. Tam tersine, parti sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Sosyalizmin şu anda sürdürülemez bir konuma gelmesinin temelinde yatan olgu, parti gerçeğinde yaşanan olumsuzluktur. Bu temelde, partiye yönelme kaçınılmazdır. Tartışmayı sadece gerçekleşen sosyalizmin sorunları ile sınırlı tutmak son derece dar bir yaklaşımdır, yetersizdir. Yine, Marksizmin teorik temelleriyle sınırlandırmak da dar bir yaklaşım olacaktır. Hatta denilebilir ki, can alıcı yaklaşım parti etrafında geliştirilmelidir. Mevcut gelişmeler bütün yönleriyle sorunun böyle ele alınması gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır. Bir yönüyle bizim açımızdan sorun bir kez daha etraflı ele alınmayı gerektiriyor. Diğer yandan, parti deneyimizin çıkarmış olduğu sonuçlar açısından yeniden parti olayına eğilmek büyük önem taşıyor.

Tarihimizde, parti gerçeğine gelmeme, partisizleşmeye hızla kayma, burjuva liberal ve hatta mezhepçi konumlara düşme, feodal katı kişiliklerde partiyi tıkatma, oldukça şahsi, partinin genel çıkarını ve buna bağlı olarak halkın, sosyalizmin çıkarlarını tehlikeli kişilik eğilimleri haline dönüştürme ve neredeyse, düşmanca çabalara kadar götürme tutumları sıkça, yoğunca yaşanmaktadır. Bunu gözönüne getirirsek, sorunun ne denli önemli olduğu bir kez daha bu yönüyle de karşımıza çıkar. Kurtuluş hareketimiz için, olmasa olmaz kabilinden ortaya çıkan ve daha baştan bu rolü zorunlu olan parti öncülüğü görülmek istenilmiyor, görüldüğünde çarpıtılıyor. Tabii ki içi boşaltılan parti veya partisizleştirilen kişilik üstünde partiyi tıkatma ve şahsi çıkarların basit bir kullanım aracına dönüştürme bunun peşi sıra geliyor. Sonuçta da ister sosyalist gelişme olsun, ister demokratik gelişme olsun, hatta ulusal gelişme olsun, bütün bu gelişmeleri kaybetme durumu yaşanıyor. Bu durumun varacağı yer kişilik çıkarlarına dayalı, düşmanla işbirliğine kadar gidebilecek, reformcu bile diyemeyeceğimiz sahte sol gruplaşmalar, feodal klikleşmeler, ağalık ve aşiret reislikleri olacaktır.

Bu anlamda, parti öncülüğü sorunu, gerçekten partiliyim diyen ve gerçekten kurtuluştan yanayım diyenlerin bütün çalışmalarında en başta sağlama almaları gereken bir durum olmaktadır. Sağladığımız sıradan gelişmelerin bile, tamamen partisel çıkışa bağlı olduğu gözönüne getirilirse, olumlu olan ne varsa, bunun, parti değerlerine sadakatle bağlılığın bir sonucu olduğu dikkate alınırsa, partiye yaklaşımda, parti çalışmalarında bu konudaki dayatmalara karşı çok ilkeli, çok yerinde mücadele verilmesinin başarı için vazgeçilmez olduğu anlaşılacaktır. Bu görevlerimiz ne ertelenebilir, ne gözardı edilebilir. Ama ne yazık ki, bu yönlü görevlerin başına gelmedik olumsuzluklar kalmamıştır. Biraz genişleme olduğunda parti saflarına akanlarda gördüklerimiz karşısında, "Bunlar parti için mi geliyorlar, yoksa partiye karşı savaşa mı geliyorlar" ayrımını yapmakta bile güçlük çekiyoruz. Parti sorumluluğu-yetkisi eline verilenler, bunu düşmana karşı mı kullanıyorlar, partiye karşı mı kullanıyorlar ayırımını yapmak çok güçleşiyor.

Partinin hayati işleyişi yıllardır sabote ediliyor, parti adına her türlü kötülük yapılıyor. Ölüm kalım pahasına elde edilen parti değerleri, bazı kişilerin elinde çarçur ediliyor. Kutsal parti ruhu katlediliyor ve tüm bunlar partililerin eliyle, hem de en merkezi partiliyim diyenlerin eliyle yapılıyor ve normal görülüyor. Ya da, o kadar aymaz ve o kadar partiye yabancı bir yaşam tutturulmuş ki, tüm bunlar fark bile edilmiyor.

En kötüsü de, parti kadrolarının nereden bakılırsa bakılsın parti yaşamına, parti ruhuna, partinin görev anlayışına gelmemedeki ısrarlı tutumlarıdır. Bunca eğitim çabalarına rağmen bu tutumların tahammülsüzlüğü içinde bulunduğumuzu esefle belirtmemiz gerekiyor. Yaşamak için bu kadar ihtiyacımız, bütün gelişmemizi, insan olarak kurtuluşumuzu bile bağlamamız gereken bir araca, partiye karşı böyle yaklaşım, parti silahını böyle kötü kullanma gafletten de öteye, kendi kendimize kurşun sıkmadır. Anlamaya çalışıyoruz, neden böyledirler? Bizim için en karışık sorunlardan birisi budur.

Kadro, neden eğitimle partilileşemiyor? Pratik mücadele fırsatı ile neden parti öncülüğünden beslenemiyor? Bu, oldukça düşündürücüdür. Bütün raporlarda ve kadro yaşamının izlenmesinde, en çok gelemediğimiz olayın partileşme olduğu ortaya çıkıyor. Neredeyse herkes kendi şahsi tutumunu, parti tutumu olarak konuşturuyor. Fedakarlık çok az. Şahsi güdüler, parti iradesi yerine rahatlıkla geçirilebiliyor. Çok utanç verici tutumlardır bunlar.

Partimizin II. Ulusal Konferansı'nda bazı tartışmalar yapıldı. Öncülüğün doğru kavranmasına ve uygulanmasına ilişkin çözümleme ve kararlara ulaşılmaya çalışıldı. Ancak sorun, çözümleme ve kararların pratiğe aktarılmasıdır. Biz bunu başarmadıkça, mücadelenin yenilgisini daha baştan kendimiz hazırlamış olacağız. Parti safları, elbetteki, mücadele etmek isteyen, düşmanıyla hesaplaşmak isteyenlere açıktır. Ama, durum böyledir diye parti saptırılamaz. "Nasılsa sıkı bir denetim, sıkı bir eleme yok, onun için istediğimizi yaparız, kendimizi istediğimiz gibi dayatırız" düşünceleri en ahlaksız ve yoz yaklaşımların bir ürünü olur ancak. Böyle düşünen, yaklaşan bu düşünce üzerinde temellendirenler, daha baştan partiyi, dolayısıyla kavgayı kaybetmişlerdir. Yaşamda bu tehlikeli konuma düşmek; en büyük hatayı yapmak, kendi kişiliğini harcamak, birçok değeri peşinen mahkum etmek olur.

Kadro kendisini ciddi bir eleştiriye alsa, parti içindeki tutumunu, yaşamını sorgulasa, parti gerçeğimize karşıt konumunun dehşet verici durumunu net olarak görecektir. Kadro, partili sıfatını takmayı çok basit bir olay olarak ele alıyor. Halbuki yıllardır döktüğümüz kanların, binleri bulan şehidimizin, milyonlarca emek değerinin somutlaştığı, cisimleştiği bir olaydır parti. Partiliyim demek, bütün bunları sahiplenmek demektir ve bunun da çok yüce bir yaşam isteği olduğu anlaşılırdır. Kadronun basitliği görüldüğünde, yüce parti olayıyla ne kadar teğet bir durumu yaşadığı gerçeği görülüyor ve bu korkunç gerçek, partimizden biraz nasibini alan herkesi kahrediyor. Bu bir sefalettir. Evet, yaşanan sıradan bir değer bilmezlik, bir saygısızlık değil, korkunç bir sefalettir.

Kadronun en büyük sorunu partiye gelememedir dedik. Evet ölüme geliyor, gözünü kırpmadan ölümü kucaklıyor ama, partileşen bir kişiliği kendinde inşa etmiyor. Yaşamın kafalara vura vura ispatladığı yegane gerçek varsa, o da, sağlam bir kurtuluş için sağlam bir partileşmenin zorunluluğudur. Durum böyle olduğu halde, en çok çiğnenen ilke neden parti ilkesi oluyor? Parti ilkesiyle oynamanın, partiye gelememenin, gelişememenin, parti

"Hesap verme zamanı geldiğinde kadromuz çıkıyor, "Oyuna geldik, bastırıldık, kullanıldık" diyor. Bunu diyen kadronun parti saflarında işi nedir? Sözünü ettiğimiz durumların şehitlerin kanıyla oynamak olduğu bilinmiyor mu? O şehitler ki, partinin ilkesi uğruna gözlerini kırpmadan ölüme yattılar. Şehitlerimizin bıraktığı değerleri çiğnemek çok mu basit geliyor? Biz, onları ne kadar temsil ediyoruz diye, her gün kendimizle hesap halinde yaşamak zorunda değil miyiz? İşin garibi, lafa geldiğinde, bunca aymazlık içinde olan kadromuz, "Partiye bağlıyım, parti için ölmeye yeminliyim" diye de narasını patlatabiliyor. Bağlılık andları içiliyor ama, değerleri korumak için iki sözcük söyleme cesareti gösterilmiyor..."

kişiliğine ulaşamamanın karşılığı nedir? Bu kadar değeri aşıma uğratmanın, en yüce parti çabalarını bile -kavramak şurda kalsın- bir hammallık derekesinde düşünmenin ne kadar yoz bir yaklaşım olduğu anlaşılırdır.

Tüm çabalara ve alabildiğine zengin olan ortamımıza rağmen partileşmeye gelememek, en geri toplumsal yapının ilkelerine sadık kalmak, onda ısrar etmektir. Bu tavır, bırakalım sosyalizmi konuşturmayı, olsa olsa en kabasından bir feodalliği, küçük burjuva köylü kurnazlığını, her türlü toplum dışılığı içerir.

Sergilenen tavır, temel insanlık değerleriyle oynamaktır. Partinin, partileşmenin derin bir kavrayışı olsa, bunun neden insanlık değerleriyle oynama olduğu anlaşılacaktır. Bir örgüt işleyişi, bir toplantı sistemi felç edilmiş; taktik dışına çıkılmış, kontra taktiklerine benzer tavırlar içine girilmiş ama, "Lütfen hizaya gel" diyecek gücü bile kendisinde bulan kadronun olmadığı bir yerde, insanlık kurşuna diziliyor demektir. İnsanlığımızın yegane teminatı ve gerçekleştirme aracı olan partinin başına getirilenler cinayetten de öteyedir. Hesap vermeye geldiğinde ise bu kez de, bundan kaçınmak, işte kadromuzun içler acısı hali budur. Böyle bir ortamda, değerlere sahip çıkan tek bir onurlu sese susadık.

Halk yapımızın oldukça geriliği barındırdığı, bireyin de bu geriliği belli oranda taşıyacağı anlaşılırdır ama, onca çaba ve ilerletici bir ortamda hala geriliklerde ısrar etmek ilginçtir. Yaşam hakkını partiye teslim etmiş olan kadronun kendi geriliğinde ısrar etmesinin açıklaması nedir? Hiç kimse bu eleştirilere bakıp, "Biz bu kadarını hak etmiş miydik" dememelidir. En büyüğünden en küçüğüne, değerlerin, görevlerin başına neler getirildiği ortadadır. Kendini kandırmak zayıf insanların en büyük özelliklerinden birisidir. Ruhundan korkan, kendini değerlendirmekten korkan adam bir halka rahatlıkla en büyük kötülüğü yapabilir.

Biraz olsun, kadronun kendini değerlendirme yeteneği var mı? Kadro "Neyle uğraşıyorum, neyle oynuyorum" deme gücünü gösterebiliyor mu? Gösterebiliyorsa eğer, doğru mücadele meydanında ortaya çıkar. Parti, gerçekten kolay yaratılmadı. Bunu söylemek işkence gibi geliyor. Bu uğurda, bir parti ilkesi uğruna ne canlar verdik, nasıl verdik? Bunlar şimdi unutulmuşa benziyor. Bunlar üzerine bazıları ağalık hesabı yapıyor. Bazıları, kendi pasifizmini, kendi inançsızlığını bize dayatmaya çalışıyor. Hatta, parti budur demeye getiriyor. Bu kadar şehidin anısına saygı adına, isyan etmemek elde değil. Ne idüğü belirsiz biri çıkıp binlerce parti kadrosunun, savaşçısının, parti silahının, mali gücün, milyonlarca kitle desteğinın üzerinde ağalık yapabiliyor. Buna karşı birisi kalkıp da kılını dahi kıpırdatmıyor.

Bunlar yaşanmıştır. Partimiz hiçde hak etmediği aşınmaya göz göre göre uğratılırken, kendilerinden görev beklenenler asgari de olsa rollerini oynayamamışlardır. Partiye karşı, önderlik gerçeğine karşı en büyük karşı-direnmeler burada ortaya çıkıyor. İşte, bizde partileşmeme, devrimcileşmeme kendisini en çok bu alanda ele veriyor. Kadro ölmeye var ama, partiyi yaşatmaya yok. Bundan korkunç, bundan daha ters bir mantık olamaz. Kadronun ciddiye alması gereken değerler deryası var; PKK'nin kuruluşunda can verenlerin anısı var, tüm bunların önünde eğilmemek, buna biraz saygılı olmamak insana çıldırtıcı geliyor.

Hesap verme zamanı geldiğinde kadromuz çıkıyor, "Oyuna geldik, bastırıldık, kullanıldık" diyor. Bunu diyen kadronun parti saflarında işi nedir? Sözünü ettiğimiz durumların şehitlerin kanıyla oynamak olduğu bilinmiyor mu? O şehitler ki, partinin ilkesi uğruna gözlerini kırpmadan ölüme yattılar. Şehitlerimizin bıraktığı değerleri çiğnemek çok mu basit geliyor? Biz, onları ne kadar temsil ediyoruz diye, her gün kendimizle hesap halinde yaşamak zorunda değil miyiz? İşin garibi, lafa geldiğinde, bunca aymazlık içinde olan kadromuz, "Partiye bağlıyım, parti için ölmeye yeminliyim" diye de narasını patlatabiliyor. Bağlılık andları içiliyor ama, değerleri korumak için iki sözcük söyleme cesareti gösterilmiyor.

Bugün, temel mücadele alanımız olan Botan'da parti yaşam tarzı katledilmiştir; hiç bir işleyiş kuralı yürürlükte değildir. Doğru-dürüst bir toplantı geliştirme yok; parti talimatlarına kulak asan yok. Sadece Botan'da mı? Hayır, hemen hemen her yerde durum aynıdır. Güçlü bir kontrol olmazsa, partinin merkezi çalışma sahasında da aynı şeyler yaşatılacak. Böyle bir zemin üzerinde biri çıkıp, rahatlıkla partiyi tasfiyeye götürebiliyor. Kurdun sisli havayı sevdiği gibi, tasfiyeci de, partileşmeyen de böyle ortamları seviyor. Adam, kişiliğini ancak böyle bir ortamda konuşturabileceğini biliyor. Partileşmenin olduğu yerde partinin oltasına takılmaktan kurtulamayacağını biliyor. Onun için, yaramaz kişilik partisizliği besliyor.

Partiye bu tarz yaklaşmanın bizde bir tarihi var. Güdülerini konuşturmak için, dağ gibi parti mirasını yere yatırmanın gereğini tartıştılar. Bunun uğruna, her türlü tasfiyeci çabaya ölümüne giriştiler. Bunlarla kurtarmak istedikleri şey de, basit bir kişisel çıkar oldu. Kişisel çıkarları uğruna, gözlerini kırpmadan parti değerlerini çiğnediler, aşındırdılar ve ittifaklar, uzlaşmalar, hizipleşmeler içine girdiler. Anlayışı aynı olanların pratikte buluşmaları zor olmuyor; biribirlerini rahatlıkla buluyorlar.

Partileşmeyen zeminler, bu tür durumları her zaman bize yaşatabilir. Bundan dolayı partiye gelmemek, partileşmemek objektif bir suç olmaktadır. İşin gerçeği şudur ki, partileşmemek, partiye gelmemek, gericiliğin parti saflarına yansıttığı bir saldırıdır. Temelinde, yüzyılların gericiliği var. Düşmana yatma, düşmana kapaklanma var. Bunda, ulusallıktan uzaklaşma, kendine karşı saygısızlığa düşme, insanlıktan çıkma durumu söz konusudur. Sorun, biraz da namus surunudur; namus da değerlere sahip çıkma bilinci ve gücüdür, inançtır.

Mücadelede temel silah parti ise, herşey bununla kurtarılacaksa ve o silah çok iyi konuşulmuşsa, neden bu silaha sahip çıkılmasın, korunmasın? O halde söz konusu durumu bir düşman etkilemesi, bir düşman saldırısı olarak belirleme durumundayız. Bırakalım özgürlüğü, demokrasiyi, sosyalizmi, ulusu, insanlığın asgari düzeyini bile tutturmamadır bu olgu. PKK'nin gerçek kavrayışı bize bunları söyletiyor ve gerçek çok acı da olsa öyledir. Biz, sorunu bir halkın ölüm kalım sorunu düzeyinde ele almak zorundayız.

Kadromuz özeleştiri verdiğinde bir suç döküntüsü yapıyor, insanın tüyleri diken-diken oluyor. Kişilikte Çernobil'i yaşama var: "Partiyi şöyle boşa çıkardık, partiye kendimizi dayattık". Bunlar bir kadronun içine gireceği tutumlar mıdır? Savaşımızda parti suçu işlemek, halkın canına okumak demektir. Bu, düşmanlaşmaktır; halkın canına okumak düşmanla bütünleşmektir.

"Partiyi savunmayan, partiyi yürütemeyen, partiyi korumayan, kavrayamayan, uygulatamayan kişiliği kadro nasıl yaşatıyor? Parti ortamına, bu kişilik kendisini nasıl dayatıyor? Yoldaşlığımızın kavranışında ciddi çarpıklıklar, sapmalar olduğu anlaşılıyor. Bunun zemini parti değildir. Sosyal hasta olanların yeri ıslahhanedir; psikolojik hasta olanların yeri kliniklerdir, parti değildir ve hiç kimsenin de kendi hastalıklarını parti ortamına taşımaya hakkı yoktur. Partiye, yaşamaya ve yaşatmaya gelinir. İnsanlığın kurtuluşuna, onurun kurtuluşuna biraz yaşam isteyen yaşam bulmaya gelir. Hiç kimsenin, partinin üstüne ceset gibi yığılmaya hakkı yoktur. Adam geliyor tek bir görev yerine getirmiyor ama, halka halkaya ekleyerek bir yaşam zincirini oluşturuyor. Anlayamadım, kavrayamadım, kafam bulanık diyor; bu partiyle dalga geçmektir, oyun oynamaktır..."

Partiyi savunmayan, partiyi yürütemeyen, partiyi korumayan, kavrayamayan, uygulatamayan kişiliği kadro nasıl yaşatıyor? Parti ortamına, bu kişilik kendisini nasıl dayatıyor? Yoldaşlığımızın kavranışında ciddi çarpıklıklar, sapmalar olduğu anlaşılıyor. Bunun zemini parti değildir. Sosyal hasta olanların yeri ıslahhanedir; psikolojik hasta olanların yeri kliniklerdir, parti değildir ve hiç kimsenin de kendi hastalıklarını parti ortamına taşımaya hakkı yoktur. Partiye, yaşamaya ve yaşatmaya gelinir. İnsanlığın kurtuluşuna, onurun kurtuluşuna biraz yaşam isteyen yaşam bulmaya gelir. Hiç kimsenin, partinin üstüne ceset gibi yığılmaya hakkı yoktur. Adam geliyor tek bir görev yerine getirmiyor ama, halka halkaya ekleyerek bir yaşam zincirini oluşturuyor. Anlayamadım, kavrayamadım, kafam bulanık diyor; bu partiyle dalga geçmektir, oyun oynamaktır.

Parti kendi insanının eğitimi için, önderlik düzeyinde her türlü çabayı sergilemektedir. Bu, insanlık anlayışının, insanlığa verilen sözün gereğidir. Kendine saygılı olmanın bir gereği, yaşam tarzının bir ilkesidir bu. Kişi kişiye lazımdır diye değil; kişi insanlığa, halka lazımdır diye yapılıyor bunca şey. O halde bu çabalara karşı kişisel tutuculuk, kapanma, kendini vermeme bir bireysel hesap değil de nedir? Bireyin bir tefeci misali, kendini topluma, insanlığa, halka dayatması değil de nedir?

Kadronun fedakarlık anlayışına baktığımızda, bir kölenin yaşamı kavrayışı ortaya çıkıyor. Bu, parti ortamına bir hakarettir. Parti, böyle köle anlayışlı, köle üsluplu çalışmayı kabul etmez. Partinin hamuru, bilinçle, özgürlükle, özgür katılımla yoğrulmuştur. Parti şekillenmemiz, en değme heykeltraşın elinden çıkan eserlerden daha görkemlidir. Biz böyle bir esere değer katma uğraşı içindeyiz, kaba-saba bir çabayla eserimizi darbelemeye hiç de niyetimiz yoktur.

Parti bu tipe yönelmiyorsa, ondan korktuğu için değildir. Hayır, partinin insana yaklaşım tarzında yüce insanlık kavrayışı olduğu içindir. Yoksa, dünya kadar düşmana karşı ayakta duran parti için bu tipin dayanabileceği bir gücü yoktur. Onların gücü kofluktur ve parti de o kofluğu kurutmayı vazgeçilmez yaşam ilkesi olarak ele almıştır.

Şunun altını çize çize belirtiyoruz: Yükselmemeyi, yücelmemeyi, çözüm gücü olamamayı lanetliyoruz, onu mahkum ediyoruz burada. Bu bizim yaşam biçimimiz değildir. Başaramadık sözcüğüne yer yok, kavrayamadık, öncülüğe layık olamadık sözlerine yer yok, diyoruz. Başaramamanın hiç bir bahanesi yoktur. Partide ilk adım atma böyle olur. Kadro bunun için ne lazımsa istesin, parti herşeyi verecektir ve nitekim veriyor da. Olguyu kavramak için, gerekirse aylarca tartışılır. Kişiliği bu konuda hazırlamak için, gereken ne ise o yapılır. Ama bunların hiçbirini yapmadan, keyfince yaşam tutumları sergilenirse, işte bu kabul edilemez. İstediğinde çalış, istediğinde çalışma; şunu yapma, bunu yapma, tam keyfilik söz konusudur. Bu da, partiye yapılabilecek en büyük kötülükler sınıfına girer.

Partileşme olmayınca, isterseniz ağzınızla havada kuş yakalayın, bu işi yatırırsınız ve en büyük günahı işlemiş olursunuz. Partileşmeye karşı bu kadar direnme, partiyi çalışmalarında bu kadar boşa çıkarma, parti yaşamını bu kadar katletme, yoldaşlık ruhunu hiçe sayma, yoldaşça üslubu bir tarafa bırakma ve bunu son derece basit ve hatta ince hesaplarla bir politika haline getirme; evet, şu anda en ünlüler, bu ince hesapları bir parti içi politika yapmışlar, bu politikaya dayalı olarak da kendilerini yaşamaya çalışıyorlar. Hesapları gelişkin; hatta gruplaşmalara bile gidiliyor. Bireysel kaygılarla, ahbap-çavuşluk temelinde, etraflarında kümelenmeler oluşturma yaşatılıyor. Bireyler kendini garantiliyor ama, örgütü korumak için en ufak bir tedbir alınmıyor. Parti değerleri imhaya terk ediliyor, çarçur ediliyor. Mantığın doğal sonucudur bu; bireyci davranış ve düşünce silsilesi elbette buna varır. Adam düşmana iş bırakmıyor, değerleri kendi eliyle, tavrıyla imha ediyor.

"Şunun altını çize çize belirtiyoruz: Yükselmemeyi, yücelmemeyi, çözüm gücü olamamayı lanetliyoruz, onu mahkum ediyoruz burada. Bu bizim yaşam biçimimiz değildir. Başaramadık sözcüğüne yer yok, kavrayamadık, öncülüğe layık olamadık sözlerine yer yok, diyoruz. Başaramamanın hiç bir bahanesi yoktur. Partide ilk adım atma böyle olur. Kadro bunun için ne lazımsa istesin, parti herşeyi verecektir ve nitekim veriyor da. Olguyu kavramak için, gerekirse aylarca tartışılır. Kişiliği bu konuda hazırlamak için, gereken ne ise o yapılır. Ama bunların hiçbirini yapmadan, keyfince yaşam tutumları sergilenirse, işte bu kabul edilemez. İstediğinde çalış, istediğinde çalışma; şunu yapma, bunu yapma, tam keyfilik söz konusudur. Bu da, partiye yapılabilecek en büyük kötülükler sınıfına girer..."

Öğreniyoruz ki, Avrupa'da, orada burada kim partisinin değerlerini ele geçirmişse, onu hırsızlamanın çabası içine giriyor. Yaşamını parti otoritesi üzerine, onun değerleri üzerine kuruyor. Elbette partisizliğin varacağı yer burası olur; başka yer değil. Parti ilkesi, partinin işleyiş ilkeleri herşeyin temeli haline getirilmemişse, temel koşul olarak ele alınıp yaşama yüklenilmezse bütün çabaların boşa gideceği açıktır. Kaldı ki, önlemezsek hepsi de gider. Buradan yüzlerce kadro gönderildi, parti ilkelerine sahip çıksınlar diye gönderildi; ama sesini bile çıkarmıyor. Partinin ilkeleri, işleyişi hırsızlanırken, onlar kişisel kapışmanın içine giriyorlar.

Bizde yaşanan bu durumlara bakınca, bırakalım leninist parti, sosyalist parti normlarına yaklaşmayı, feodallerin partilerini dahi geride bırakan bir durum kendisini konuşturuyor. Kürt yaramazlığı, Kürt kişiliği olur da bu kadar olmaz. Kötü duruma düşmeler kötü niyetten değil; hayır, parti ilkelerini gözden kaçırmadan, partiyi işletmemekten kaynaklanıyor. Kökü kurutulması gereken davranış biçimi oluyor bunlar, Kürdün eski hikayesinde vardır; bir ağanın, bilmem neyi uğruna vatanı sattığı söylenir. Bizde de, basit bir güdü, basit bir zevk uğruna parti ilkeleri katlediliyor. Sonuç aynı yere varıyor; parti ilkesini çiğnemek de-

mek, ülkeyi çiğnemek demektir.

Bu kadar sorumsuzluk yaşamda neyi kurtarabilir; hiçbir şeyi. Kölelik tekrarlanır o kadar. Parti aracı yetkinleştirilmeden insanlığa adım atılamaz, ölümcül yaşamdan dirilişe geçilemez gerçeğini yaşamımızın biricik prensibi yapmazsak, hiç bir şeyi kurtarmak mümkün değildir.

Parti ortamında ciddi bir tartışmayı geliştirmeye, doğru dürüst bir parti toplantısı, bir merkezi toplantı yapmaya hasret kaldık. İnsan yapar da partiye bu kadarını yapmaz. Bırakalım ciddi bir karar çıkartmak için, bir parti ilkesine bağlılık için, hiç olmazsa kafa kafaya verilerek, yoldaşça ciddi bir konuşma geliştirilir. Ama yok; iki kişi bir araya geldi mi bir üçüncüsünü çekiştirir. Bunlar birbirlerine sırtını döndüler mi de, bu kez başkalarıyla da birbirlerini çekiştirirler. Bu ahlaka, bu tavra partiyi çiğneteceğimiz sanılıyorsa, büyük bir yanılgı içine giriliyor demektir. İyice anlaşılması gereken budur. Hiç kimse, partiye ettiğinin yanında kâr kalacağını düşünmemelidir.

Parti gerçekliğimize, onun öncülük rolüne hali hazırdaki yaklaşımlar tasfiyecilikten de öteye en tehlikeli oluşumları yaratabilecek kadar kendi içinde düşmanlık taşıyor. Mesele şu veya bu şahıs değil, bu tarz yaklaşım bir potansiyeldir. Partiye sahip çıkmanın düşüncesi konuşturulmuyor. Partiye sahip çıkması gerekenler, kölece ve oldukça bireysel bir katılım içinde bulunuyorlar. Adam daha da merkezileştikçe, partiyi yaşatma görevi arttıkça görevlerden kendini uzak tutma, vurdum duymazlığa yatma kendini gösteriyor. Bütün parti esaslarını oturtmak gerekirken, oralı olmama var. Bu eğilimler birleşerek açıklamaya çalıştığımız partinin tasfiyesine, partinin dıştalanmasına varıyor. İşte bundan dolayı, şu veya bu kişinin tavrı değil, eğilimlerin birleşik ifadesi söz konusu oluyor ve bundan da herkes sorumludur. Kolektif bir olay herkesin ortak sorumluluğunu gerektirir.

Parti kolektif bir çabanın ürünüdür. Yalnız bir kişinin bağlı kaldığı bir görev, partililik anlamına gelmiyor. Parti, kolektif bir irade olarak yaşandığı oranda gerçekleşir. Onun ideolojik-politik yanı yaşandığı kadar, örgütsel birlik yaşandığı oranda partiden sözedilir. Tarihi kadar, güncel görevleri kavranıp, özümsendiği oranda partililikten sözedilebilir. Çizgisi, çizgisinin stratejik ve taktik esasları kavranıp, uygulama esaslarına götürüldüğü oranda partiye ulaşmaktan sözedilebilir. En önemlisi de, parti ruhunda, partinin yaşam tarzında birleşmektir. Bu, parti birliğinin en üst ifadesi olur.

Bunlar partileşmenin kıstası oluyor. Kişi kendini bu ölçülere vurmalı ve kendine sorular sormalı; şuna ne kadar ulaştım diye. Kendine tatminkar cevaplar verebilirse ve cevapları onu vicdanen rahat ettirirse, kişi partiye ulaştım diyebilir. Devrimciliğin temel ölçütü partileşmek oluyor; insanlığı korumamızın biricik yolu buradan geçer. Kürdistan halkının tarihi yakalamasının yegane aracı partidir. Dünyada hiç bir halk, bizdeki kadar parti öncülüğüne ihtiyaç duymamıştır.

En büyük ihtiyaç, dolayısıyla en büyük silah olan ve muazzam çabaların ürünü olan partinin parti kadrosu yanındaki değeri nedir? Parti davasında varım diyenlerin hiçbir zaman gözardı edemeyecekleri şey, bu bilinçle partiye sarılmaktır. Yaşam ancak bu şekilde biraz anlam bulabilir. Bu anlayışla hareket edildi mi, yaşamı özgürleştirmenin mümkün olabileceği anlaşılır. Bu, hem bilimsel olarak ve hem de parti pratiğimizde defalarca kanıtlanmıştır.

Partiye bağlılık yanlış anlaşılıyor; parti önderliğine bağlılık yanlış anlaşılıyor. Bu, tarikat müritliğine, burjuva-feodal katılıma bağlılığa benziyor. En kötüsü de ciddi bir parti terbiyesi yok; parti terbiyesinden yoksunluk var. Kişilikte düzelme zorunluluğu hergün biraz daha kendini dayatıyor.

Kadromuz oldukça zorlu koşulları yaşıyor, çok eza çekiyor, bu bir gerçek. Ama, bilincinde değil. Bilincinde olan kadro bunca zorlu yaşamanın hıncını düşmandan alır. Ona bin kat daha yüklenir, güzel bir yaşamı yakalayabilmek için görmüş olduğu bütün acıları devrimci enerjiye çevirir. "Kendimi feda edeyim"; iyi ama, feda etme hangi temelde olacak? Eğer bundan, düşmanın üstüne körcesine atılıp ölüm anlaşılıyorsa, biz bunu reddediyoruz. Kimse bu temelde partiye gelmesin; bunu mahkum ediyoruz. Partileşmenin ilk adımı bilinçli gelişir. Katılımın ilk adımındaki bilinç giderek kendini yükseltmeli, kendini aşabilmelidir. Bizim kadromuz, "dediğim dedik çaldığım düdük" havasında gidiyor.

Bir eylem anlayışıdır, düşmanı ancak fiskeliyor; bir hitap dilidir, bir bakıştır, insanı kaçırtıyor; bütün bunlar partiye bir hançerdir, partiyi hançerlemektir.

Kendini parti yerine koyma var. Parti hizmetleri temelinde yaşadıkları halde, adam rahatlıkla kendini tam olarak parti yerine koyuyor. İşte, sınıf dışılık kendini böyle konuşturuyor. "PKK eşittir ben"; ortaya çıkan tablo ne oluyor, ne kadar PKK'li varsa o kadar PKK vardır. Partileşmeye gelememenin sonuçları böyle karşımıza çıkıyor. Kendini parti yerine koyanlar asla kazandırmıyor. Kendilerini parti yerine koyduktan itibaren, partiyle savaşmaya başlıyor. Parti bunlara çarpıp geri geliyor.

Partileşmeye gelmemeyi çok bozuk aile yapısından mı ele almak gerekir? Alınan sömürgeci eğitime mi bağlamak gerekir? Kuşkusuz tüm bunların olumsuz etkisi olacaktır. Ama, alınan bozuklukların yaşam boyu egemen eğilim olarak devam etmesi anlaşılır bir şey değildir. Açık ki, kendini vermeme ve partiye karşı, partileşmeye karşı direnme var. Düşman yapısına karşı bu kadar direniş gösterilse hiç kimse bizi tutamazdı.

Bu söylediklerimizi bile kimse üstüne almaz. Herkes eleştiriyi başkasına anlıyor, etrafına bakıyor. Öyle ya, kendisini tertemiz, pîr û pak biliyor. Bu da ciddi bir hastalık. Kendini beğenme, kendini mükemmel görme alabildiğine. Yaşam umurunda değil; dilediği gibi yaşıyor. İlişkiler bir acayip. Şüphesiz, bu tarz bir yaşamı kendisine makul görenler, kendilerini mükemmel görürler.

Bu durumları gördükçe, ileriyi düşünmek bir hayli güçleşiyor. Yeni toplum kuracağız, toplumsal demokrasiyi inşa edeceğiz, devlet oluşturacağız diyoruz. Bütün bunların ilk adımı, bizde partileşmek ile mümkündür. Ama, daha ilk adımda neyin ne olduğu açığa çıkıyor. Neden gerillayı geliştirmediğimiz partilileşmemekle sıkı bir ilinti içindedir. Gerillayı geliştirmek için her türlü olanak var ama, gerillanın uygulandığı yok. Halkımız bütünüyle ayaklanmaya hazır; peki neden büyük bir ayaklanmaya gidilemiyor? Bunun da altında yatan neden partilileşmemektir, partilileşmeye gelmemektir. Parti öncülüğü kurulamıyor da ondan. En çetin sınav partilileşme sınavıdır. En büyük duyarlılık, en büyük zeka parti sahasında gösterilir. Genelde, PKK'lileşme sağlandığı oranda, zafere giden yolun kapısı aralandığı gibi; sıradan bir oynama, basit bir boşverme, ilkeyi hayata geçirmeme de düşmanın zaferi için kapıyı aralıyor. Bunun önüne geçilmezse zafere giden düşman olacaktır.

Teorik bir sorun olsaydı, üstünde bu kadar durmazdık. Durum pratiğin çok yakıcı bir sorunu haline gelmiştir ve önüne geçilmezse, olmadık belalara neden olacaktır. Partilileşmeyi sağlamadan, parti çalışmalarında parti öncülüğünü esas almadan, partinin yaşam tarzını dayatmadan ayağımıza kadar gelen tarihi fırsatları kaçırmış olacağız, tahammül edilemez kayıplara uğrayacağız.

Nerede ise, partide önderlik olayı salt parti önderliliğinin sorunuymuş gibi ele alınmaktadır. Böylelikle kendini önder düzeyde sorumlu görmedi mi de, parti dışı bir rehavete kapılıp, kişiliğini olumsuzluğun üstüne yayıyor. Ne deniliyor; "Herşeyi Parti Önderi yapar." Bu, "Biz hiç bir şey yapmayız, hiçbir şeyden sorumlu değiliz" demektir. Mücadeleyi özgürlük olarak görmeyen, onu yük olarak gören anlayışın, mücadele yükünü omuzlarından atarak özgürleşme istemidir bu. Ölümcül görevlere kendini vermek gerekirken, bunları tutup Parti Önderliği'ne havale etmek en büyük saygısızlıkların başında gelir. Ağa-paşa anlayışı, kişiliği, kendisini yormama ama, başkasını en saygısızca kullanmadır.

Dev gibi parti sorunları var. Bunlara yüklenen yok. Sonuna kadar disiplinli olması gereken parti yaşamını boşlama tutumları son derece yaygın. Bunun gerisinde ne kalıyor; sorumsuzluk anlayışının ebeliğini yaptığı "özgürlük" sloganları haykırılıyor. "Parti Önderliği ölmez, Parti Önderliği yaşatır" vb. söz konusu tavırların sahibi olan kadronun bu sloganları yükseltmesi, basit bir hesapçılıktan başka ne olabilir ki.

Üzerinde her zaman durduğumuz ve en büyük kavgayı bu alanda, partileşme alanında verdiğimiz gerçeğini dikkate alarak, tüm kadro yapımızın yeniden yeniden bu temelde kendini gözden geçirmesi ve gerçekten devrimde samimiyse bunun sigortası olan partilileşmeyi yakalaması zorunludur.

Mücadelede parti öncülüğüne ulaşalım ve zaferin teminatı yapalım

"Bu öze layık olmadan PKK saflarında bir gün bile yaşanamaz. Şu anda en büyük uğraşı, bu özün savunulmasıdır. Bu şehitlerin büyük vasiyetidir. En değerli varlıklarını, plansız bir yaşama düşmemek için feda edenlerin, bizden korunmasını, temsilini istedikleri bir özdür. Hiçbir şey yapılamazsa, bir katkı sunulamayacaksa, zarar da verilmemelidir. Herkesin kendini bundan oldukça sakındırması gerekiyor. Bu özümüzü zedeleyen çirkinliklerden, kirliliklerden mutlak surette sakınmak zorunluluğu vardır..."

Şu anda, halkımızın tarihine hükmedecek büyük bir anı yaşıyoruz. Anımızın gerçeğine ulaşmamız gerekiyor. Kongre gerçeği, bir bütün olarak çalışmalarımızın özü oluyor. Tarihi çözecek ve bize yol açacak bir toplantı içinde bulunuyoruz. Devrimimizin önemli oranda isyancı temelde bir gelişme özelliğine sahip olduğunu gözönüne getirirsek, daimi olarak bir toplantı havası içinde yaşamamızın gerektiği kendiliğinden anlaşılır.

Kürdistan devriminde uzun barışçıl dönemler ve sıcak dönemler ayrımı yapmaya imkan yoktur. Bazı ülkelerde durumlar, barışçıl çalışmaya imkan verebilir. Yine sıcak savaşım, daha iyi düzenlenmiş olarak kısa veya uzun süre yürütülebilir. Bizde ise, isyancı niteliğin başından itibaren çabalara yansıması, düzenli, planlı bir faaliyet şansını zorlaması, barışçıl yürütülmesi gereken çabaların bile ancak silahların gölgesinde yürütülebilmesi, daimi toplantılarımızın, savaş sorunlarını tartışan çözümleyen karakterde ele alınmasını zorunlu kılıyor. Dolayısıyla, buna bütün gücümüzle yüklenme, doğru değerlendirme, görev belirleme ve görevlerin üzerine doğru yürüme, büyük önem taşıyor.

Barışçıl dönemin çabaları içindeymişiz gibi davranamayız. PKK'nin önderlik ettiği savaşım, buna fırsat vermiyor. Dolayısıyla rahat bir ortamı yakalama, bunun fırsatını bekleme, yurtdışı da dahil mümkün değildir. Her alanımızda tam bir savaş faaliyeti içinde olduğumuz bilinen bir şeydir. Savaşçı-militan kişilik, başından günümüze kadar faaliyetlerde egemen olması gereken kişiliktir. Bu, sömürgeciliğin dayattığı savaşın sürekliliği, yoğunluğu nedeniyle böyledir. Sömürgeci savaşa karşı çıkışın da, ancak bir devrimci savaş temelinde olabileceği ve en az, onların imha savaşını boşa çıkartabilecek bir süreklilikte ve yoğunlukta olması gerektiği bilinir. O halde, böyle bir savaş ortamında yapılacak toplantıların -en sıradan dahi olsa- ciddi bir savaş faaliyeti olarak kabul görmesi gerekiyor. Dolayısıyla, militanın kendisini bu anlayışla beslemesi şarttır.

PKK'nin önderlik gerçeğinden çıkarılacak sonuç da budur. PKK, çıkışından günümüze kadar, bir savaş önderliğidir. Küçücük bir grup olarak şekillenirken bile, amansız imha koşullarında yaşandığı biliniyor. Eğer daha sonraları gelişme şansını yakalayabilmişse, bunun dışında bir yaşamı kendisine yakıştırmadığı içindir. Bunun dışında bir yaşamı kendisine yakıştıranlar tasfiye olmaktan , sağa-sola savrulup kendileriyle birçok şeyi götürmekten kurtulamamışlardır. PKK'nin hala kavranılmayan bir özelliği de bu oluyor.

PKK'de şekillenen kişilik, militan-savaşçı kişiliktir. Savaşçı kişiliğin de, hep asker gibi yaşamak zorunda olduğu açıktır. Başka yaşam seçeneğini de kabul edemez. Devrim doğası bunu zorunlu kılar. Biz bu temelde PKK'nin militan kişiliğini ortaya koyuyoruz. Bu kişilik, başından günümüze kadar PKK tarihinde somut ifadesini bulmuştur.

Biz daha çok, bu militan kişiliğimize kendisini dayatan ve bizi oldukça uğraştıran ve hele-hele, önemli toparlanma dönemlerinde kendisini daha fazla dayatan, partiyi önemli darboğazlarla, tasfiyelerle karşı karşıya bırakan kişilikleri; açık veya gizli, dürüst olmayan yaklaşımları tekrar da olsa kısaca belirlemeye çalışacağız.

PKK, öz itibariyle kendini bu davaya adadığında, insanlığa sunulabilecek ve insanlık tarihinin kutsanmış çabaları olarak örnek gösterilmesi gereken bir tutumla yola çıkmıştır. Bu, tartışma götürmez bir gerçekliktir. Salt dar bir ulusçuluk ve hatta sınıfçılık temelinin desteğini arkamıza alarak başlamadık. Hiç bir biçimde insan soyunun kabul edemeyeceği çirkinliği, onun baskısını, onun sınır tanımayan dayatmalarını kabul etmedik. Tek de olunsa, tarihte eşine ender rastlanan bir tutumla, insanlığa kendini namusluca katmayı ve bu yönüyle de, en değerli, en saygın ve en kutsal bir yaklaşımı esas alarak başladık. PKK'yi PKK yapan olgunun böylesine bir yaklaşım olduğu gerçeği bizim yaşam felsefemizdir. Düşman dahil, hiç kimse bunu inkar edemez.. Hiçbir yaramaz da, bilerek veya bilmeyerek, zavallıca, kendi niyetleriyle asla gölgelenemeyecek olan bu gerçeğimizi çarpıtamaz.

Tutturduğumuz yeni tarz yaşamı yükseltmek için, kendi yaşam tutkularımıza bile düşman olduk. Bunun için, kendimizi bile zaman zaman hedef haline getirerek, büyük insanlık kavgasının adımlarını geliştirmeye çalıştık. Bu anlaşılacaktır. PKK tarihinin baştan sona, her sayfasının bu olduğu bilinecek ve güç getirilerek bu temelde bir adım atılacaktır. Bu özden taviz verilmez.

Dünya devrimlerinin ve hatta o çok değerli olaya kendilerini katık edenlerin başına ne gelmişse ihanetten gelmiştir. Onun üzerinde kendini konuşturmakla saptırma başlamıştır. Ondan ucuz yararlanmakla, kişisel çıkar peşinde koşmakla, ihanet başlamıştır. Yaşanmaya değer ne varsa, onun esasını teşkil eden bu değerlere her türlü çirkinliği yakıştırmak, fırsat bulursa istismar etmek, kendini dayatmak, kendini yaşatmak; bunlar devrimin saptırılması oluyor ve sonuçta karşı devrime gidiyor. Biz yaşadıkça buna fırsat tanımayacağız.

Varlığınıza değer biçiliyor, yaşam tutkularınıza saygılı davranılıyor. Fakat partinin de çok değerli bir özü olduğunu gözönüne getirerek, bu saygınlığı anlamaya çalışmanızı istiyoruz. Hiç kimseyi özümüze tam ulaşmadı diye yargılamadık. Fakat büyük bir saygınlığınız ve gerçekten biraz bağlılığınız varsa, layık olmayı bilmeniz gereken değerlerimiz vardır. Gözükara bir biçimde bu değerlerin üzerine oturma, hesap yapma, bu konuda hiç sınır tanımama, her türlü renge girme dayatılıyor. Tartışmalarda açıklığa kavuşturmak istediğimiz husus, buna meydan verilmeyeceğidir. Kadro, saygısını zedelerse, partiden saygınlık beklememelidir. Bu öze layık olmayı bilmezseniz, biz size saygılı olmayacağız. Bu öz zedelenirse, biz de bunu yapanlardan hesap soracağız. Değerlerimizi kolay harcayanlar, kendilerini harcarlar; bunlardan da hesap soracağız. Hesapçı yaklaşılırsa, keyfi davranılırsa, biz de buna göre en sert tavrı belirleriz.

Burada, mutlaka o değerlerin emrettiklerine ulaşacağız. Gerçek emir düzeni olarak, onların son sözlerini belleyeceğiz. Eğer bunlar gerçekten emir olarak anlaşılacaksa, o zaman şu da iyi anlaşılsın: O çokça gelişemedik, dönüşemedik deyiminizin bir karışıklık faaliyeti olduğu bilinsin. Her biri bir insanlık abidesi olarak değerlendirilmesi gereken değerlerimiz var. Onlar unutulursa, onlardan habersiz yaşanmaya çalışılırsa, bunu ne din kabul eder, ne ideoloji ve ne de siyaset. Önderlik kurumuna değil, bu değerlere dayatmada bulunuluyor. Parti önderliğinden, değerler üzerine daha vahşice, çirkince tasarrufta bulunmanın ortamının açılması isteniyor. Çoğunun yaşam tutkularında bunu görmemek mümkün değildir. Örgüte gelememe, dönüşmeme, emir sistemine kendini uyarlamama, sağlıklı bir işleyişi esas almama durumu vardır. Bütün bunlar, "Bıra-

> *"Kurtuluş çabalarımıza kendini ölü gibi verenler, kendi potansiyel güçlerini aktifleştirmeyenler, daha o gün bile tarihe karşı kendi tutkularıyla hareket edenler ve özden habersiz yaşayanlar kendilerini ele vermekte gecikmediler. Sadece bir ideolojik eğilim olarak sınırlı bir politik gelişme içinde olduğumuzda, 1980'lere geldiğimizde gösterdiler kendilerini. Geçici yol arkadaşları da olsa, biz bu sorunları fazla mesele yapmadık, yürüyebilenlere yürür dedik, güç getirmeyenler de geçici yol arkadaşları olarak bir yerlerde dururlar, kendi yollarında devam ederler dedik. 12 Eylül'e gelindiğinde, 12 Eylül'lü günlerde çetin savaş koşulları kendini dayatınca, gerçek bağlılığın ne olduğu ve kimlerin buna doğru yaklaştığı, kimlerin ise uzaklaşmaya başladığı netleşti. Bir yandan en alçakça ihanet, diğer yandan her türlü ortayolcu tutuma açık; inançsız, yetersiz, çözümsüz tutumlar kendini ortaya çıkardıkça çıkardı, dayattıkça dayattı. Direnme ne kadar kendini dayattıysa, bunlar da o kadar açığa çıkmaya başladılar. Maskeler yırtılıyor, gerçekler ortaya çıkıyordu..."*

kın biz bu özü tar-û mar etmek istiyoruz. Bu özü gasp etmek istiyoruz. Hesaplarımız var", demektir. Bu dalıştır, bu saldırıdır. Peki, bu saldırı karşısında PKK'yi yükselten değerler ne kadar korundu, değerler üzerinde ne kadar titrenildi, yürekler ne kadar konuşturuldu? Bunlar azıcık bağlılığı olanların gece-gündüz üzerinde duracağı sorulardır. Uykuda bile, sizden cevap bekleyen sorulardır.

Bir şehidin yaşamını, doğru-dürüst kaç kişi incelemiştir? Bunca deneyleri sunmuşlarken yaşamlarından hangi sonuçlar çıkarılmıştır? Bunlar yapıldı mı? Bu temelde ağır bir suçluluk yaşanıyor. Partinin önderliksel gelişiminde bunu inceleme ve ders çıkarma vardır. Bunu herkes yapabilir ve yapmalıydı. Bir aile bile, bir ferdi öldüğünde kırk gün yas tutar. Onun anısını yıllarca yaşatır; ölen belki de son yaş sınırındadır, belki de kazaya gitmiştir. Ya bizde! Yaşamın bağrında bir tek kişisel çıkarından bahsedilemeyeceği bir tavırla, hepimizin soylu yaşamına soyluluğu katmak için, kendilerini bu işe adarken, biz, bu şahadet pratiklerini ne kadar düşünüyoruz; ne kadar layık olmanın hesabı içindeyiz? Bu hesap doğru verilmelidir. Bu değerlere bağlı kalmanın gerekleri bütün yönleriyle bilinmelidir. Parti Önderliği'nin bütün çabası budur. Mücadeleyi hergün yükselten ilke bunların vasiyetidir. Onların sahipleri, ancak biz olabiliriz. Biliyoruz, olanaksızlıklardan dolayı, istedikleri gibi savaşamadılar. Onların yarım kalan çabalarını, yarım kalan savaşlarını biz sürdüreceğiz. Bunlar önemlidir. Fakat önemine rağmen, kimsenin kavrayamadığı durumlar oluyor.

Binlerce zindan direnişçimiz var. Hergün yüreği parti için atan milyonlarca halkımız var. Duyabiliyor muyuz, beklentilerine layık olabiliyor muyuz? Birazcık bağlılık olsaydı, herkes devleşmez miydi? Zindan direnişçilerinin yaşam özlemleri birazcık duyumsansa, amansız olunmayacak mıydı? Kimi aldatıyoruz, partiyi temsil edememe, partiyi yürütememe nedir ve ne anlama gelir? Halk biraz olsun yüreklere taşırılır, özgür yaşamın bir tutamı yakalanırsa; yaşamak için dişle-tırnakla saldırılırsa, özgürlük söke söke alınırsa bunlar söylenir miydi? Savaş kademesinde yer alan bir öncü böyle ölgün mü yaşar? Partiye ulaşamıyor, temsil edemiyormuş; bunlar söylenecek sözler değildir. Oyuna geldim, partiyi koruyamadım demek, söylenecek sözler değil. Sahte dostların, öze ters yaklaşanların, yoldaşlık maskesi altında yoldaşlık ile oynayanların tarihi daha kötüdür.

Kadronun durumunu bu biçimde ele aldığımızda -ki, "Dürüstüz" deniliyor, "Birşeyler yapmaya varım" deniliyor-, söylenenlerle yapılanların birbirinin tersi olduğu anlaşılıyor. Şimdi, bunlara ne diyeceğiz, bunlara karşı ne yapmalıyız? Partiye niye saldırılıyor, saldırılırken neler esas alınıyor? Partileşme çabalarımızı bir örgütsel bağ içinde geliştirirken, sıradan bir insanın bile saygı duyacağı bu denli çabalar ortadayken, bazıları yoldaşlık adına bize niye böyle yaklaşıyorlar? Daha fazla katkı sunma imkanları olduğu halde, en kritik anlarda değerlere niye bu kadar ters yaklaşılıyor? Partiyi, parti olmaktan çıkarmanın zeminini oluşturdular, ona kanal oldular, ona sözcü oldular, onun temsiline bilerek veya bilmeyerek yolaçtılar.

Aslında buna cevabımızı verdik. Halkın ulusal ve toplumsal kurtuluşunda öncü cephede verilen savaş, bir anlamda düşmanın etkilerine karşı verilen savaştır. Bu savaşta kazandığımız başarı, halkın uzun vadeli kazanmasının önkoşuludur. Dolayısıyla yadırgamıyoruz. Öncüdeki savaş gereklidir. Öncüde de düşmanla savaşım gibi bir savaşım kendisini dayatabilir.

PKK tecrübesinin de bize gösterdiği gibi; parti içi mücadelede bir an bile duraksamak, mücadelenin kesintisizliğini görmemek ve tedbirlerini almamak, partiye kaybettirebilir. Kaldı ki, tarihimizde bu örneklere çokça rastlamaktayız. Dünya çapında haini en bol olan halkız. Haini bu kadar bol olan halk isek; bu hainlerin ardıllarının kişilik oluşumunda çok yönlü etkilerinin olmaması düşünülemez. Hele bunlar, egemen işbirlikçi statüde iseler, bugün toplumsal-ulusal yaşamı ihanet ağlarıyla öreceklerdir. Ve bu -ki, düşman hergün kolluyor, besliyor, onları oldukça güçlendiriyor, örgütlüyor- sadece fiziksel olarak düşman ajanlığıyla sınırlı değildir. Bu, kültürde, politikada, bir bütün olarak kişilikte düzenin egemen olmasıdır. Parti tamamıyla bu düzenden kopuşun ürünü olarak ortaya çıktığına göre, bu kopuşla birlikte önemli oranda kültürde, ahlakta, ruhta, bozulmuş bir kişilik yapısı devralınacaktır. En kötüsü de yaygın bir kölelik olacaktır.

Gelenler, "PKK'ye katıldık" dediklerinde, aslında katılımdan ziyade, karşı koyma yönü ağır basan bir tutumla geliyor. Sergilenen pratikler gözlemlenirse, durumun böyle olduğu anlaşılır. Parti, kadrosuyla hergün savaşa savaşa ona yol aldırıyor. Geriliklerden bahsediyoruz, dikkat edilsin. Dürüst olanlar çok. Fakat yetmezlikleriniz, son derece problem arzeden durumlar bazen çıldırtacak düzeye çıkıyor. Eğer büyük bağlılığımız olmasaydı, bazılarını paramparça etmemiz gerekirdi. Ama, parti sabrı var, provokasyona bunun için gelinmiyor. Gerilik bu kadar tehlikelidir, bu kadar düşmancadır. Kadro hergün kendisiyle savaş halinde olmazsa, kurtaracağı bir şey kalmaz. Geriliği alt etmenin başka yolu yok. Partililer geriliğin panzehiri olmaları gerekirken, geriliğin kaynağı oluyorlar. İyi kadro dediklerimizin yaşadığı durumlar oluyor bunlar. İyiler böyle olursa; daha çok düşman etkileriyle yola çıkan, onu özümsemiş, baştan çıkarılmayı yaşayıp da farkında olmayanların, her bölgede ne denli tahribat geliştirdiklerini düşünelim. Diliyle düşmanı konuşturuyor; duyumsadığı ses düşmanın sesi; güzel diye belledikleri düşmanın çirkinlikleridir. Baştan aşağı işgal edilmiş bir kişilikle PKK'ye gelenlerin sayısı az değil. İşlemeyen yürek, düşünmeyen beyin kendi soylu çıkarlarını ne kadar kavrayabilir, ne kadar kaldırabilir?

Şu çok açık: Düşmanına karşı savaşamayan, düşmanın yanındadır. Öncü örgüte layıkıyla katılamayan düşmana katılır. Hangi gerekçeyle olursa-olsun, işlemeyen, çalışmayan, yetmezliğini aşmayan, yenilgiye açık tutumlar yaşayanlar şu veya bu kadar düşmanı yaşıyorlar. Doğru şeyler söylüyoruz; iyi niyetle katıldım demekle düşmana karşı savaşılmıyor. Bu yaklaşım, durumu kurtarmıyor. Savaşma niyeti belirtiliyor ama, aslında partiyle savaşılıyor. İşin en ızdırap verici yanı burasıdır. Düşmanın denetimi altındaki yaşam bir savaştır; kendine karşı düşman için bir savaştır. Bu, abartmasız bir gerçektir.

Aynı şeyi parti düzeyinde ele alsak, partinin savaş düzenine girememek, partinin savaş gerçeğine ulaşamamak, düşmanın saflarımızı bozma hareketidir. Ortayol, bu anlamda yoktur. Ortayol, düşmana hizmet yoludur. Bunun için, partilileşme üzerinde kıyamet koparıyoruz. Alabildiğine iyi niyetlerle yapılan düşmanlıklarla uğraşıyoruz ve bu, parti emeğinin en büyüğünü heba ediyor. Halen belki anlamayanlar çoktur. Bu biçimde kendini partiye dayatmak, partinin yüreğiyle bu kadar oynamak, beyniyle bu kadar oynamak, ona zamanında katılım göstermemek, kadroyu ürkütmüyor, sarsmıyorsa çok şey yitirilmiştir. Bunlar partiyi iflasa sürükleyen tutumlardır. Bunları göremiyor ve karşı koyamıyorsak, düşmanın üzerinde iyi yürüdüğü bir zemin oluyoruz demektir. Düşmanın parti içindeki öncü kolu, 5. kolu böyle oluşur. İşte, kendini iyi niyetlice de olsa partiye dayatanların durumuna açıklık getiren özellikler bunlardır.

Kendini partiye katamayanlar, çizgide yürümeyenler kesinlikle düşmanın kol görevini görürler. Bunların parti somutuna nasıl yansıdığına da kısaca değinirsek: Daha kuruluş çabalarımızın ilk adımlarında, bireysel tutkularını esas alanların bu tipte ortaya çıktığı bir gerçektir. Biraz kişisel çıkarları zedelenince, ya vazgeçme ya da düşmana teslim olmaktan kendilerini alıkoyamazlar. Sınıf temelleri, işbirlikçi yaşam tarzları, düşmanın belirlediği biçimlerde oluşmuş ve bu temelde düşmandan köklü bir kopuşu yaşamamışlardır. Bunlar, parti adımları geliştikçe hemen kendini dayatanlar, çıkarları zedelenince de karşı çıkmakta tereddüt etmeyenlerdir. PKK'nin bahsedilen özüne kendilerini dayatarak, bir kuvvet haline getirme, halk içindeki mevcut yaşamlarını parti içinde de sürdürme, egemen işbirlikçilerin lehçesiyle konuşma, yeteneklerini konuşturmama, fırsat buldu mu istediğini yapma, koparacağını koparma, fırsat bulamadı mı tekmeleme; zorlandı mı düşmana kaçma, arkasına geri yapıyı hatta düşmanı alarak intikam alma; bütün bunlara daha ilk başta yöneldiklerini biliyoruz.

Kurtuluş çabalarımıza kendini ölü gibi verenler, kendi potansiyel güçlerini aktifleştirmeyenler, daha o gün bile tarihe karşı kendi tutkularıyla hareket edenler ve özden habersiz yaşayanlar kendilerini ele vermekte gecikmediler. Sadece bir ideolojik eğilim olarak sınırlı bir politik gelişme içinde olduğumuzda, 1980'lere geldiğimizde gösterdiler kendilerini. Geçici yol arkadaşları da olsa, biz bu sorunları fazla mesele yapmadık; yürüyebilenler yürü, güç getirmeyenler de geçici yol arkadaşları olarak bir yerlerde dururlar, kendi yollarında devam ederler dedik. 12 Eylül'e gelindiğinde, 12 Eylül'lü günlerde çetin savaş koşulları kendini dayatınca, gerçek bağlılığın ne olduğu ve kimlerin buna doğru yaklaştığı, kimlerin ise uzaklaşmaya başladığı netleşti. Bir yandan en alçakça ihanet, diğer yandan her türlü ortayolcu tutuma açık, inançsız, yetersiz, çözümsüz tutumlar kendini ortaya çıkardıkça çıkardı, dayattıkça dayattı. Direnme ne kadar kendini dayattıysa, bunlar da o kadar açığa çıkmaya başladılar. Maskeler yırtılıyor, gerçekler ortaya çıkıyordu.

En acımasız bir direniş savaşının verildiği zindanda, sıcak savaşım alanlarında, yutdışında, çetin mücadele koşullarının elverişli olduğu her yerde bu yaklaşım kendini ele veriyordu. Daha çok merkezi bir konumda yer aldığımız için, bu merkezi sahamızdaki dayatmalar daha bir anlamlıydı. Partinin merkezileşmesi ve örgütlenmenin kesintisizliği çabalarını sabote etmeye çalıştılar. Bu, kendini bütünüyle PKK'ye dayatma anlamına geliyordu. Bugün de karşımızda önemli bir sorun olarak duran ve ancak, düşmanca bir tutum olarak değerlendirilebilecek olan halk karşıtlığının, yoldaşça ruhtan yoksunluğun, örgütün temsil düzeyini silme tutumlarının aslında belli bir tarihi geçmişe dayandığını görmek, bununla bağını ortaya koymak, parti kavrayışını daha da güçlendirecektir.

12 Eylül faşizminin darbelerinden çok az bir güç kurtarılabilmişti. Bu, hani düşmanın "kılıç artıkları" dediği ve hayli öğretici, halen de oldukça ders çıkarılmayı gerektirecek kadar önemlidir. Biz bir yandan bu toplantıları geliştirmek zorundayken bir yandan da, grubu besleme, eğitim vb. ihtiyaçlarını gidermeye çaba sarfediyorduk. Bu temelde, her şeyimizi ortaya koyduğumuz alanlarda, başka tellerden çalanlar oluyordu, "Her şey bitmiştir", "Avrupa yolunu nasıl örgütlemeliyiz" gibi bazı kişisel çıkışları olanlar çıkmıştı. Muhtemelen, aralarında bir-iki bilinçli düşman provokatörü de vardı. Gerçekten büyük çabalarla hazırladığımız bu çalışma ortamını bunun için kullandıkları, günleri-ayları böyle tükettikleri, biz ölüm-kalım anında bir parti çevresini korumaya çalışırken, onların bu çevreyi içinden boşaltıp, daha da kötüsü başkalaştırıp; partinin başına bela etmeye, bir tasfiyeci çevre haline getirmeye, "Ülkeye dönülmez, mücadeleye devam edilemez" biçiminde formüle edebileceğimiz tutuma çok iğrenç çıkarları, dürtüleri ayaklandırarak güç vermeye çalıştıklarını görüyoruz. Çevreyi de oldukça etkiledikleri, nerede ise bu etkilerin değişik kanallardan günümüze kadar böyle döşendiğini görüyoruz. Bunun eğitilmemiş, fazla partilileşememiş bir yapıda ve kendisinin bile politikleşemediği, yalnızca varlık bulmanın savaşını verdiği bir ortamda daha net ve gelişkin tahribat yaratacağı da açıktır.

Daha doğru-dürüst önü açılmayan, sağlam mevzilerin tutulmadığı amansız koşullarda yaşanıyordu. Bu durumda, partiyi koruma savaşı sürdürülürken, sınırlı gelişme imkanları yakalanmaya çalışılırken; bu çabalar, arkasına birçok iyi niyetliyi de alarak ve partiye karşı umulmadık biçimlerde dikilerek; her türlü hastalık-bunalım teorilerini ve tutumlarını şu veya bu biçimde dayatarak ortaya çıkıyordu. Aslında, zindanlar da bu temelde değerlendirilirse, buna benzer çabaların olduğu görülecektir. Büyük ihtimalle düşmanla da bağlantılı olduğunu söylüyoruz. "Ilımlı PKK", "Direnilmemesi gerekir, savunulmaması gerekir" gibi görünüşte pek hainane emeller kokmayan yaklaşımların daha sonra hiç de öyle olmadığını görüyoruz. Partiyi, nasıl doğmuşsa öyle de yere gömmenin hesabı içinde imişler. Burada, aslında, birkaç bilinçli düşman çabasının çıktığını söylesek bile, dikkat çekilmesi gereken, ağırlıklı bir bölümünün buna iyi niyetlice kapıldığıdır. Objektif olarak buna zemin sunan omuz verme ve birçok öğenin de böylesine etki içine girmeleri, en tehlikeli gelişme idi. Partiyi geliştirme çabalarımıza kendini katma olayı hemen hemen tükenmişti. Bunun sonucu olarak kendini eğitme, geliştirme çabaları sıfırlandı. Bir konferans, bir kongre yapıyoruz; kendini vermeyi bile bilmiyor. Hangi görevler ortaya çıkarılıyor, o görevlere nasıl sarılmak gerekiyor, hiç oralı olunmuyor. Hatta bunlar, arkadan birkaç kötü niyetlinin güvendirmesiyle, "Merkezi ele geçirirsek herkesin istediği keyfi tutum yerine gelir" havalarındaydılar. Dolayısıyla, "Oylarımızı, bizi Avrupa'ya taşıracak, direnme hattından uzaklaştıracak, Hakkari'ye gitmekten alıkoyacak tarzda kullanırız" tasarımları içinde bulunuyorlardı. Tabii ki bunları yaparken çeşitli numaralar, çeşitli tutumlar arkasına sığınarak yapıyorlar. Aslında tam bir tasfiye hareketi gelişiyordu. Buna alet olanların içinde kendini eskiünlü sananlar da az değildi.

İkinci Kongre dönemine geldiğimizde, tam da böyle güdümlenmiş bir tutumla karşı karşıya geldik. Birçok çevre baştan çıkarılmıştır. İmzasız seçim tasarılarını kendilerine göre ayarlamışlar; merkezi ele geçirmeye çalışıyorlar. Amaç ülkeye gitmeme, bütünüyle düşmanın dayattığı o terk etme politikasını bir de parti içinde sürdürme, bunun çabalarını giderek partiye egemen kılma, bunun kararlı eğilimini geliştirme, tutkularına yol açmaktı. Uzun süre bununla savaştık. Burada isim belirtmeye gerek yok. Bunların daha sonra bu provokasyonlarını Avrupa'da nasıl geliştirdiklerini, zindandaki hainlerle birleşip, arkalarına Avrupa emperyalizmini alarak, partiye karşı saldırıya geçtiklerini iyi biliyoruz. Bütünüyle partiyi adım atamaz duruma getirip, ülkeye yeniden yönelişi kırmayı hedefliyorlardı. Bunları parti değerlendirmelerinde detaylı olarak ortaya koyduk.

Parti tarihimizin bu döneminin çok yönlü değerlendirilmesi halen önemini korumaktadır. Zindanda Şahin-Yıldırım ihaneti denen olay, komple örgütlü ve kesin olarak düşmanın özel savaş ekiplerinin desteğini alan ve hedefi de imha olan bir yaklaşımdır. Örgütlüdür, kapsamlıdır. Semir-Seher provokasyonu, bunun dıştaki uzantısı, iş-

birlikçisidir. Ve kendi deyişleriyle, kadrolarımızın %75'i üzerinde etkilidirler. Zindanda da, sanırım başlangıçta belli bir kesim üzerinde etkiliydiler. Ancak büyük bir direnişle, bu çabalarını sınırlandırdığımızı biliyoruz. Daha sonra bunların etkiledikleri bu çevrelerin gerçekten büyük bir kısmı başa bela oldu. Kendileri için de çok kötü bir son getirdiler. Partiye de çok büyük zararlar verdiler. Bir defa ihanet temelinde bir provokasyona alet olma gerçekleştikten sonra, insan kolay kolay iflah olmuyor ve çok özlü bir özeleştiriyle kendine gelmezse, kolay kolay sağlığına kavuşamıyor.

İşte, bu zehirleme çabalarının yarattığı tahribatlardan dolayı, ülkede birçok savaşçımızın sağlam savaşmadığını da gördük. Etkilenmişler. Eğitimini yapamama, taktiğe gelememe durumları asıl kaynağını buradan alıyor. Çünkü taktiğe gelememe, bir düşman zehirlemesidir. İster bu provokasyonun yanında ve isterse sahtece karşısında yer alanların, kendilerini partileştirmeyenlerin etkilerini 1986 düzenlemelerine girdiğimizde de görüyoruz. 1986 ve ondan öncesinde, özellikle ülke pratiğinin ağır bir yenilgiyle karşı-karşıya gelmesinin temel nedenlerinden birisi de, yine bu provokasyonların etkileridir. Dürüst savaşçıların bir türlü kendini eğitip, taktik gereği yürüyecek konuma getirmemeleri, önderlik konumunda olanların taktiğe inanç ve umut bağlayamamaları bundandır. Arkasında birkaç da körükleyici bulduklarında, onca pratik adım atılmışken ve çaba varken, "sonuç alınamaz" denmeye başlandı. Kendi deyimleriyle, "12 Eylül sonrası" durumla karşı karşıya kalındığı söyleniyordu. Bunlara göre ancak ülke dışında bir şeyler kurtarılabilir, ülke içindeki mücadele yenilmiştir. 1985'lerdeki bu tutuma göre, diğer tasfiyeci örgütler gibi düzene sığınmaktan başka çare yoktu. Teslim olunacaksa teslim olma yolları; yurtdışına çıkılacaksa, bunun yolları; dışarda da bu dönemlerin yaygın bir eğilimi haline getirilen, Avrupa kaynaklı veya Avrupa yaşam tarzına dayalı icazetli solda, sosyal-demokratlaşma, devrimciliği terketme çabaları, devrimci tutumun taktiklerin güdemeyeceği tutumlar çok çeşitli biçimlerde görüldü. Bir türlü parti birliğine gelememe bunalımı bundan kaynaklanıyor. Tabii ki, birçok ortayolcuyu da ortaya çıkarıyor. Kendini geliştirmeyenler, kendini devrime hazırlamayanlar bundan oldukça etkilendiler. Buna yönelik 1986 çözümlemelerimiz var. Toparlanma çabalarımız ağırdır. Eleştiri-özeleştiri sürecine, hatta tecrite alınanlar vardır. Hatta, oldukça suçüstü konumunda olanlar vardır. Hepsine, değişik tedbirlerle yaklaşmamız söz konusudur.

Daha derinleştirilmiş eğitim çabalarıyla, yapıyı biraz daha geliştirmek ve yeni bir hamleyi başlatmak zorunda kaldık. 1987'lerden itibaren, ülkeye taşırılma ve belli gelişmelere yol açma böyle oldu. Burada önemli olan, 1983'lerde kendini açığa vuran provokasyonun bir uzantısının, bu yıllarda da kendini ortaya çıkarmaktan geri durmamasıdır. Bol sayıda ortayolcu, çizgiye, taktiğe inançsız ve arkadan bunu körükleyen ve partinin önderlik hattına yönelik komplocu yaklaşımlara kadar varan tutumlara yönelme bolca ortaya çıktı. Yine kişisel çıkar peşinde koşan, kendini yaşamak isteyenler: "Bakalım kimler bastıracak" beklentisi içine giriyorlardı. Özellikle bazı hesap sahipleri, bu zor dönemin koşularını da dikkate alarak, önderliksel çabaları çıkmaza sürüklemeye ve fırsat bulurlarsa komploya kadar varan tutumlarla, bu hamleyi boşa çıkarmaya çalıştılar. Oldukça önemli bir kesimi partiye karşı açık bir duruma getirmişlerdir. Çoğu itirafçı olmuş, düşmana sığınmıştır. Bazıları da hak ettikleri biçimde cezalandırılmışlardır -ki bunlar dönemin ileri düzeyde, hatta bilmem kendilerine hangi sırada adam sıfatını takan kişilerdir-; kendi deyişleriyle nasıl kurnazlık ettikleri, nasıl ince hesaplar yaptıkları, yapıyla ilgili nasıl emeller besledikleri itiraflarında görüldü. Hayli ders çıkarılacak itiraflar vardır. Bu itiraflar, parti-karşıtı tutumların nasıl olduğunu, yine parti taktiğine karşı ikircikli olanların durumunun nasıl olduğunu iyi ortaya koyuyor. Kısacası, bunlara karşı bir savaş verildi. Bu dönemde yapılmak istenilen, taktiğin geliştirilemeyeceği, oturtulamayacağı ve silahlı savaşım taktiğinin işletilmeyeceği eğilimini egemen kılıp, döküntü yaratmaktır. Bunlar çok çeşitli demagojik yaklaşımlarla, boşa çıkarılması gereken ne varsa ona göre kendilerini dayattılar. Daha Botan'a yönelmeden, burdan gidenlerin, Doğu'dan gidenlerin ve orda olanların, muazzam bir karşı çaba içinde olduklarını gördük. Partinin bir adım daha attığı, daha önemli bir dönemi aşmaya çalıştığı bu koşullarda, ülkede Kör Cemal partiğinden, Avrupa'da Avukat pratiğine kadar uzanan bir ihanet ve provokasyonlar zinciri oluşturuldu.

Bilinen parti tutumunun ısrarla sürdürülmesi, bunların emellerini kursağında bıraktı. Fazla başarılı olamadılar. Fakat özellikle savaşın Botan'da yoğunlaşması dolayısıyla, burada taktiği oturtmama noktasında çok dirençli çaba sergilediler. Partinin gerçek özellikleriyle çalışmalara damgasını vurmaması için çalıştılar. Ne kadarının düşmanın bilinçli, ne kadarının dolaylı etkisi olduğunun netleştirilmesi durumunu karşımıza çıkardılar. Bütün parti müdahaleleri, anlamsız kılınmaya çalışıldı. Unutmamak gerekir ki, bu tutum sahiplerine kalsa, parti çoktan tam bir taktik yenilgi almıştı. Tabii ki bu temeldeki bozulma, etkilenme, ideolojik-siyasi zemine de ve hatta partinin ideolojik-politik gelişimine de taşınılacak, dolayısıyla giderek partiye stratejik bir yenilgi tattırılacaktır. Aslında bunlara kalsa, yenilgi, sadece bir alanla sınırlı kalmayacak, partinin bütün alanlarını da kapsayacak ve bütün çalışmalarını boşa çıkaracak. Bugün taktik dışılık, işte "şöyle, halka karşı düşmanca çaba", "böyle partinin yaşamından uzak bir yaşam" deniliyor. Bu, partinin tasfiye edildiği anlamına gelir. Bunu yazmak kolaydır ama, kavramak çok zordur. Hele buna yol açmak, buna alet olmak daha kötüdür.

Bugün Botan'daki bütün silahlı savaşım güçlerimiz parti öncülüğünden yoksundur. Parti yaşamından yoksundur. Hatta çoğunun pratiğinde suç unsurları yaygındır. Bildiğiniz gibi, bazı kontra pratikleri dayatılmıştır. Neredeyse, bu tavırlar en üst düzeyde hakimiyetini tesis edecek kadar ilerlemiştir. Bunun vardığı sonuç: Partiye karşı oldukça tehlikeli bir dayatma ile Botan gibi tüm gücümüzü ortaya koyduğumuz bir alanı etkisizleştirme ve boşa çıkartmadır. Eğer çok kapsamlı olarak üzerinde durmazsak, müdahale üstüne müdahaleyle, yüzlerce kadro-savaşçı gücüyle üstüne gitmezsek bunların bir hamlesi bile partiyi yenilgiye götürmeye yeterli oluyor. İşte, iyiniyetlilerin kavramadığı ve alet olmaktan kendilerini kurtaramadığı bu yenilgi durumudur.

"Başarısızlık yenilgidir. Yenilgiye uğramış bir parti taktik önderliği, taktik dışılıklara yol açmış bir taktik önderlik; iflas etmiştir. O halde, iflas eden bir önderlik konumunu koruyamaz veya en azından bu halle devam edemez. Ağırlıklı olarak Botan'a dayanarak gelişecek olan Kongremizin başta bu gerçeği görmesi esastır. Çünkü savaşın kaderini, bu sahadaki faaliyetlerimiz belirleyecektir. Taktiğin burada hayata geçirilmesi, tüm ülkeyi kapsayacağı anlamına gelir. Çünkü parti, bütünüyle Botan'a hizmet ediyor, yurtdışından tutalım bütün alanlar bir anlamda buraya imkan-olanak seferber ediyor- ve en başta bütün önderlik çabaları, tüm gücüyle Botan'ı beslemeye çalışıyor. Eğer, bütün bu katkılar karşısında değerlere sahip çıkılmazsa, hazır olan olanaklar bile değerlendirilemez, oldukça gelişkin taktik olanaklar taktiği oturtma temelinde kullanılmazsa, ardına kadar taktikle oynamaya rıza gösterilirse, bunun önüne geçme yönünde bazı işleyiş esasları egemen kılınmazsa, bunun için sıradan bir parti eğitimi, bir parti tutumu, parti ruhu dayatılmazsa, partililiğin ne anlamı kaldı? Hatta bu kadar kayba neden olan savaşmamaksa, kayıpların hepsi de taktik dışılığın ürünü olursa, bu kocaman bir yenilgi ve yargılanma nedeni olmak zorundadır..."

Onlar müdahaleleri çok normal ve rahatlıkla başarılacak işlerden görüyorlar. Biz, yalnız 1989'da Botan'a 300 eğitilmiş militan ve savaşçı gönderdik. 1990 içinde en azından 100'ü aşkın eğitilmiş militan ve savaşçı gönderdik. Bu çabalar olmasaydı ve yalnız bunların bu kontra pratikleri veya ortayolcu tutumları egemen olsaydı, dört başı mamur bir yenilgiyi yaşamayacaklar mıydı? Bu değerlendirmeye gelmiyorlar.

Bu yılların yenilgiye götüren tutumu nedir? Başarıya götüren tutumu nedir? Şimdi biz bunu göreceğiz. Halen partiye dürüstçe bağlı çok sayıda öğemiz var. Var ama, bunlar partiyi yenilgiye götürecek gelişmeler karşısında onaylama durumunda kalmışlardır. Taktik dışılığa çare bulamamışlardır. Taktik dışılığa çare bulamamak, yenilgiye ardına kadar kapıyı açık tutmak demektir. Bu da kişiyi partiye karşı yenik tutar. Partiye karşı direnmek, partinin başarı grafiği karşısında başarısız kalma anlamına gelir.

Başarısızlık yenilgidir. Yenilgiye uğramış bir parti taktik önderliği, taktik dışılıklara yol açmış bir taktik önderlik; iflas etmiştir. O halde, iflas eden bir önderlik konumunu koruyamaz veya en azından bu halle devam edemez. Ağırlıklı olarak Botan'a dayanarak gelişecek olan Kongremizin başta bu gerçeği görmesi esastır. Çünkü savaşın kaderini, bu sahadaki faaliyetlerimiz belirleyecektir. Taktiğin burada hayata geçirilmesi, tüm ülkeyi kapsayacağı anlamına gelir. Çünkü parti, bütünüyle Botan'a hizmet ediyor, yurtdışından tutalım bütün alanlar bir anlamda buraya imkan-olanak seferber ediyor- ve en başta bütün önderlik çabaları, tüm gücüyle Botan'ı beslemeye çalışıyor. Eğer, bütün bu katkılar karşısında değerlere sahip çıkılmazsa, hazır olan olanaklar bile değerlendirilemez, oldukça gelişkin taktik olanaklar taktiği oturtma temelinde kullanılmazsa, ardına kadar taktikle oynamaya rıza gösterilirse, bunun önüne geçme yönünde bazı işleyiş esasları egemen kılınmazsa, bunun için sıradan bir parti eğitimi, bir parti tutumu, parti ruhu dayatılmazsa, partililiğin ne anlamı kaldı? Hatta bu kadar kayba neden olan savaşmamaksa, kayıpların hepsi de taktik dışılığın ürünü olursa, bu kocaman bir yenilgi ve yargılanma nedeni olmak zorundadır.

Partinin örgütsel hattına, her türlü tasfiyecilik, hatta kontra pratiğinin dayatılmasına kadar gidiliyor, oralı olunmuyor. Hatta, bu pratiğin sahiplerinin en üst düzeyde görevlendirilmesine kadar gidiliyor. Halka dayatmalar vardır. Bu tutum, yüzlerce, binlerce aileyi bize karşı düşman hale getirecektir. Başlangıçta bunu görmeyecek, yıkıcı etkilerini sonra anlayacaksın ve kendini bu suçtan muaf tutacaksın; bu mümkün mü? Binlerce kişiyi, uygun olmayan tavırlarınla korucu olmaya götüreceksin, bu konuda hata üstüne hata, suç üstüne suç işleyeceksin, yüzlerce savaşçıya eğitim vermeyeceksin, kaçmalarına neden olacaksın, bütün bu konularda da umursamaz-kayıtsız olacaksın. Partiliyim demenin gereklerini görerek kendi pratiğini değerlendirmeyecek ve bu tutumun ne kadar yenilgiye yol açtığını göremeyeceksin. Dolayısıyla, partinin yaşamasının hangi temelde sağlandığını; yani amansız çabalarımızla, müdahale üstüne müdahale, destek üstüne destek ne anlama geliyor, bunu bile anlamayacaksın. Hatta tam yenilgi yaşanmadığı için de biraz rahatsız olacaksın ve bu konuda da kendini, bazı lafazanlıklarını, tutum ve davranışlarını açıklamayacaksın veya bu temelde bir çözümlenmeyi açıkça yapmayacaksın. Bir de tüm bunları şu veya bu yolla partiye dayatmaya çalışacaksın. Bununla kendini gizleyeceğini ve bunu partinin bilemeyeceğini sanacaksın. Böylesine bir yaklaşım, en sağ ve tasfiyeciliğe en açık bir tutum ifade eder.

Daha şimdiden bazılarının, bilerek veya bilmeyerek partiyi bu tarz bir tutuma götürmeye çabaladıklarını görüyoruz. Zaten, bizim de burada bu kadar kapsamlı değerlendirme geliştirmemizin nedeni, bunu açığa çıkarmaktır. Yenilgiye açık tutum sahiplerini, ardına kadar parti dışılığı yaşatmış olanları açığa çıkaracak ve mahkum edeceğiz. Ve hiçbir gerekçeyle mazeretleri kabul edilmeyecektir. Yenilgi yenilgidir. Taktik dışılık, taktik dışılıktır. Önlenmemesi, kişinin en azından görev dışı bırakılmasına neden olur. Bu pratik, partiyi sahipsiz bırakmaya götürmüştür. Gerçek buyken, pratiğin bu temelde değerlendirilmesi ve gerçeklerin açığa çıkarılması gerekirken, "bu çok doğal" ve "başka türlüsü olamaz" türünden bir havayla değerlendirmelere girişmek ikiyüzlülüktür, kandırmacadır. Ardına kadar yenilgili tutumu örtbas etmektir. Her sahada nasıl partileşmemiz gerektiğini, hem teorik açıklama, hem pratik uygulamalarıyla gösterdik, yaptık ve bunu çok açık olarak, tüm yoldaşlarımızın yüzüne karşı söylüyoruz.

Parti nasıl kavranılır, nasıl geliştirilir? Çok açıktır. "Güç getiremedim, yeteneklerimi konuşturamadım, ikircikli kaldım" sözleri inandırıcılığını yitirmiştir. Bunlar bahane olamaz. Bu durum kabul edilemez. Artık bu aşamadan sonra, bu anlatım sahiplerini parti dışına atmak ve kendini dayatırsa -ki bu partiye karşı savaş anlamına gelir- buna da gereken karşılığı vermek partinin varlık koşuludur. Bunca çabaya saygısızlık edilecekse, göz yumma beklenmesin. Yenilgili tutumlara rağmen, partinin dev gibi olanaklarının taktiğe seferber edilmemesi var. Özellikle bütün savaş birimlerimiz parti taktiğinden yoksunluğu yaşıyorlar. Partinin ruhça, yaşam tarzı ve vuruş tarzı itibarıyla temsil edilmemesi vardır. Bütün birimler, neredeyse eşkiya birimlerine dönüşmüş durumdadırlar. Siyasi eğitimden hiç geçirilmemişler, taktik gereklere göre eğitilmemişlerdir. Aylarca, hatta yıllarca eğitimsiz bırakılmışlardır. Olanakların azlığından, kesinlikle bahsedilemez. Bunlar herkes için geçerlidir. Eğitim olanakları bu kadar ortadayken, bundan yararlanmamak ağır bir suçluluk durumuna tekabül eder. Taktik dışılık böyle başlar ve bununla da düşmana karşı yürünürse, bunun adı tasfiye olur. Parti içinde oportünistçe yaşamaya çalışmak yine tasfiye olmaktır.

Avrupa'da da yaşananın bu olduğuna eminim, ve nelere mal olduğunu iyi biliyoruz. Bu tutumun aslında Avrupa'sı olmaz. Ülke içi, dışı ayrımı da fazla anlamlı değildir. Her yerde değişik adlar altında, aynı şekilde karşımıza çıkar. Parti taktiğine gelmeme, parti içi eğitim ve örgütlenmeye gelmeme, eyleme gelmeme bir karşı koyma hareketidir. Partiye karşı bir direnme hareketidir. Hele bu kadar olanak olduktan sonra, bu kadar talimat, çözümleme emirlerine sunulduktan sonra, işleyememe, parti davasında nerede olduklarını veya yanında mı, karşısında mı olduklarını iyi ortaya çıkarır. Bunca talimat ne oldu? Ne kadar gerekleri yapıldı? Uygulama kabiliyetleri var mıydı, yok muydu? Uygulama olanakları elde miydi, değil miydi? Bunların hepsinin hesabının verilmesi gerekir. Tek bir cevap bile eksik olsa bu sorumluluktan kurtarmaz veya örtbas edilmesini getiremez. Her birisi bir ulusal kurtuluşa yol açabilecek, onlarca müdahaleler var. Bu müdahalelerin, kadro gücünün başına neler getirildi? Ne kadar, taktiğe göre mevzilendirildiler? Bu konuda hesap verilmelidir. Bunun değerlendirilmesini isteyeceğiz. Şu veya bu düzeyde kendini görevli hissedenler bunları açıklamak durumundadırlar. Daha birçok Parti değeri, imkanı var. Layıkıyla değerlendirilemediği raporlarda geçiyor. Madem partiliyse, niye değerlendiremedi? Çok gelişme fırsatı doğmuşsa, niye gelişilmedi? Halen partinin sorumluluk kademelerinde bu halinle nasıl duracaksın? İşte bütün bunların dökümü yapılacaktır. Bütün bunların dökümü, enine boyuna tartışılması yapılacaktır. Hesabı verilmelidir ki, kongre gerçeği dediğimiz bir gerçeğe ulaşalım. Aslında büyük başarı şansı ve bunun için hazırlık, fırsat, olanak yakalamışken, bunu bu ortamda hayata geçirmemek, bir gerilla ordusuna ulaşmamak ve yine ayaklanmanın eşiğine gelmiş halkın ayaklanma istemlerini örgütlememek anlamına gelecektir. Aksi durum, kendini yenilgili ruh haliyle örgütleyemez, yönetemez bir tutum içine

almak ve böylece objektif bir tasfiyeciliği yaşatmak olur. Dolayısıyla da yapılması gereken, parti taktiğine, parti değerlerine doğru sahip çıkmak ve buna karşı inat varsa bunu tasfiye etmektir.

Zaten daha şimdiden de geliştirdiğimiz tutum budur. Madem parti çekirdeğinin partiye sahip çıkması önleniyor, o zaman gerçekten parti çekirdeği olmaya kararlı olanlar örgütlenirler. Partiye sahip çıkarlar, parti taktiğine sahip çıkmayanları taktik dışılıktan sorumlu olarak alaşağı ederler. Ve bütün güçleriyle partiyi tutturmanın savaşını verirler. Kongrenin aslında en önemli çıkışı bu olacaktır. Ardına kadar yenilgiye, düşman sızmalarına açık olanların, düşmanın sonuç alabileceği ve hatta "çözüyorum" dediği bir duruma yol açanların, bilerek veya bilmeyerek alet olanların, güç getiremeyenlerin sicillerinin düşürüleceği açıktır. Köklü bir özeleştiriyi yaşama zorunluluğunu, suçlara bulaşma olmuşsa, engellenebilecek suçlar engellenmemişse, buna denk düşen yaklaşımı da görmek gerekiyor. Kongre gerçeğimizin önemli bir kısmını yine bu çalışmalar teşkil edecektir.

Kongre gerçeğimiz; yenilgiye açık, düşmanın taktik dayatmalarına ardına kadar zemin hazırlamış, özde partiye bağlanmamanın ifadesi olarak; parti kuralını işletmemiş ve bu temelde başarılı olmamış, taktik hattı -görevi ne olursa olsun- temsil etmemiş olanların görev ve sorumluluklarını yeniden ele almak ve düzeni bu esasta sağlamaya varmalıdır. Yeniden düzenlemeye yönelirken, başta Botan alanındaki silahlı birimler olmak üzere, diğer bütün alanlarımızdaki silahlı birimler, cephesel çalışmalar, parti öncülüğüne ulaşmalı şiarı hedef olarak alınmalıdır. Buna göre, alanların mücadele yoğunluğu göz önüne alınarak, partiyi, taktik önderliği temsil etme kabiliyetinde olan ve mücadelede yetişmiş olanlar parti öncülüğünü inşa etmenin temeli olarak alınmalıdırlar. Partiyi temsil edememezliğin önüne bu şekilde geçilmelidir. Bu değişik alanlarda, tüm devrim alanında gelişmeyi sağlayacak ilk adım olacaktır. Kongre, böylesine ciddi bir görevlendirmeyle karşı karşıyadır.

Geliştirilecek merkez ve ona dayalı örgütlenmeler, bu kararlılık temelinde gelişecektir. Şu bir kuraldır: Kocaman bir taktik dışılığa yol açmak, sıradan kayıplara yol açmak bile görevden alınma ve yeni görevlendirmelerin yapılmasını zaruri kılar. Saygınlığı olan bütün partilerde, kural budur. Bir yenilgiye, iki yenilgiye yol açanın, bir üçüncüsünde ısrarla başta tutulması doğru değildir. Bunlar, hiç şüphesiz, "Bu iş daha fazla olamaz" veya "Biz battık, kendimizle hemen hemen bütün birimleri batırırız" çabası içinde olmuşlardır. "Biz adam olamadık, başkasını da adam etmeyiz. Pratikte bizler böyle olduktan sonra, kim bizden daha iyisini yapar" şeklinde düşünerek, çok özlü birçok öğeyi ileri fırlatmamak için üzerlerine çok bilinçlice gitmiş, düşürmüş olabilirler. Bu konuda tahribatlar gelişmiş olabilir. Ama yine de özellikle partinin merkezi alanında hazırladığımız çalışmalar; Kongre'nin Parti çizgisindeki kararlarını alma olanaklarını oldukça artırmış bulunmaktadır.

Kadro adaylarını; pratikte oldukça beslenmiş, tecrübe kazanmış öğeleri ayıklamak, dürüst çaba sahiplerini belirlemek zor değildir. Bunların kadrosal eğitimleri yapılabilir. Birçok görevlendirmeler yeni ve eski ögelerden yapılabilir. Böylece, parti çizgisini, başından günümüze kadar başarı sağlayan önderlik hattını işler duruma ulaştıracağız. PKK'de önderlik işliyor ve gelişmelerin temel belirleyici gücü oluyor. Taktiğin önemini de son derece açıp, taktik olanakları oldukça çoğaltarak sıradan, dürüstçe bir yaklaşımla taktik uygulamayı mümkün kılabiliriz. Ortayolcu yaklaşım, her türlü oportünist ve giderek provokatif yaklaşım, bu olanakları sağlam bir taktik olarak hayata geçirmeyi engelliyor. Düzeltilmesi gereken burasıdır. Partinin ideolojik-politik etkinliği, partinin stratejik önderlik gelişimi, pratik büyük kazanımları, her düzeyde mevzilenmeyi, taktiğin rahatlıkla işleyebilmesini olanaklı kılıyor. Çok sayıda savaşçı ve kadro adayımız var. Gelişmiş bir taktik planlamayla bütün bunlar değerlendirilirse, yeniden düzenleme çok rahat gelişebilir. Hele bir de tasfiyeci öğeler tasfiye edilmiş, komplo pratiğinin sahipleri dağıtılmış, bazıları cezalandırılmış, özeleştiri süreçleri yaşanmış olduğunu düşünelim; başarısızlık için bir neden kalmayacaktır. Herkesin "parti taktiğine varım" dediği bir durumda, hiç şüphesiz, taktiği işletmek zor olmayacaktır. Bizim, genel belirleme düzeyinde söyleyebileceklerimiz bunlar oluyor.

Özcesi: IV. Kongre'nin, esas olarak, 1986 sonrası döneminin başarıya oldukça açık zeminini, olanaklarını kullanmayı ve doğan başarı fırsatlarını değerlendirmeyi ortaya koyacak ve bu temelde yükselmesi ve partiyi yükseltmesi gerekenlerin, bunun aksi bir tutum içine girdiklerini ve bu itibarla partiyi nerdeyse yenilgiye doğru getirdiklerini netleştirecek ve bu netleştirme temelinde, yeniden düzenlemeyi, görev ve sorumlulukları belirleyecek biçimde gelişmesi gerekiyor. Yine, yeniden düzenlemeyi, kendini tümüyle parti taktiğine verecek ve başarı için her şeyini ortaya koyacak olanların üzerine oturtması biçiminde geliştirmesi gerekiyor.

Bu anlamıyla daha şimdiden, Kongre'nin gündemi belirginleşmiştir. Sorun ve çözüm yolları, gereken açıklığa ve de olanaklara kavuşturulmuştur. Artık yapılması gereken, bunları uygulamaktır. Uygulamanın denetlenmesi, komutanın emniyet altında yürütülmesi, bunun alan ve bileşiminin ihtiyaca cevap verecek ölçüde ayarlanması gerekiyor ki, bunlar da teknik meselelerdir.

Tartışmakta olduğumuz parti sorunuydu. Özellikle de partinin önderliksel çekirdeği yeniden düzenlenmeye çalışılıyor. Örgütsel çekirdeğin veya partinin kadro çekirdeğinin, bütün ordulaşma kademelerinde yer etmesi, komiteler, temsilcilikler düzeyinde oturtulması büyük önem taşıyor. Yine cephesel çalışmaların parti temsilciliğinin denetimi altında yürütülmesi, çok önemli görülüyor. Belli başlı bütün önemli taktik mevzilerde, partiye sonuna kadar bağlı temsilciliklerin oturtulması önem kazanıyor. Her alanda partiyi aşındırma tutumları teşhir ve tecrit ediliyor; dayanaklarıyla, sonuçlarıyla burada ortaya konuluyor. Nasıl aşılacağı gösteriliyor. Bunun yerine yeni adayların, yeni atamaların belirlenmesi; kısaca, bu temelde parti öncülüğünün oturtulmasının, bütün çalışmalara parti öncülüğünün hakim kılınmasının çalışması yapılıyor.

Sorun ve çözümlemelerimizin "neden" ve "nasıl"ları açığa çıkarılmıştır. Parti sorununun çözümü demek; bu temelde bütün faaliyetlere partiyi egemen kılmak demektir. Başta gerilla olmak üzere, tüm parti çalışma alan ve örgütleri, sonuna kadar partiye bağlı, oldukça kendini kanıtlamış, partiye yaşamını adamış öğelerle düzeltilmeli ve bundan sonra, bu konuda oldukça hassas bir denetlemeye ulaşılmalıdır. Bir atamayı sonuna kadar uygun biçimleriyle gerçekleştirip, sonunu getirmek, partiye ve parti ilkesine sahip çıkmanın vazgeçilmez bir gereği oluyor.

Aslında silahlı mücadele süreci, partiyi aşındırma süreci de oldu. PKK'yi öncü bir güç olmaktan çıkarıp, kullanılan bir güç haline getirme; partinin etkisini kendi feodal eğilimlerine, kişisel hesaplarına kurban ettirmenin süreci de oldu. Bazıları, hiç de PKK'li olmadıkları ve hatta PKK'nin canına okur durumda oldukları halde, partinin bütün olanakları üzerine abandılar, çarçur ettiler. Bunu bilerek yapanlar da vardır. Bunları da ayıklayacağız, tartışacağız, açığa çıkaracağız ve göreceğiz ki, parti aslında bir öncü güç olmaktan çıkarılmak istenmiştir. Parti öncü güç olarak ortadan çıkarıldıktan sonra kişiler, keyfi tutumlarını alabildiğine örgütleyebilirler, hizipleşebilirler. Çeşitli düşmanca tavırlara girip tahribatları daha da arttırabilirler; ortaya çıkan da budur. Kısaca partinin aşınımı sorunu sadece, "Partimize yazık oldu, bazı ilkelerine ters düşüldü" denilip geçiştirilecek bir konu değildir. Bu, silahlı mücadeleyi partisiz bırakma, düşmana zaferi hazırlama ve güçlerimizi imhaya açık bırakma tutumudur.

"Oportünistlerin bir özelliği de, bulanık-sisli havalarda yol almaktır. Yaptıklarını o kadar şekilsizleştirirler ki, elle tutulur bir yanını bırakmamaya büyük özen gösterirler. Örneğin, şu anda yönetim düzeyinde kendisini gösteren şey, bir muğlaklıktır, oldukça oportünist bir duruma tekabül eder. İşlerin doğru ele alınması üzerine çok şey söylenilmiştir. Doğru temelde bir kuruluş için olanaklar bir hayli biriktirilmiştir. Bizde eksik olan ne oluyor? Taktik önderlik hattı, örgütsel, politik ve askeri yönetim gücünü kendisinde görmüyor, bu gücü doğru kullanmıyor, merkezileşmeye gelmiyor. Oysa, tüm bunların bir hayli olanakları var. Tüm bunlara rağmen, bu görevleri gerçekleştirmeye gelmemeyi, biz, çok köklü köleliğin savunulmasına bağlıyoruz. Bazılarını çok sefil küçük-burjuva hesaplarına bağlayacağız..."

Ortaya çıkan budur. Çalışmaları parti öncülüğünden yoksun kılma, buna bilerek veya bilmeyerek yol açma sanıldığından daha fazla tahripkar olmuştur. Düşmanın özel savaş taktiklerine başarı şansı verilmiş; bizde ise, ağır fiziki kayıpları gündemleştirmiş ve daha önemlisi, partiyi maneviyatta, ruhta ve düşüncede yaşayamama, neredeyse avare-asi çeteler durumuna gelmelere yol açmıştır. Herhalde bu duruma geldikten sonra da bu gruplardan başarı şansı beklenemez, bu grupların imhası önlenemez ve dolayısıyla partinin işlemesi de beklenemez. Vardırılan noktada taktik dışılık kaçınılmazdır. Özel savaş taktiklerinin başarısı kaçınılmazdır. Giderek bu da partinin yenilgisinin kaçınılmazlığı demektir. Parti dışılığın böylesine vahim sonuçları vardır.

Dolayısıyla bütün çalışmalarda parti öncülüğüne ulaşalım derken, başarının vazgeçilmez koşulunu belirliyoruz. Bunun için "Parti ölçülerine ulaşamadım, öncülük esaslarını oynayamadım" demek; kendini ardına kadar yenilgiye, hem de dörtbaşı mamur bir yenilgiye açık halde tutmak demektir. Bu, ciddi bir partilinin aklına bile getirmeyeceği bir durumdur. O halde, bütün çalışmalarda partinin öncülük esaslarını hakim kılmak anlaşılırdır. Bir partili kimdir, bir partili nasıl yaşar, yaşam anlayışı, örgüt anlayışı, eylem anlayışı, vuruş tarzı nasıldır? Bu soruların mükemmel cevapları parti edebiyatında yeteri kadar işlenmiştir. Hangi birime ne kadar partili, bir gerilla biriminin takımına, mangasına ne kadar partili temsilci, bütün cephe çalışmasına, bütün ülke alanlarına ne kadar parti temsilcisi gerekiyor? En önemlisi de, parti ruhunu bütün savaş birliklerine egemen kılmak için, nasıl bir eğitim, nasıl bir yoldaşlık, nasıl bir siyasal öncülük; bu konuda, öncelikle partinin temsilinden sorumlu olanların, bu grupları avare-asi gruplar olmaktan çıkarma, taktiği tam oturtma, bunun büyük savaşımını vermek nasıl olur, sorularına mutlaka cevap vermeleri gerekiyor.

Tabii ki, artık milyonlar örgütlenmek istiyor. Tam parti denetimi altında olmadan bu milyonlar provokasyona gelebilir. Olmadık, düşünülmedik büyük kayıplara yol açılabilir. Önlemenin yolu, partinin sağlam önderlerini bu çalışmaların sorumluları haline getirmektir. Görülüyor ki, parti aşınımının önüne geçilmezse, bütün çalışmaların sonunun geleceği açıktır. Sadece kaybetmiyoruz, bir de mirasımız özümüze karşı kullanılacaktır. Zindanda bunu biraz gördük. Önlemeseydik, her sahada başımıza neler getirilecekti? PKK adına PKK'nin canına okuma, bir ihanet örgütüne kadar götürme denemelerini az yaşamadık. O halde, partinin öncülüğü üzerinde ne kadar ısrarlı olursak, ince eler-sık dokursak başaracağız. Değil bu kadar aşınıma uğratmayı, sınırlı bir aşındırmaya dahi açık kapı bırakmayı kabul etmenin suç olduğunu bilerek, partinin öncülüğünü oturtmaya büyük çaba harcayacağız.

Parti sorunu derken, nelerin aşılması gerektiği ve çözümünün nasıl geliştirilmesi gerektiğini koymaya çalıştık. Yoldaşlarımız daha kapsamlı tartışmalarla soruna cevap vereceklerdir. Herkesin kendi öz pratiğini bu yaklaşımlar çerçevesinde değerlendirmesi gerekir. Sıradan, yeni bir katılım sürecindeyse bile bu yapılmalıdır. Dolayısıyla yeniden partileşmeye başlayacağımızı bileceğiz. Hatanın, yanılgının nerede olduğunu, partiye yetmeyen çabanın, partinin yaşamına gelmemenin nerde, nasıl olduğunu ortaya koymak kadar, doğrultuyu da bulmak, kararlaştırmak gerekiyor. İşte Kongre sürecine girmenin, bütün partililer açısından bir anlamı da budur. Sizlere bu temelde bazı perspektifler, çözüm yolları koymaya çalıştık. Neyin kabul edilemeyeceğini çok net koymaya çalıştık. Doğru bir partili olmanın nasıl geliştirileceğini, bütün yönleriyle göstermeye çalıştık. Umuyoruz ki, parti sorununa bu temelde köklü yaklaşmayı bileceğiz. Kaldı ki, geliştirilecek tartışmalar, gerçekleri daha da açığa çıkarabilir. Çözüm yollarını daha da kesinleştirebilir. Herkesten beklenen, daha fazla çaba, daha fazla katkı sunmaktır. Parti davasında geç kalmak, parti davasında kararsızlık ve ikircikliği yaşamak, hem de PKK'de günümüz koşullarında bunu yapmak, kişinin kendisine yapabileceği en büyük kötülük demektir. Hele hele ulusal kurtuluşun bu en temel koşulunu, böyle lakayt karşılamak, hakkını vermeden yaşamak, ulusal kurtuluş sürecine yapılabilecek en büyük darbeleme olacaktır. Çünkü, çok kısa bir sürede, öncüsüz yolu kaybetmek işten bile değildir. Bu duruma gireceğiniz açıktır. Öncülük sorununu böyle kapsamlı ortaya koyarken, hiç olmazsa bundan sonraki çabalarımızın boşa gitmemesi için büyük bir parti özveri ve bilinciyle hareket edilmesinin, yaşamın olmazsa olmaz koşulu olarak kavranması ve bu kavrayışla sıradan bir insanın bile düşmana iyi vurabileceği koşulları yaratmanın düzenlemesine gitmek şart oluyor. Öyle anlaşılıyor ve inancımız odur ki, yetkin ve sıradan bir çaba herkese başarılı olma imkanı verecektir. Dolayısıyla bu imkanı, bu başarı şansını iyi kullanmak için bütün gücümüzü ortaya koymalı ve başarmalıyız. Bu temelde yaşama, pratiğe yüklenmeli ve kazanmalıyız.

Görevlere yaklaşım üzerine

İnsanlarımızın bağlılıktan ve fedakarlıktan anladıkları şey, kendini çok kötü koyverme veya ölümdür. Tabii ki, ölmesini bilme de yok. Kendini nasıl feda edeceğini bile bilmez. Bu tip, çözümsüzdür ve yaşamı çözümlememiştir. Bu oldukça tehlikeli, oldukça başa bela bir tiptir. Çözmeye çalıştık, partililerimizin aşağı yukarı- hepsinin bu tiple bir ilişkisi vardır. Bunları söylüyoruz ama, kimsenin kendisine eleştirisel bir yaklaşım gösterdiği yok. "Bu söylenenler bana değil, başkasınadır." Eleştiriler karşısında böyle bir savunma mekanizması tutturulmuş gidiyor.

İnsanımız burada bütünüyle kendi zaafını konuşturuyor. Geriye çaresizlik kalıyor. Çaresizlikten ölmek direniş değildir. Direniş, yaşamak uğruna yapıldı mı, yaşamı güzelleştirmek amacına dönük rol oynadı mı, kendi ifadesini bulur. Partimiz yaşamayı da öğretiyor, ama buna karşı da direniş var. Gericilikte ısrarlı bir tutum var. Biz bunu kabul edemeyiz, burada köleliğin kendini savunması vardır, köle bir tutumun direnmesi vardır. Özgürlükten anlaşılan şey ne oluyor peki? O da, küçük-burjuvazinin fırsatçılığıdır, fırsatçı yaşam anlayışıdır. Partinin vermiş olduğu görevlerle oynama böyle bir tutumdur. Bir küçük birim imkanı veriyoruz, o birimi utanmadan, sıkılmadan işlemez hale sokma durumu yaşanıyor. O birimle destan yazılabilir, ama bizimkinin yaptığı çok basit bir karalama oluyor. Bir yıl içinde birimi bitiriyor.

Bu kadar savaş birimimiz var ve ülke de bu birimlerin çalışmasına oldukça elverişlidir. Herhalde hiç kimse bunun aksini iddia edemez. Otuz kişilik bir birim, dünyanın neresinde olursa olsun bir kurtuluş birliğidir. Giap'ta, Cabral'da, Neto'da, Castro'daki pratik örneklere bakalım, hepsi de, ülkelerinde gerçekleştirdikleri devrimi küçük ölçekli birimlerden başlattılar.

Peki bizde ne oluyor? Bırakalım ülkeyi, partinin merkezi alanından ülkeye her yıl kaç birim gönderiliyor? Ustelik tam donanımlı, belli bir siyasi ve askeri eğitim görmüş arkadaşlardan oluşuyor. Hangi önderlik, yurtdışından ülkeye iki bine yakın donanımlı gerilla aktarmıştır? Oysa, bu bizde yapıldı.

O zaman, burada başarısızlık kimin sorumluluğunda? Herşey geliyor ama, ülkede üzerine yatılıyor. Herşey yaratılıyor ama, oldukça hesapçı bir tarzda üstüne yatılıyor. 1980'lerden beri gelişen tutum bu oluyor. Görevlerine ölümüne sahip çıkması gerekenler, partinin çağrısına mı uysak, yoksa şu veya bu gücün kuyruğuna takılarak yaşamın yolunu mu seçsek ikilemini yaşayabiliyor. Taktik önderlik hattında olanların kısmen bunu yaşadığını biliyoruz; iki arada -bir derede- kalmayı politika modası yapıyor. Umutlu bir bekleyiş yaşatıyor karşısındakine. Kendisini de buna dayandırarak yaşatıyor. Düşmana saldırmayarak, oradan kendisini garanti altına alıyor. Partide de umutlu bir bekleyiş yaratarak, partinin üstüne gelmesini engelliyor veya bunu yavaşlatıyor.

Bırakalım görev adamı olmayı, bunun basit bir insanlık ahlakıyla dahi ilişkisi yoktur. Yoldaşlık bu değildir. Parti ve düşman arasındaki çelişkileri kendini örgütlemek için kullanmak olsa-olsa adi bir yaşam felsefesinin ürünü olur. Bu halkla, halkın kanıyla, canıyla, emeğiyle, acısıyla oynamaktır. Halkın, baştan başa işkence olan yaşamının üstünde kendi yaşamını örgütlemektir.

Dışımızdaki güçler de bunu yapıyorlar. PKK ile düşman çelişkisini değerlendirip, ona göre taktik oluştururlar. Örneğin, bir Özgürlük Yolu bu tarz ayarlamalar yapar. TC mi bastırıyor, PKK mi bastırıyor? Duruma göre, ya bizimle ittifak arayışına girer ya da düşmanla ilişki arar. Ortada duruyorlar; kanımız, savaşımız üzerinde taktik geliştirme sefaletini gösteriyorlar.

Onların tavırlarına bir anlam veriyoruz ama; bizim içimizde, partinin kadrosu partiye karşı böyle bir tutum içine girerse, buna pek fazla bir anlam vermeyiz. Bırakalım yoldaşlığı, sıradan bir insanın dahi içine giremeyeceği düşkün bir fırsatçılıktır bu. Ne anlama gelir? Filan güçle ne kadar kuyrukçuluk ilişkisine yatayım ve partiyi bu tavrımla nasıl ikna edeyim veya partiye bunu çaktırmayayım. İşte içine girilen hesap bu oluyor.

Hatta işbirlikçilerle, korucularla, karakollarla bile zimni anlaşmalara girenler var. Bunları açık mı yapıyorlar? Hayır, oportünistlerin bir özelliği de, bulanık-sisli havalarda yol almaktır. Yaptıklarını o kadar şekilsizleştirirler ki, elle tutulur bir yanını bırakmamaya büyük özen gösterirler. Örneğin, şu anda yönetim düzeyinde kendisini gösteren şey, bir muğlaklıktır, oldukça oportünist bir duruma tekabül eder. İşlerin doğru ele alınması üzerine çok şey söylenilmiştir. Doğru temelde bir kuruluş için olanaklar bir hayli biriktirilmiştir. Bizde eksik olan ne oluyor? Taktik önderlik hattı, örgütsel, politik ve askeri yönetim gücünü kendisinde görmüyor, bu gücü doğru kulanmıyor, merkezileşmeye gelmiyor. Oysa, tüm bunların bir hayli olanakları var. Tüm bunlara rağmen, bu görevleri gerçekleştirmeye gelmemeyi, biz, çok köklü köleliğin savunulmasına bağlıyoruz. Bazılarını çok sefil küçük-burjuva hesaplarına bağlayacağız.

Bütün bunları açığa çıkarmak zor değildir ve açığa çıkarmışız da. O halde, bu anlayış ve tutumların üstüne yürüme zorunluluğu vardır. Bunların üstüne yürünmedi mi, orada, bu tutum sahipleriyle bir uzlaşma olduğuna işaret edeceğiz. Mutlaka bir beklentin var ki, sen de konuşmadın diyeceğiz. Yani artık, "Korktum, çekindim" gibi bahaneleri kabul etmeyeceğiz.

Taktiğe yürümemenin, kendini en azından yormama biçiminde bir temeli vardır. Bir yönetim olgusunu çok gevşek ele almanın bireysel rahatı düşünmekle ilişkisi vardır. Sıradan bir eğitim olayına kendini vermemeyi nasıl değerlendireceğiz? Kazalım üstünü, çirkef bir anlayış ortaya çıkacaktır. Eğitim bazı insanları geliştirecek, o gelişme kendisini zorlayacak; dolayısıyla bu konumda kendini yormamanın hesapları vardır. Bunda ısrarlı olunursa, ortaya çok ciddi bir oportünizm çıkar. Durum bu noktaya vardıktan sonra, kendini savunmanın bir gerekçesi kalmaz. Kendi yedeğini oluşturmamak, mevcut yedeklerini geliştirmemek, düpedüz mücadelenin önüne geçmektir. Burada ilkelerden söz edilemez, ancak ilkelerin katliamından söz edilir.

Kendi rahatını bozsan, elini sallasan elli olanak bulurken, pişkin-pişkin yatarsan, kendini bile geliştiremezsen, biz buna ne diyeceğiz? Doğru bir çalışma temposunu tutturşan, görevlere, sana gösterilen güven kadar olmasa da, asgari olarak yaklaşırsan bir ton değer kurtarırsın, yapmıyorsun. Biz buna düşmanlık diyeceğiz, başka ne diyebiliriz ki?

Bu temelde yürüneceğini sanıyorsak, oldukça aldanıyoruz. İşte bu kadar kadro var, bu tutum ne kadar yürütüyor. Sorun ölmek midir? Ölüm tek başına kurtarır mı? Biz bir halkın yönetilmesinden söz ediyoruz. Savaş içinde yönetilmesinden, siyasal olarak yönetilmesinden söz ediyoruz. Bu, bir önderlik sorunudur. Önderliği kurumlaştırma sorunumuz var.

Dedik ya, yıkmak kadar yapacak kadroya ihtiyaç var. Biz yıkma yeteneklerimizi bile doğru dürüst işletmiyoruz. İşte, bu kadar can veriyoruz. Buna orantılı bir şekilde mevzi kazanıyor muyuz? Sorun budur. Yıkmanın da bir bilinci vardır. Ölünmesi gerken yerde ölmesini bilmek gerekir.

Bu kadar genç var, bu kadar savaşçı var. Bugünün, yarının komuta kademesi için kaç kadro çıkartıyorsunuz? Bunu kendinize ciddi sorun; vicdanınızı rahatlatacak bir cevap bulabilecek misiniz? Cevaplarınız samimi olacaksa, sanmıyorum ki vicdanınız rahatlayacak ve herhalde, samimi vicdanlarınız kahrolası bir şekilde hançerlenecektir.

Bizim kadromuzun dili dönmüyor. Devrimci adam, propagandacıdır, ajitatördür. Çağdaş devrim önderlerine bakalım, hepsi birer hatiptir. Roberspiere, Troçki, Luxenburg, Lenin hepsi tam bir hatiptir. Castro kürsüye çıktı mı, saatlerce konuşur ve saatlerce de kitlenin nabzını kendi elinde tutar. Kemal PİR yoldaşımız ne diyordu: "Gerekirse üç saat, gerekirse üçyüz saat konuşuruz." Ve dediği gibiydi. Kemal'i dinleyen mutlaka onun peşine takılıyordu. Şimdi bizim kadroya bakıyoruz, o kadar ölgün, o kadar solgun ki, adamın ruhunu karartmaktan başka bir işe yaradığı yok.

Örgütlenme görevi nasıl gelişiyor bizde? Bu kadar değer yetiştiriliyor, bir araya getiriliyor, adam üstüne yatıp hesap yapıyor. Böyleleri her türlü adiliği yapabilir ama, partimizin üzerinde böyle hesaplar yapmasınlar. Partiden uzak bir adiliği, parti içindeki basit bir hatadan daha makul görürüz. Hayır, hiç kimsenin değerlerimiz üzerine hesap yapma hakkı yoktur. Savaşçının iyisi-kötüsü, yetkini, büyüğü-küçüğü üzerinde hesap yapmalar, birbirlerini bu şekilde zorlamalar oluyor.

Neyin hesabı yapılıyor? Tabi ki anlaşılıyor; pislikte ortaklık yapılıyor, birbirini kurtarma ve birbirine yaslanma tavırlarına giriliyor.

Politika yapıyoruz, politikanın raconu kül yutmamak, neyin ne olduğunu bilmektir. Halkın canına okunacak, onca taktik dışılık yaşanacak, sıradan bir göreve dahi sarılınmayacak, ondan sonra da öndercilik oynanacak! Yoldaşlar, biz burada savaşıyoruz, oynamıyoruz. Bu kadar halt işleyenlerin önderlik sıfatı kalabilir mi, yetkileri ellerinde bir gün dahi kalabilir mi? O zaman neden doğru tavır alınmıyor? Tamam herkes kendini devrime temelden veriyor, kaba anlamda herkes kendini feda ediyor. Ama bununla sınırlı kalıyor. Söylemek acıdır ama, bunu söyleyeceğiz, bu "beni bir mal gibi kullanabilirsiniz" demektir.

Hayır devrimci kadronun içine gireceği tutum bu değildir. O, 24 saat işleyen bir silahtır. İşleyerek parıldar. Kullanılmaya açık bir kadro, formasyonuna ulaşmamıştır. Parti kadrosu aldığından on katını, yüz katını üretir. Hep birileri mi gelecek sana şekil verecek. Parti sana biraz yol açar, sen de yürürsün. Bunlar az şeyler değil. PKK'de hiç bir parti kadrosuna nasip olmayacak imkan vardır. Hiçbir partinin kadrosu, PKK kadrosu kadar ideolojik-politik yetişme olanaklarına sahip değildir. Gerçekten, stratejik önderliğin muazzam çabalarını gözönüne getirdiğimizde, taktik önderliğe kalan, onu pratikte uygulamak oluyor. Biraz pratik yaratıcılık istiyor durumlar.

Ama yok, bizim kadromuz yatıyor. Stratejik önderlik gelsin taktiğe de el atsın, istenen bu oluyor herhalde. Ağırdan almalar, kendini ağırdan satmalar, başka adam yok, bana muhtaçtırlar türünden sülükleşmeler! Bunlar bir devrimcinin devrimciliğe yapacağı hakaret olur yoldaşlar. "Kendimi ağırdan alayım, karşımdaki de bana tavizkar yaklaşır" tarzındaki yaklaşımlar olsa olsa, bir sınıfın başka bir sınıfa dayattığı politika olur, savaş olur. Evet, kendini ağırdan almaların partiye savaş açmaktan, halk savaşımıza karşı savaş açmaktan başka hiçbir anlamı yoktur.

O zaman samimi olalım, savaşı gizli-kapalı değil, açık ve mertçe yürütelim, bir kişi misin, bir hizip misin, bir hizip mi kurmak isiyorsun, ne yapmak istiyorsan, bunun açık biçimini tercih et. Sahte bağlılıklara son verelim. Ayrılıklarını net olarak koy, kendini formüle et, kendini formüle etmekten acizsen, biz sana senin hizbini kurduralım, yeter ki açık ol.

Buna da gelmeyeceksin, illa bize ayakbağı olmaya çalışacaksın, sahte bir bağlılıkla işleri yatıracaksın! Biz bu tür durumlara potansiyel hizip dedik. Öyledir, başka anlatımı olmaz ve bu, oldukça tehlikelidir. Yapılan nedir; savaşçıyı ayarla, kadroyu ayarla, işletme ve olanakları çarçur et, yetkiyi kendinde tıka, görevleri askıya aldır, değerleri gaspet. Bizim gizli hizip bunu yapıyor. Söylemde tam bir bağlılık, söylediğimiz herşeyin altına imza koyma da işin cabası. Bu partiye, Parti Önderliği'ne karşı en tehlikeli hiziptir.

Hiziplerin, açıktan yapılan mantığında dürüstlük var. Bu türden gizli yürütülen ve davranış ayarlamasına oturan hiziplerin mantığında bir dürüstlük görmek mümkün değildir. Düpedüz bir sabotörlüktür yapılan. Bir zamanlar kimi çıkıp "Benim yaptığım otzovizmdir" dedi, yani protestoculuk. Ve yıllardır bunu yapıyor, bizim haberimiz bile olmuyor.

Bizim insan zayıftır, ufaktan bir rahatsızlık duydu mu, protestocu tutumlara yönelir. Keyfi yerine gelmemiş, parti keyfine gelmemiş, dolayısıyla yaramaz çocuklar gibi, ağlama, sızlama var. Belirtelim, bu kadar yol alımından sonra amatörlükten söz edilemez. Çocukluk hikayelerine de gelemeyiz. Yapılanın hizip tavırları olduğu gerçeğini yutmayacağız.

Troçki'nin hizipleri vardır, dünya devrim tarihinde meşhurdur. Fakat, adam korkunç çalışıyor, hizip sahibidir ama, oldukça da çalışkandır. Yanlış-doğru çalışmayı elden bırakmıyor. Kızıl Ordu'yu kurarken fırtına gibidir. Hizip, hepimizin çokça eleştirdiği hizip! Buna rağmen bu görevleri yapıyor. Troçki o kadar kötüdür de, bizim bu işe yaramayan, doğru dürüst hiç bir şey geliştirmeyenler mi yararlı. Elbette tersidir.

Bunlar kendilerini açığa vurmaktan korkuyorlar. Eminiz ki arkalarından sağlam bir grubun gideceğini görürlerse, başka türlü de yapabilirler. Ama, kendilerine güvenleri yoktur. Tek bir dayanakları yoktur. Parti adına ortamı bulanıklaştırıp yaşayabilirler ama, açığa çıkaran partiye karşı mücadeleyi göze alamazlar, güçleri ne ki; onlar, ancak partinin gücü üzerine oynama alışkanlığına sahiptirler.

Bu halk kendisine hizmet eden her insanına, gönlünde en büyük tahtı verir. Halk düşmanlığını yaparak elde edilecek şatolara göz koyanlar varsa, buna heveslenmesinler. Bunca emekle yarattığımız PKK olayını peşkeş çekecek değiliz. Herkes ettiği hizmet oranında PKK'lidir. Ve PKK, en yüce kolektif emeğin ürünüdür. PKK'yi böyle yaşamak gerekiyor.

Sözünü ettiğimiz tipler buna gelmiyor işte. Ne oluyor sonunda; halkla, partiyle oynadıkları için, doğrunun adaletinden kurtulamıyorlar. Hepsi de, partinin sözde merkezi adamları. Acı oluyor ama, halk affetmiyor.

Şimdi ülkedeki merkezimizin durumu nasıl? Elbette benzetmek istemiyoruz ama, bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Parti taktiği ile oynamaya devam ederlerse, parti dışılıklara düşmeye devam ederlerse, onların da içine düşeceği konum pek farklı olmayacaktır. Ve bundan kendileri sorumlu olur, başkası değil.

Bunca uyarı, bunca yardım, bunca yoldaşça dayanışmamıza rağmen savaşla oynamak hiç kimsenin hakkı değildir. Yapamayan varsa, ben yapamam diyen varsa, bunu dürüstçe söylesin; ben Avrupa'ya gitmek istiyorum diyen varsa, hemen yollayalım, yeter ki parti taktiği ile oynanmasın, yeter ki halkımızın kaderi ile oynanmasın; başka bir şey istemiyoruz.

Kimse sırtını bize dayayarak beylik taslamasın; partinin kendisine verdiği yetkiyle, kimse komutanlık edalarını takınmasın. İşte düşman; vurun, başarı kazanın, halkın sevgi beyi olun; vurun, değil komutan, general olun. Biz de arkadaşlarımızla onurlanalım, göğsümüz kabarsın, "Böyle yoldaşlarımız var" diyelim.

Bu temelde, parti birliğinin timsali olamazsanız, halkımızın sevgili çocuğu olamazsanız, yoldaşların ezici çoğunluğunun birliğini yürütemezseniz, parti elbette sizi sürekli denetim altında tutacaktır, yetkilerle oynamanıza elbette müsaade etmeyecektir. Böyle bilinmesi gerekir.

Yetkinin, yetkide yükselmenin bir siyasal yasası olur. Hiç bir şey yapmadan, öyle birden "Bey oldum, paşa oldum" demekle, kimse buna varamaz. Osmanlı şehzadeleri bile, on yıllarca özel yetiştirildiler ve kendilerine padişahlık sırası gelinceye kadar onlarca kez ölüm tehlikesinden geçtiler. Osmanlıda bile, paşalığın yüzü astarından pahalı oluyordu, öyle kolay değildi.

Bizimkiler ellerini sıcak sudan soğuk suya koymuyorlar, hiç bir çalışma yapmıyorlar ve yetkilerin üstüne oturarak, etraflarındakilere emirler yağdırarak yöneticilik yapmaya çalışıyorlar. İş-güç Bizans hesapları yapmak; ne zaman ikbal günleri gelecek, onun beklentisi içinde olmak. Bizim yönetim, merkezi olmayı böyle anlıyor. Merkezileştirelim dediklerimizin %90'ı böyle çıktı; tek tük dürüst olanların dışındakiler böyle çıktı.

Yetkiyi ele geçirdik, çok sayıda kişi emrimiz altında bulunuyor. Bir sözcüğümüzle yatar, bir sözcüğümüzle kalkar, bir sözcüğümüzle ölürler; işte bizim merkezilerin merkezden anladığı bu oluyor. Nasılsa PKK'nin imkanları büyük, halkın sevgisi de derya gibi; tepin üstünde tepinebildiğin kadar!

Merkezi olmayı böyle anladık mı, en büyük oynamayı kendimiz yapmış oluruz. Tedbiri alınmazsa, komployа bile gidebilir. Devrimde ahlakın yozlaşması böyle olur işte.

Devrimci için büyük görev, ileri görev ne demektir? Bundan çıkacak tek sonuç vardır; yapılacak işin kapasitesi artmıştır, daha ağır bir işçi olmuşsun ve bunun için de, daha fazla emek ve çaba harcamak zorundasın. İşte devrimcinin görev anlayışı budur. Bir MK üyesi bu üyelik görevini aldı mı sırtına Kürdistan biner, Kürdistan'ın tüm sorunları biner ve o da, ona göre çaba sarfeder. Bizde iki kadronun sorumluluğunu yürütmeme durumları kendisini gösteriyor. Halkla ilişki dahi kurmaktan aciz kalıyor.

Biz, yapabilene sınır koymuyoruz. Yapabilenin parti içinde sınırsız gelişme özgürlüğü vardır. Gerçekten devrimin sorumluluğunu üstüne alabilecek ve ona göre hizmet üretebilecek, hakkını verebilecek arkadaş varsa, parti önderliğini de omuzlayabilir. Önemli olan, bu halka hizmettir. Halka hizmet temelinde işleri yürütmektir. Eğer yetkilere göz konulacaksa, dürüst hizmet çabalarıyla, görev anlayışlarıyla olmalıdır. Yürüyüşü bu tarzda olanlar ancak alkışlanırlar; becerebileni kim alkışlamaz ki?

Sorun şu kadar fedakarlık etmiş, şu kadar direnmiş değildir. Tüm bunlar gereklidir ama, bunlar başarıya gitmelidir. Yani fedakardır, ölümün eşiğine de gitmiş ama birşey becermemiş. Bu, önderlik değildir. Önderlik, çabalarını başarıyla taçlandıran kurumdur. Böyle olan varsa ve genel sorumluluğu istiyorsa, ancak yükümüz hafifler ve bu da bizi sevindirir, bundan daha mutluluk verici bir şey olamaz.

Bu yaklaşımla kendimizi tanımaya çalışalım. Dönemlerle, olanaklarla oynamayalım. Bu olanaklar hiç kimsenin şahsi malı değildir. Şehitlerimizin kanı ve milyonlarca halk kitlemizin emeği üzerinde oluşan bu olanaklar Kürdistan komününe aittir. Kendimizi bilelim ve bu olanakları doğru kullanalım.

Taktikten sorumlu bir merkez nasıl çıkıp da biz taktik dışına çıktık diyebilir? O zaman sen devrim dışına çıkmışsın, peki senin görevin ne? Taktikle oynamak devrimle oynamaktır. Devrim yapmayla görevliysen, kalkıp da nasıl devrimle oynarsın?

Insanda biraz yürek olsa, kendine bunları söyletecek pratiklerin içine girmez; insana bu yakışmaz. Kaldı ki, sen halk önderisin, basit değil. Halka, nasıl diyeceksin ki, ben size önderlik edemedim, sizinle oynadım? Önder olanlar, önderlik kurumları kendilerini hiç böyle durumlara düşürürler mi? Elbette düşürmezler. Halk zaaf içinde olanlara hiçbir değer vermez. O halde, önderlik kendini zaaflı duruma sokacak pozisyonlara girmez, buna hakkı da yoktur.

Bu zirve sürecinde, bunları bir kez daha tekrarlamamızın anlamı,

olası görevlendirmeler karşısında sizleri bir kez daha uyarmaktır. Hiç olmazsa bundan sonrasını sağlam getirmemiz gerekiyor.

Hiç bir şeye gücünüz yetmiyorsa, kendinizi suç ortakları haline getirmeyin. Böylesine sorunlar çıktığında, hemen yazın; "Şu tutumu beğenmiyorum." Önlemek için büyük çaba harcamaya hazırız. Öncelikle sizler, bu konuda çok büyük çaba harcayacaksınız. Herşeyi yapmaya çalışacaksınız. Sorunlar karşısında, intihar etmek çare değildir. "Kendimi artık bu tutumla özdeşleştirmiyorum. Bu suç ortaklığını yapmıyorum. Yapabileceğim iş şudur, şunu yaparım" diyebilirsiniz. Bu, açık ve iyi bir tutumdur. "Gücümün yettiği kadar yapacağım-yaptıracağım" demek dürüstlüktür. Hedef partinin bütünlüğüne sahip çıkmaktır.

Bunu gerçekleştirebilirseniz, en iyisini yapmış olursunuz. Eğer yapamazsanız, suç unsuru-suç ortağı olursunuz. Parti taktiğini uygulayabilirseniz uygulayın, uygulayamazsanız kendinize hakim olmasını bilin. Hemen suç ortaklığı durumuna geçilmemelidir. Parti Önderliği bile olsa, iyi yürütüyorsa ona bağlı olun; ama baktınız ki, doğru yürütemiyor, güç getiremiyor, bunu çok iyi anladıktan sonra, buna göre kendinize yeni bir önderlik arayışı içerisine girin. Ama doğru-düzgün bir değerlendirme yapmadan, adam hesabı yapmak -ikinci adam, üçüncü adam- gibi tutumlara izin vermeyeceğiz.

"Dağların hakkını yememek gerekir. O kadar insanın omuzuna basılarak yaşanıyor. Sıfırdan üretmesini bilen bir hareketin önderi nasıl yaşar? Bunu onlara gösterecek ve şu cevabı vereceğiz: Karanlıktan aydınlığı, korkunç bilinçsizlik ortamında bilinci, her şeyin birbirine karşı olduğu, parçalandığı bir ortamda birliği, umutsuzluktan umudu ve her türlü imkansızlıklardan olanak yaratan bir önderlik ancak yaşayabilir. PKK önderliği bunun ifadesidir. Taktik önderlik, kendisini bu temelde değerlendirmelidir. Emrinize verilen olanakları; para, silah, savaşçı ve kitle ilişkilerini en iyi ve en güçlü şekilde nasıl değerlendirebileceğinizi belirlemeniz gerekiyor. Bunları yapacaksınız. Bu konuda talimatlar da verilmiştir. Tüm bunlara karşı, hesap vermek zorunludur. Aksi halde kendi kendisini aldatma söz konusu olur. Bu bazı saptırmaları beraberinde getirir ki, bu esasa gelmemedir..."

Sizden beklenen en önemli görev, Partinin birliğini herşeyin üstünde tutmaktır. Böyle küçük hesaplara girmemeniz gerekir. Ben şimdiye kadar birinci adam olduğumu söylemedim. Tam tersine, Parti işlerinde en büyük çabanın sahibiyim. Partiye hizmette birinciyim. Şimdiye kadar, yetkilerime dayanarak iş yapmadım. Emirlerle değil, çaba ve emekle işlerimizi yürüttüm. Bütün PKK çalışmalarına bakılırsa, hepsinde de az çok çabamızın olduğu görülür. Hizmette birinci değil isek, tartışılabilir. Ama birincilik-ikincilik hesapları, bizde söz konusu değildir. Yoldaşlık ilişkilerini geliştirme, onları ele alma, dost ilişkilere doğru yaklaşma, bir imkanı ortaya çıkarma, bir yetkiyi ortaya çıkarmada en iyisini yapma, Parti birliğini sonuna kadar güçlü tutma, halka cesaret verme; işte bu işlerde, çalışmalarda en iyi hizmet sunulmuştur. Buna, en yüksek hizmetin yürütülmesi de denilebilir. Bu anlamda, kendini dayatan, yoldaşlarını ürküten, canlarını tehlikeye atan, halka düşmanca davranan ve böylece sivrilenlerin olduğu, bunların da ikincilik-üçüncülük hesapları yaptıkları ortadadır. Bunları kesinlikle kabul etmiyoruz ve kesinlikle bu tür tutumlara saflarımızda yer vermeyeceğiz. Maalesef bu tür tutumlar, merkez adına ortaya çıkan olumsuz örneklerdir.

Parti çalışmalarının başında, her zaman sağlam bir merkez-merkezi yönetim bulunmak durumundadır. Merkezi yönetim, Parti çizgisini ve taktiğini en iyi temsil edenlerden oluşmalıdır. Eğer çalışmaları bir kişi yürütebiliyorsa, tek bir kişi yönetim görevi alabilir. Bir komitenin işlerini, bir temsilcilik de yapabilir.

Faaliyetler komite esasına göre yürütülürse daha iyi sonuç alınır. Ama komite rolünü oynayamıyorsa, bir kişi bunu yürütebilir. Ama gerçekten, işlerin üstesinden gelebilmelidir. Buna karşı çıkılmamalıdır. Hatta bütün ekipler kolektif çalışabiliyor, işleri yürütüyorsa ve demokratik bir katılım da söz konusu ise bu daha da iyidir.

Görevimiz, demokrasiyi ortaya çıkarmak olduğuna göre, bundan çekinmemek ve bastırmamak gerekiyor. Parti içinde, birimin kolektif çalışmasına fırsat tanımayan, komiteleşmeye engel olan, kişilik olarak dağıtıcı, bozguncu ve değerleri savurucu durumu yaşayanlar vardır. Şimdi bu kişilik, kendini kanıtladığını, kendini Partiye dayattığını ve sivrildiğini söylerken; işi gücü yıllarca parti içinde hesaplar yapmak, kendisini aşacak olan hiçbir şeye meydan vermemek, bir kadroyu bile eğitmemek, bu temelde köleler ordusunu oluşturmak olan bir kişiliktir ki; bu tip kendisine sevdalıdır. Raporlara yansıdığı kadarıyla, bunlardan iyisinin olmadığı söyleniyor. Biz, bunları çok iyi tanıyoruz. Bu ülkede, nelerin nasıl ortaya çıkarıldığını, çok iyi biliyoruz. Bunlara şunu açıkça söylemek gerekiyor: Bunlar kendilerini bile kurtaramazlar. Bu tipler bizim yetki ve çabalarımızla ayakta durdular. Kendileri de birimlerin başında yürüyorlar ama, salavatlık duruma gelmişlerdir. Öylesine dağlarda dolaşmaktadırlar. Bu dolaşma, çaba ve emek harcamak değildir.

Dağların hakkını yememek gerekir. O kadar insanın omuzuna basılarak yaşanıyor. Sıfırdan üretmesini bilen bir hareketin önderi nasıl yaşar. Bunu onlara gösterecek ve şu cevabı vereceğiz: Karanlıktan aydınlığı, korkunç bilinçsizlik ortamında bilinci, her şeyin birbirine karşı olduğu, parçalandığı bir ortamda birliği, umutsuzluktan umudu ve her türlü imkansızlıklardan olanak yaratan bir önderlik ancak yaşayabilir. PKK önderliği bunun ifadesidir. Taktik önderlik, kendisini bu temelde değerlendirmelidir. Emrinize verilen olanakları; para, silah, savaşçı ve kitle ilişkilerini en iyi ve en güçlü şekilde nasıl değerlendirebileceğinizi belirlemeniz gerekiyor. Bunları yapacaksınız. Bu konuda talimatlar da verilmiştir. Tüm bunlara karşı, hesap vermek zorunludur. Aksi halde kendi kendisini aldatma söz konusu olur. Bu bazı saptırmaları beraberinde getirir ki, bu esasa gelmemedir.

Parti içerisindeki herkes eninde sonunda esasa-öze gelmek ve gereklere uymak zorundadır. Bundan kaçmak çare değildir. İsteyenler kaçabilirler, çünkü bizim mücadelemiz yiğitlerin-kahramanların mücadelesidir. Kaçanlar alçaktır ve kaçmaları iyidir. Çünkü, biz o zaman bir alçaktan kurtulmuş oluruz. Bu kişilikle bize zarar verirler. Bu konuda yapı uyanık olmalıdır. Zarar verebilirler, sizi imha edebilirler ve bunun çapı da çok geniş olabilir. Ona göre de kendinizi imha ettirmeyecek bir taktik pozisyonda durun. Tetikte olun ki, oyunların kurbanı olmayasınız. Bu da size uyarıdır.

En yoğun sınıf mücadelesi, ulus mücadelesi partide yaşanır. Bu mücadelenin sağlam bir yürütücüsü olamazsanız, yenilirsiniz. Yenilgiye uğratılıp, düşmana teslim edilir, farkına bile varmazsınız. Bunların hepsi somut gerçeklerdir. Çoğunuzun aklı zindanda başına geliyor. Çoğunun aklı ölüm kapıyı çalınca başına geliyor. Parti mücadelesi tedbirdir, önlemdir, her an pozisyonu sağlam tutmadır. Parti Önderliği bile olsa, O'nu bile yakalayabilmedir. Sağlam partili pozisyonu budur. Sizler bir araya gelince, sohbetten başka birşey yapmıyorsunuz. Sorunlarla ilgilenmiyorsunuz. Bu tanımanızla mı, siz PKK'nin önderlik veya örgütsel, siyasal yönetimine, askeri yönetimine güç getireceksiniz? Parti Önderliği'ne biraz mazeret payı tanıyabilirsiniz. Çünkü, genel işlerden ötürü belki biraz daha sınırlanabilir. Parti Önderliği'nin bu sınırlanmasını belki tecrübeye, yıpranmaya bağlayarak mazur görebilirsiniz. Ama bizim tercihimiz bu değildir. Parti Önderliği'ne bile bu imkanın tanınmaması çok açık olduğuna göre, sizin bu yaşam tarzınız, işleri ele alış tarzınız, birbirinizi kandırma tarzınız sizi nereye götürür? Her an tetikte olmalısınız. Parti içinde ve dışında; askeri, siyasi, ideolojik, kültürel cephede her türlü düşmanca tutuma karşı her an vurucu olmazsanız, vurulursunuz. Politika, boşluk affetmez. Vurmayanı vururlar, kazanmayanı kaybettirirler. Bunlar politikanın acımasız kanunlarıdır. Politika da kurt kanunu geçerlidir. Bu aşamada da hakim olan budur. Yürekçiğiniz başka türlü çalışıyor. Biz size gerçekleri söylüyoruz. PKK'nin iç oluşumlarını, bütün yönleriyle size kavratmaya çalıştık. Kendi iyi niyetimize, tatlı rüyalarımıza göre yaşamak olmaz. Gerçeklerimiz, buna fırsat tanımıyor. Rüyaların-hayallerin gerçekliği ne kadar doğrudur. Rüyalarınızı PKK'de, gerçekçi yapın diyoruz.

Bütün bunları, sizi nasıl doğruya çekeceğimizi anlamak için yapıyoruz. Mesele, sizi nasıl sağlam bir parti dişlisi haline getireceğimizdir. İyi niyetinize, kaba anlamdaki çabalarınıza, partiye çeşitli biçimlerdeki bağlılığınıza söylenecek bir şeyimiz yok. Bunların yetmediğini, işlerin bunlarla kurtulamayacağını takdir edersiniz. Sanıyorum, işleri en çok bu bağlamda ele almak gerekir. Biz işleri bu noktada sağlam ele alamazsak gerillanın doğru oturtulmasını, cephenin kurumlaşmasını sağlamamız mümkün değildir. Yine Parti çekirdeği etrafında, bu son köprü hali üzerinde duruyoruz. Çünkü, en çok hata, üzerinde çokça oynanan çekirdeksel oluşum, onun yönetimi ve ona görev verilişi sırasında oluyor. Bunlardan "Bazıları alınsın veya korksunlar" sonucu çıkmaz. Bu en çok, eleştiriyi hak edenlerin yapacağı bir durum değerlendirmesi olmalıdır. "Biz, iyi durumda değiliz. Biz, olanca yoldaşlık desteğine rağmen, bunu iyi kullanamadık. Çok iyi niyetliydik, çok çaba da harcadık, ama buna rağmen başaramayışımız bizi sorumluluktan kurtaramaz" demelidirler. Dolayısıyla sorumluluğun hesabını iyi vermek gerekir. Bundan kaçınmak, bunu örtbas etmek çıkış yolu değildir. Sorumluluklarına doğal olarak sahiplenmeleri, onlar için ilk adım olabilir. Nedenleri çok değişik olabilir. Kendileri asla buna neden de teşkil etmeyebilirler. Fakat "Yuttururuz, sürdürürüz, hesap vermeyiz" derlerse, bunlar tehlikelidir. Bunları derhal alaşağı etmek gerekir.

Biz buna, özeleştiri de demeyeceğiz, ağır suçları var. O suçlar üzerinde, doğru bir değerlendirme ve bizzat öneriler geliştirmezlerse, biz onları sorgulamaya alacağız. Biz bunlarla fazla arayı bozmadık. Çoğu şimdi kendini ileri düzey, hatta merkezi öğe durumunda görüyor. Görsünler, biz elimizden gelen bütün hizmeti yaptık. Fakat çokça belirttiğimiz bu görevin gerekleri de vardır. Yine "Birleşiriz, suçlar koalisyonunu oluştururuz ve buna devam ederiz" diyenler olabilir. Bazıları buna tenezzül edebilir. Bazıları da sessiz durmayı yeğleyebilir. Kendilerine son kez de -bir defa daha- olsa tanınan şansı kötü kullanmışlardır. Kendileri sorumludur. Biz partiyi doğru inşa ediyoruz. Biz Partiyi doğru yönetiyoruz. Bu konudaki hesaplarımız dürüstçedir. Ve halkın bağlarını kesin sağlamış durumdayız. Mümkünse hizip yapsınlar, yardımcı olalım. Mesela, biz hizibi olanları şöyle tarif edebiliriz: Sizin oturuş tarzınız, kadroları kullanışınız, taktiği, politikayı, merkezi görevleri ele alış tarzınız; yani ideolojik, siyasal, askeri, örgütsel ve hatta yaşamsal tarzınız bir hizip değil midir? Onuru da koruyayım, eline biraz da kuvvet vereyim savaşsın. Bu bir çözümdür. Buraya kadar taviz verdiğimize göre, daha fazlası istenebilir mi? Şekilsizlik, kandırmaca, başka türlü gösterme olmamalı. "Ne çalışırım, ne de çalıştırırım, ne taktiği işlerim, ne de işletirim, ve de PKK'liyim" diyorlardı. "Hem PKK'liyim, hem PKK'yi bitiririm, keyfim ne isterse onu yaptırırım", "Bu konuda, biz herşeyi yapabiliriz, iyi yeteneklerimiz var, onları konuşturabiliriz" diyenlere, bunu yapamazsınız diyeceğiz. Durdurup yerine oturtacağız. Bunları entegre etmezsek tehlikeli olurlar. Etraflarına yaydıkları, bütünüyle hastalıklardır. İlk tedbir; dezenfekte etmek, yani, tecrite almaktır. Ardından eğer sağlığına kavuşabilecek bir şey ise tedavi etmektir. Eğer çalışabilecek bir duruma gelmişse, çalıştırmaktır. Fakat bunları bu halleriyle, bir halkın başına asla dikmemek çok büyük önem taşır. Düzeltme işlerine böyle bakıyoruz. Çekirdek sorunlarına, partiye, partinin üyelik gerçeğine, merkezi gerçeğine, özellikle değişik açılardan yaklaşmaya çalıştık. Daha güçlü bir anlayışa ulaşmanız için çok yönlü yaklaşımlar sergilemeye çalıştık. Yapacağınız olası değerlendirmeler, biraz daha gerçekçi olabilir.

Aslında dürüstsünüz; düşünceyi biraz daha geliştirir, biraz daha kendinizi gözden geçirirseniz, PKK'yi doğru kavrayabilirsiniz. Merkezi görevler de dahil bazı görevlere güç getirebilirsiniz. Yeniler de iş yapabilir, eskiler de. Öyle, çok isim yapmanın da fazla bir zorunluluğu yoktur. Bu işe kendini doğru veren, doğru sahip çıkanlar, özellikle de çizgiyi yürütmede iddiası güçlü olanlar bu şanstan oldukça yararlanabilir. Onlara bu şans tanınmalıdır. Aslında, her ne kadar Kongre yapacağız diyorsak da, bizim, PKK'yi yeniden inşa etme ve merkezileştirmenin altında yatan esas tutumlar böyledir ve şimdiden belirlenmiştir. Olası bir merkezileşme ve diğer bütün iş bölümlerini merkez içinden en alt hücreye, bütün birimlerdeki parti temsilciliklerine kadar görevleri yaparken; bu işi bu tutumlarla ele alacağız. En temel düzeltmenin, parti öncülük silahını iyi konuşturmayla mümkün olabileceğini göreceğiz. Sağlıklı bir partilinin veya "Göreve sahibim" diyenin, tüm gücünü birinci sıraya alarak, bunu yapmasının vazgeçilmez temel görevi olduğunu bilmesi gerekiyor. Bundan sonrası diğer görevlerdir. Gerillayı doğru ele almak gerekir.

Çok yönlü eleştiriler geliştirip, doğrusunu ortaya koyduk. Yine cephesel görevler üzerinde de çok durduk. Görevler ortaya çıkarıldı. Gerekirse bunları biraz daha geliştirebiliriz. Özellikle gerillanın tartışılması, hem yaşanılanları daha iyi açıklığa kavuşturur ve en önemlisi de nasıl doğruya gideceğimizi gösterir. Karşımızdaki düşman ordusunun, bütün özelliklerini bileceğiz. Bütün taktik esaslarını mutlaka değerlendirecek ve sonuç çıkaracağız. Düşmanın, günün 24 saatinde taktik değiştirdiği unutulmamalıdır. Düşmanın bütün taktik özelliklerini gözönüne getirerek, üzerine gidelim. Bazen, eylemsizlik bile eylemden daha değerlidir. Eylemsizlik daha değerli oldu mu, eylemsizliği tercih ederiz. Bir eylem büyük kayıba yol açacaksa, olmasın daha iyidir. Bu da bir taktiktir. Fakat bazen fırtına gibi esmek gerekir. O da, bir taktiktir. Yani intiharvari çıkış yapmanızı istemiyoruz. Sorunu, bu temelde ele almıyoruz. Bu işin, şimdiye kadar harcadığınız çabaların daha fazlasıyla gerçekleştirilmesi, daha mantıklı, çizginin esaslarını daha fazla gözeten, bu temelde tek başınıza hammalıkla değil de, görev bölümü temelinde yapılması gerekir. Birçok kişi görev alabilecek duruma getirilmelidir. Bu konuda eğitim gücünüzü gösterin. Eğitin, tek başınıza yapacağınız işleri 50 kişiye yaptırın. Bu, hem sizin yükünüzü hafifletir, hem de 50 kişiyi biraz yetkinleştirir. Hem bunlar gelişir, hem siz daha nitelikli ve önderliksel sorunlarla uğraşırsınız. Bu temelde bir katılımı sağlayarak, bu işlere yürümeyi bileceksiniz. Sağlam bir partililik anlayışına, silahlı mü-

"Halka kötü davranmak, düşmanca tutum takınmak, küçük görmek akıl almaz tutumlardır. Halk bizim herşeyimizdir. Ona saygılı olacaksınız. Biz onun en fedakar evlatlarıyız. Biz halkımızın herşeyiyiz. Halkımız en sevgili varlığımız, biz de onun en sevgili varlıklarıyız. Halkın canına okumaya çalışıyorsunuz. Bu Türk jandarmasının görevi değil midir? Bunlar bizim aramızda nasıl tartışılabilir? Bunu mu tartışacağız? Kendi saygınlığımızı bu kadar mı yitirdik? Eğer, bunlar doğrudur deniliyorsa, o zaman bu işlerin üzerine doğru yürümemek mümkün değildir..."

cadelenin sorunlarına iyi vakıf olmuş, düşmanı tamamen hesaba katan, ama kendi gücünü de kırk defa ölçüp-biçen ve ona göre sağlam bir tutumla yürüyebilen bir konumda olacak; herkese, ne altından kalkamayacağı bir ağır yük, ne de hiç görev vermemeyi, atıl bırakmayı asla yapmayacaksınız. Kısa veya uzun vadede kaldırabileceği kadar görev, önünü açık tutan bir görev vereceksiniz. Bunları denetleyerek, koruyarak, ilerleterek -önderliğimiz burada belli olur- savaş içerisinde çelikleştirerek, bunlarla bir gerilla kuruluşunu gerçekleştirecek görevi alabilirsiniz.

Aslında bu değerlendirmeler işlerin nasıl ele alınacağı ve yürütüleceği konusunda yeterlidir. Bu dağlarda en iyi nasıl ve nerede kalınacağını ve düşmanın nasıl pusular geliştirdiğini tespit etmek hiç de zor değildir. Açık bir çatışmanın zararları bilinmez olur mu? Düşman kaç dakikada kuşatmaya alır, bu bilinmez olur mu? Günlerce çatışmanın zırdelilik olduğu açık değil mi? Yüzlerce kişiyi gizleyemeyecek olan bir hareket tarzına gözyummak neyle açıklanabilir? Bunları tartışmaya bile gerek yoktur.

Köylere, bu kadar açık girilirse ve ne zaman girileceği de belliyse, tabii ki, düşman da pusu kurup imha edecektir. Bütün bunlar denendi ve sonuçlarının ne olduğu biliniyor. Aslında bizim gerilla kurmayımızın bunları tartışmaması gerekir. Çünkü bunlar doğru tutumlar değildir. Fakat, maalesef bu tartışmanın içerisindeyiz. Bir türlü de çıkamıyoruz. Diğer işler, yani silahını kullanmama, bol miktarda mermi harcama, yemek için bunca zaman harcama, olmadık yerlerden temin etmeye çalışma, akıl kârı olmayan durumlardır. Bu tutumlar bize birçok değer kaybettirmiştir. Gerilla, yıllarca bitkilerle bile beslenebilir. Bunun için birim tehlikeye atılmamalıdır. Hani, yoldaşının üzerinden silahını bile almıyor artık. Silah ağırlık teşkil ediyor. Eline sopa bile verilmeyecek olanlara, orta otomatik silah veriliyor. Bunlar akıl kârı mıdır? Siz bir silahın nasıl elde edildiğini bilmiyorsanız, gelin 40 defa size öğretelim. Etrafınızda yüzlerce savaşçı var ve siz bunları eğitmiyorsunuz. Bir anaya, bir çocuğu nasıl büyüttüğünü sorun size öğretsin. Zorluklarını ve çözümünü öğrenin. Siz onu, bir çırpıda atıyorsunuz. Biraz kendimize gelelim. Halka kötü davranmak, düşmanca tutum takınmak, küçük görmek akıl almaz tutumlardır. Halk bizim herşeyimizdir. Ona saygılı olacaksınız. Biz onun en fedakar evlatlarıyız. Biz halkımızın herşeyiyiz. Halkımız en sevgili varlığımız, biz de onun en sevgili varlıklarıyız. Halkın canına okumaya çalışıyorsunuz. Bu Türk jandarmasının görevi değil midir? Bunlar bizim aramızda nasıl tartışılabilir? Bunu mu tartışacağız? Kendi saygınlığımızı bu kadar mı yitirdik? Eğer, bunlar doğrudur deniliyorsa, o zaman bu işlerin üzerine doğru yürümemek mümkün değildir. Tartışılmasın demiyoruz. Ancak sorun olarak tartışılmalı ve çözüm olarak geliştirilecek sonuçlar konusunda görevlendirmeler yapılmalıdır. Ama, bu asgari doğruları da esas alacaksınız. Görev üstlenmeyin demiyoruz. Alabileceğiniz bütün görevleri yüreklice üstlenin. Birkaç küçük hataya düşmekten korkmayın. Fakat, parti esasları dahilinde yürütmek için de herşeyinizi ortaya koymalısınız. Böyle yaptığınızda biz sadece sizi alkışlarız.

Bu değerlendirme ve kısa tartışmaları, olası çeşitli platformlarda söz konusu edildiğinde örnek olsun diye yaptık. Siz daha doğrusunu, bu platformların hassasiyetlerini gözönüne getirerek, geliştirebilirsiniz. Ama, tamamen birliğe, işleri doğru ele almaya, gerçekten doğru bir görevlendirmeye fırsat hazırlasın diye yaparsınız. Yoksa, eskiden içine düşülen durumlara düşmeyin. Uzlaşıcı olmayın ama, tartışmaları çığırından da çıkarmayın. Saatinizi bile çok iyi değerlendirin. Kavratma ve birleştirme yönüne dikkat edin. Herşeyi ölçün-biçin, ona göre değerlendirin. Bu konuda asla subjektivizme prim vermeyin. Neme lazımcılığa, ilgisizliğe asla düşmeyin. Bütün bunları yaparsanız, ortaya çıkacak olan kabulümüzdür. Yenilgi de olabilir. Mümkündür, yeniliriz de. Bu kadar güç dengesizliği var. Üzerimize alçakça gelen, her türlü yöntemi kullanan bir düşman var. Güç getirmeyebiliriz, yenilebiliriz. Hatta imha da olabiliriz. Ama, namusluca, elimizden gelen herşeyi yapmış oluruz. O zaman, hiç kimse bizi "İyi direnmediler, iyi savaşmadılar" diye suçlayamaz. Tam tersine, "Ellerinden gelen herşeyi yaptılar, buna rağmen kahramanca direndiler, şehit düştüler" denilir. Bu da, halkların tarihinde ciddi bir kazanımdır. Biz bu temelde, kayıplara karşı da değiliz. Kaldı ki, PKK'nin şehitlik değerlerinin ifadesi de budur. Ama inanıyoruz ki, bu tutumda zafer gizlidir. Bu çalışma tarzı zafere götürür. Önümüzdeki dönemler hükümet olmaya götürür, ulusal birliğe götürür, bağımsızlığa götürür, özgürlüğe götürür. Bunlar teorik saptamalar da değildir.

Günün yakıcı gelişmelerinin doğru politik tutumla, yönetimle; kısaca, taktik çalışmayla başarılacak görevleridir. Hem inancımız budur, hem de günlük çabalarımız bunu gün be gün kanıtlanmaktadır. Bir kez daha, bu temelde görevlerimizin üzerine doğru yürümeli, tüm gücümüzü sarfederek başarı şansını yükselten tutum ve davranışı başta kendimiz olmak üzere, tüm çalışanlara yaymalıyız. Bunun gözü-kulağı, yani denetleyicisi olmalıyız. Bunun dışında, hiçbir tutuma girmemek için, yine başta kendimiz olmak üzere, buna meydan vermemek için gereken hassasiyeti, duyarlılığı sürekli kılmalıyız.

Bütün bunlar bizi iyi bir parti öncülüğüne götürür; parti öncülüğünde iyi bir gerillaya, iyi bir cephe kuruluşuna götürür. Ve bu da, gerçekten başka hiçbir şey yapamayacağımız, onsuz yaşayamayacağımız, kurtuluşa götürür. Kurtuluşa gözümüzü dikelim, kurtuluşun emrettiği çalışma tarzını sergileyelim ve kazanmasını bilelim. Bu temelde hepinize başarılar diliyoruz.

"Devrim bir önderlik olayıdır. Önderlik rolünü oynarsa, öncü düzey bunun gereklerini yerine getirirse zafer kesindir. Yok eğer önderlik istismar edilir, önderlikle oynanırsa -ki bu başlangıçta ufacık bir sapma bile olsa- ve bunun önüne geçilemezse, dünya devrim pratiği göstermiştir ki, o devrim yenilgiye gider. Eğer bu sosyalist kuruluşta gerçekleşiyorsa, eski toplumdan kalan tutumların ömrünü uzatacağı gibi, eski topluma dönüşümü de beraberinde getirir. Bu durum, emek üzerine yeni bir sömürünün, asalak bir sömürünün gelişmesine yol açar..."

Partileşme sorunlarının çözümünde birkaç söz

Önderlik çizgisi ve dünyaya genel bakışı temsili düzeyde ele alınmış, güncel pratikte nasıl uygulanması gerektiği üzerinde yoğun olarak durulmuştur. Bu temelde, eğer parti bir rol ifade edecekse, bunun çok gerisinde ve keyfi tutumlara yer vermemeyi ilke edindik. Çünkü buna birazcık da olsa serbestlik tanınması partiyi içte bir karşı-devrimle karşı karşıya getirebilir.

Devrim bir önderlik olayıdır. Önderlik rolünü oynarsa, öncü düzey bunun gereklerini yerine getirirse zafer kesindir. Yok eğer önderlik istismar edilir, önderlikle oynanırsa -ki bu başlangıçta ufacık bir sapma bile olsa- ve bunun önüne geçilemezse, dünya devrim pratiği göstermiştir ki, o devrim yenilgiye gider. Eğer bu sosyalist kuruluşta gerçekleşiyorsa, eski toplumdan kalan tutumların ömrünü uzatacağı gibi, eski topluma dönüşümü de beraberinde getirir. Bu durum, emek üzerine yeni bir sömürünün, asalak bir sömürünün gelişmesine yol açar.

Böyle bir duruma düşmemek için de halkın eğitiminin, halkın kendi yönetiminin sürekliliştirilmesi, parti tabanının bu görevlere sürekli sahip çıkması, önderlerinin de çok dürüst ve soylu bir tarzda rollerini oynaması gerekmektedir. Bizdeki duruma baktığımızda, asgari eğitim görevlerine bile ciddi yaklaşılmadığı, rahatlıkla başarılabilecek önderlik görevlerine de kendini doğru dürüst verememenin yaşandığı ve bu temelde düşmana egemenlik fırsatı tanındığı açıktır. Bu, bizim önderlerin durumunu yansıtmaktadır. Bu görevler yerine getirilmez, bu temelde kişilik sarsılmazsa ne özgürlükten ne de demokrasiden bahsedilebilir. Böyle durumlarda kurtarıcılar aranır. Eğer kurtarıcılar da demagog çıkarsa; bu, mücadeleyi tanınmaz hale getirir, onu iflas ettirir. Böyle kurtarıcılar peşinde olanların başına hep demagoglar gelir. Sağlam önderler, bu beklentilerle değil, önderlik gerçeğine bağlılıkla, halkı bu temelde uyandırıp bilinçlendirmekle ortaya çıkarlar. Böyle değil de, değişik beklentiler içerisine kendini bırakanlar olursa, bu, onları tehlikelerle karşı karşıya getirir. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur.

PKK, iç çözümlemeleriyle bunu aşmaya çalışıyor. Çözümlemelerin geliştirilmesi, mücadele geliştikçe bu tip çözümlemelerin yoğunlaştırılması, önemli darboğazları aşmak kadar, devrimi sağlıklı ilerletmenin de biricik çıkar yolu olmaktadır. Her türlü saplantı, geriye çekme ve provokatif yozlaştırma çabalarına karşı cevabımız budur. Son dört yılımızın çabaları, ağırlıklı olarak bu yönlüdür. Bu, parti içindeki büyük mücadele çabalarımızın en anlamlı yönünü teşkil eder. Bu temelde sonuçlar netleştirilmiştir. Önemli olan bunun da sonuçlarını çıkarmak ve bu temelde tarihsel rolünü oynayabilmektir. Burası çok önemlidir. Özellikle eğitimi geliştirme, görevlere bağlanma ve bunu süreklileştirme, bir evrimin de gereklerini yerine getirmek olacaktır ki, bu sosyalizmin en temel özelliğidir. Bu, aynı zamanda sosyalist yaşamı simgeler ki, insanı ancak bunun çabası kurtarır.

Başta Botan savaş alanı olmak üzere, bütün bölgelere parti çekirdeğinin yeterli bir müdahalesi yapıldığı halde, bu müdahalelerin çoğu etkisizleştirilmiştir. Genelde yurtdışından bütün müdahaleler ve özelde de bu dört yılda müdahalelerin hazırlanması, her bakımdan donatılması ve ardından başarıyla ülkeye taşırılması sağlanmıştır. Bu müdahalelerin, parti öncülüğüne ilişkin görevleri ne kadar başarabileceğinin, bu konuda düzeyinin ne olduğunun ortaya konulması ve içten bu çekirdeğin hedeflerine göre görev alabilecek, gürevleri yürütebilecek bir duruma getirilmesinde ve sorumlu ögelerin gerekli yardımı, katkıyı sunmamaları söz konusudur. Aylarca bir yere oturtma, çürütme, bu temelde partinin silahlı birliklerini, hatta halkın temsil gücünü, katılımın temsilini oluşturabilecekleri halde, parti çizgisini uygulayabilme gücünde olmalarına rağmen, bu kademelere getirtmeme, tam tersine işlevsizleştirme, seviyelerinin çok gerisinde konumlara veya altında ezilebilecekleri konumlara getirme gibi oportünist bir taktik güdülmüştür. Bu temelde bütün müdahaleler boşa çıkarılmıştır. Güçlerimizin çoğu Akademi'den gitmiştir. Bu ortamdan gıdasını almadan, hiç kimse pratikte ciddi bir alan faaliyeti yürütememiştir.

Bazılarının kendini demirbaş yerine koyup, yeni gelenleri oportünist bir tutumla öncü rolünden uzaklaştırmaları ve bu temelde bireysel tasarrufa girerek sorumsuzluğa, ağavari tutumlara ve bu yönde komplocuğa açık, parti öncülüğünden yoksun bırakılmış bir konumu yaratmaları, oldukça önemli durumlardır. Bu temelde bazı müdahaleler bunu önleyebilirdi. Bu zaten onların en temel amaçlarındandı. Parti dışılığa kayma, parti dışılığı egemen kılma çabası içerisinde olanlar vardır. Bunların kışkırtmasıyla veya etkileriyle parti öncülük çabalarının, çok büyük bir emeğin ürünü olan müdahale grupları dağıtıldı, düşürüldü, görevsiz bırakıldı. Kavramayacağı konularda ezildiler. Sonuç: Bir müdahale grubu bile parti öncülüğünü tutturmada kapsamlı görevler yürütecek iken, partinin başına adeta bela ettirildiler. Bu durum halen sürdürülmektedir.

Bazı kişilikler özellikle parti dışılığın tahkik edilmemesi, parti dışılıktan hesap sorulmaması için; partiyi parti olmaktan çıkarmaya çalışan çabalara fazla tepki gösterilmemesi veya hesap sorulmaması için, çekirdeğin partiye sahip çıkabilme gücüne ulaşmamasını bir politika olarak benimsemişlerdir. Bu, tam bir feodal, küçük-burjuva komplocu anlayıştır. Bu anlayışın sahipleri ilgili soruşturma ve eleştirilerde çok açık ortaya çıktı. Bazıları da dolaylı yoldan buna yardımcı olmuşlardır. Yani, çok rahatlıkla öncülük görevlerini yerine getirebilecekleri halde, bu görevlerini yapmamaları, kendilerini açmamaları, önderlik rolünü yerine getirmedikleri halde başkalarının da yerine getirmemesine göz yumma ve bu konuda ilgisiz davranmaları söz konusudur. Müdahale gruplarının veya partinin kadro çabalarının boşa çıkarılması için adeta sistemli tahribatlar yaratma, birçok alanda görülmüştür. Bu konuda bir idari çalışma yapılabilir. Bir soruşturma komisyonu görevlendirilebilir. Soruşturma komisyonunun özellikle suç düzeyine varan durumları tespit etmesi ve Kongre platformuna sunması gerekiyor. Partiyi, parti olmaktan çıkarma ve özellikle öncünün anlamını silip süpürme, bir parti suçudur. Bu parti suçuna bulaşanların, iyi araştırılarak açığa çıkarılması gerekiyor. Özellikle görevi, parti öncülüğünü oturtmak olan bu tür müdahale ve çalışmaları felç eden, bunda bilinçli veya bilinçsiz olarak rol oynayan; en önemlisi de alanlarda parti çekirdeklerini rahatlıkla yetiştirebilecekken, kadro ihtiyacını eğitimle giderebilecekken, bütün silahlı birimleri, -hatta cephe çalışmalarını yürüten birimleri- eğitimsiz bırakın eğitim faaliyetlerini bile doğru dürüst yapmadıkları ve böylelikle eğitimsiz bıraktıkları insanları kendi kişisel tasarrufları altına alma tutumuna girenler suç işlemişlerdir.

Bu temelde kendilerine bağlı, adeta hizmetçi grupları oluşturmalarını, taktikten, öncülükten ve partinin yaşamından habersiz, kendi kişiliklerini daha rahat konuşturabilecekleri oportünist tutum içine girmelerini eğitimsizliğe bağlamaları, hatta eğitimsizliği bile bile sürdürmeleri; imkanlar çok olduğu halde parti eğitimini, parti yaşamını özümsememeleri affedilemez suçlardandır. Bu yönde oluşturulacak soruşturma komisyonunun, parti eğitiminin neden yapılmadığını, çok eğitimsiz ve kendini tanımlamaktan uzak köylü ögelerin azap gibi kullanılmalarını, aynı biçimde entellektüel düzeyi olanların ise- özellikle partinin hazırladıklarının- etkisizleştirilmelerini araştırması gerekiyor. Parti çekirdeğini duruma hakim kılmaktan çıkarmak açısından, partinin özellikle gerillaya ilişkin taktiği, halkla ilişkiler taktiği işletilmemiş, hatta halk düşmanlığı yapılmıştır ki, bunlar büyük suçlardır. Yine yoldaşlık ilişkileri düşmanlaştırılmış; parti, bazı kişilerin keyfine kurban edilmiş, bu temelde, partinin çabaları boşa çıkarılmıştır. Partiyi, parti olmaktan çıkaran bu tutum ve davranışların suç olmaları itibarıyla soruşturulması gerekir.

Dolayısıyla, Kongre hazırlık sürecinde, bazı verilerin önceden hazırlanarak, o aşamada bir komisyon tarafından iyi bir araştırma sonucu soruşturma-disiplin komisyonuna bir öneri olarak sunulması ve bu yönde Kongre'den bir karar çıkarılması gerekir. Araştırmanın sonuçları ve tedbirleri, kimlerin sorumlu olduğu ve buna nasıl bir ceza verileceği Kongre'ye öneri olarak getirilmelidir. Görevden alma dahil, yargılamaya kadar bir karar verilmelidir. Çünkü bunlar, oldukça ağır suçlardır. Aynı biçimde, partiye bağlı olan, ölümü haketmedikleri halde ölümle cezalandırılan çok sayıda kişi vardır. Bu anlamda bazılarının itibarlarının iade edilmesi de karar altına alınmalıdır.

Partide böyle ölümlük cezaları bulunmayan, fakat bazılarının parti düşmanlığı, parti gücünü düşmanca emelleri için kullanmaları ve bu doğrultuda tasfiyeyi geliştirmeleri nedeniyle giriştikleri infazlar vardır. Bu temelde cezalandırılması gerekenler ve itibarı iade edilmesi gerekenler olacaktır. Komisyon bunu da öneri olarak sunup, bu yönde bir karar çıkarılmasını sağlayabilir. Şu anda bile birimlerin başında yürütülenin ağalık olduğu ortadayken, bunlardan bu ileri düzeydekilerin sorumlu olduğu açıktır.

Açık bir şekilde, halka karşı düşmanlık dayatılmaktadır. Bu tutuma yol açtıkları için de yine bu üst düzeydekiler sorumlu tutulacaklardır. Bu ileri düzey kadrolarımız, eğitimsizliğe, parti yaşamının katledilmesine objektif de olsa göz yummuşlardır. Rollerine sahip çıkamadıkları için de, bunda rolleri vardır. Bu da sorumlu tutulmalarını gerektiriyor. Öncelikle şunu görmeleri gerekirdi: Parti tarihimizin özüyle çelişen, olanaklarımızı boşa çıkaran, buna anlam ve layıkıyla yer verme-

Devamı 31. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongre kararları -III-

Yurt dışının kullanılmasına ilişkin

Ülkede mücadeleyi yükseltmede yurt dışının doğru bir şekilde ele alınması, kullanılması ve sağlam bir cephe gerisi mevzisi haline getirilmeşi büyük önem taşımaktadır. İçine girmiş olduğumuz yeni süreçte özellikle savaşın almış olduğu boyut ve uluslararası yeni durum; yurt dışının önemini ve doğru bir şekilde kullanılması gereğini bir kez daha netleştirmektedir.

Yurt dışının mücadelemizdeki önemi, geriye çekiliş sürecinde belirgin olarak kendisini hissettirmiştir. Ortadoğu'yu bu çerçevede bir geri çekilme üssü haline getirerek burada güçlerimizi yeniden toparlayıp eğitip savaş hazırlıkları yaparak ülkede savaşı yükselttiğimiz gerçeği söz konusudur. Öyle ki bugün halen alanı bir kader tayin edici üs olarak kullanmaya devam etmekteyiz. Yurt dışının bizim açımızdan bir diğer anlamıysa; Avrupa'ya işgöçü yapan yüzbinlerce insanımızın bulunmasıdır. Bunun dışında, Ortadoğu ülkelerinde aynı durumda bulunan onbinlerce vatandaşımız vardır. Ayrıca diğer parçalardaki halkımızla ilişkilerin de ancak Kuzey-Batı Kürdistan'ın dışından sağlanması olanağı bulunmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, yurt dışındaki bütün vatandaşlarımızla ilişki kurup geliştirme ve onları mücadele saflarına katma temel görevini yurt dışında yürütmüş olduğu çalışmayla sağlamak zorundaydı. Yurt dışındaki, vatandaşlarımızın sorunu, ulusal sorunumuzun en önemli halkalarından biriydi. Bundan dolayı, bu kesimi ulusal kurtuluş siyasetimizin etkisiyle eğitmek ve mücadeleye çekmek ve bu şekilde, halkımızı kendi sorunlarına sahip çıkmaya ve çözmeye sevketmek gerekiyordu.

Yurt dışının bir diğer anlamıysa, mücadelemizi uluslararası kamuoyuna, dünya insanlığına tanıtmak ve dışımızdaki halklarla ilerici-demokrat, devrimci kesimlerle ilişki kurmak, dostluk geliştirmek görevlerini yerine getirdiğimiz alanlar olmasıdır. Özellikle Avrupa alanı, bütün dünya politikasının tayin edildiği merkezi bir rolü oynamaktadır. Bu temelde, dünya politikasına güçlü bir giriş yapmak isteyen halkımız için, bu alana önemli bir rol atfetmek ve alanı özgün bir yaklaşımla ele almak kaçınılmazdı. Partimiz, yurt dışından nasıl faydalanmak gerektiğini, politik düzeyde oldukça isabetli bir değerlendirmeye tabi tutmuş ve bunu temel alan kararlar geliştirmiştir. Ne var ki, Ortadoğu dışındaki alanlarda, pratik uygulamalarda yeterli verimliliğe çıkan, hedeflere varan bir düzey tutturulmuş değildir.

Dünyanın içine girmiş olduğu yeni süreç ve savaşımımızın kazanmış olduğu boyutlar; her alanda olduğu gibi yurt dışında da çalışmalarda güçlü bir hamle yapmayı gerekli kılmaktadır. Ülke içindeki mücadelenin belirgin olarak ön plana çıktığı ve böyle de olması gerektiği gerçeği, yurt dışının tali bir alan durumuna düşmesi, günün görevlerinde bir gevşemeyi birlikte getirmez. Aksine, savaşımızın temposuna ulaşmak, ona gerekli maddi ve manevi güç aktarımında bulunmak, savaşımızı yurt dışında geliştirilen emperyalist çelmelerden kurtarmak, dünya halklarının özgün iradesini gittikçe daha gür bir sesle konuşturdukları ortamda, dünyaya dağılmış Kürt ulusunun sesi olmak ve onu bir blok şeklinde ulusal kurtuluş savaşımızın çevresinde bütünleştirmek için, yurt dışındaki çalışmaların önemi ve görevleri eksiksiz yerine getirmenin aciliyeti daha bir canalıcı duruma ulaşmış bulunmaktadır.

Buna göre; yurt dışı bütün Parti ve Cephe örgütlerimiz için, yeni dönemde Partimizin IV. Ulusal Kongre kararları gereği:

1- Ulusal kurtuluş savaşımızı kitlelere maletmek ve savaşımız etrafında kenetlenmemiş, ona güç vermemiş tek bir insanımızı bırakmamak ve bu çerçevede yükselen savaşımızla birlikte artan mali sorunlarımızı ve kadro ihtiyaçlarımızı gidermede bu alanları daha güçlü bir kaynak haline getirmek ve bütün bunları, derinleştirilmiş bir yurtseverlik, Parti bilinci ve ruhu üstüne oturtmak,

2- Bulunulan alanda, özellikle gelişmiş Batı metropollerinde halkımızın ulusal varlığını sürdürmesi, doğal asimilasyona karşı direnmesi ve bir birleşik güç esprisiyle sosyal ve siyasal yaşama katılması için gerekli tedbirlerin geliştirilmesi, bu çerçevede ulusal kurtuluş savaşımızın diriltildiği ulusal varoluş umutlarını ana tema yaparak, ulusal değerlerimizi koruyan dil, kültür çalışmalarını geliştirmek, halka maletmek ve buna uygun çeşitli etkinliklerde bulunarak halkımızın ulusal dayanışmasını güçlendirmek ve giderek Parti ve Cephe önderliğinde yurt dışındaki bütün vatandaşlarımızın birliğini sağlamak,

3- Başta bulunulan ülkelerin halklarıyla olmak üzere, tüm ilerici, demokrat kesimlerle iyi ilişkiler içerisinde olmak ve bunlara ulusal kurtuluş savaşımızın haklılığını kavratmak, ulusal kurtuluş savaşımız için destekçi konuma yükseltmek ve üstte merkezi düzeyde IV. Ulusal Kongremizin uluslararası ilişkiler açısından varmış olduğu kararları etkin bir tarzda yaşama geçirmek, ertelenmez görevler oluyor.

Bunun dışında, yurt dışındaki alanların özgün görevleri de vardır.

Buna göre;

A- Ortadoğu: Hareketimizin merkezi komuta sistemi buraya oturmuş ve bugüne kadar alabildiğine dar olanaklar içinde ama en verimli düzeyde bir çalışma temposu tutturularak bir yerde ulusal kurtuluş savaşımızın sağlıklı gelişmesinin sigortası olmuştur.

Alan, bizim açımızdan önemli bir mevzi konumunu sürdürmekle birlikte hareketin merkezileşmesinde bu alanı yedek duruma düşürüp ülkeyi esas karar merkezleri için hazırlamak, merkez ve yürütmeyi ülkede konumlandırmak gerekmektedir-ki, bu da esas olarak ülkede yürütülen mücadelenin omuzlarına düşen görevdir.

Tüm bunlara göre;

1- İçinde bulunduğumuz bölgenin politik yaşamına ulusal kurtuluş savaşımız temelinde yapmış olduğumuz katılımda, bölgenin anti-emperyalist, anti-siyonist, anti-faşist, ilerici, demokratik güçleriyle dayanışmayı sürdürmenin, savaşımız ve bölge halklarının çıkarı için, içinde bulunduğumuz taktik ilişkileri sürdürmenin ve bölge politikasına hakimiyetle aktif bir katılımı sağlamanın gereği olarak, konumlandığımız Ortadoğu alanını Partimizin bağımsız-ideolojik ve politik çizgisi doğrultusunda dostluk ve dayanışma ilişkilerinin geliştirildiği bir alan olarak kullanmak,

2- Gerek savaşımızın varmış olduğu aşamada, savaşa komuta etmenin daha elverişli koşullarını yaratmak ve gerekse ilişkiler ne kadar dost ve bölge ne kadar güvenilir olursa olsun, hareketin merkezi komutasının uzun süre yurt dışında konumlanmasının sakıncalarının giderilmesi için, mevcut alanı giderek tali plana düşürmek ve bunun tedbirlerini geliştirmek gerekmektedir.

B- Avrupa: Bu alandaki çalışmalarımızın ağırlıklı yönünün ülkeye dönük olduğu bilinmektedir. Yeni dönemde IV. Ulusal Kongremizin yurt içine, savaşımıza dönük almış olduğu kararların yetkin bir tarzda yaşama geçirilmesi için, Avrupa'dan ülkeye dönük çalışmaların geliştirilmesi ve güçlendirilmesi daha bir önem kazanmaktadır.

Özellikle, şehir devrimlerini önümüze koyduğumuz ve Türkiye'deki metropol kentlerde mücadeleyi yükseltme ihtiyacının yükseldiği bu aşamada, Avrupa'nın söz konusu çalışmalarıyla buna cevap vermesi gerekmektedir.

Buna göre;

1- Savaşımızın bir dönüm noktasını yaşadığı günümüzde, düşmanın özel savaş taktiğiyle yurdu boşaltma, yurt dışına göçertme politikasını boşa çıkarmak ve halkımızın topraklarına sahip çıkmaya, bunun için savaşa ülke zemininde güç vermeye ve bizzat içinde yer almaya sevk edecek çalışmalar içine girmek,

2- Avrupa'daki yurtsever çevrelerimizin yurt içi ilişkilerini, özellikle şehir alanları için çalışmaya elverişli hale getirmek, ilişki geliştirmek, yeni ilişkiler yaratmak,

3- Parti ve Cephe yayınlarının yurt içinde en yaygın bir biçimde dağıtımının tedbirlerini almak, olanaklarını yaratmak,

4- Savaşımızın ve örgütümüzün teknik ihtiyaçlarını sağlamada gerekli yaratıcılık ve çabada bulunmak ertelenmez görevler olmaktadır.

C- Ülkemizin diğer parçaları: Parçalanarak sömürgeleştirilmiş halkımızın Birleşik-Demokratik Kürdistan'da yaşama istemi, ulusumuzun en temel ana istemidir. Ne var ki, bugüne kadar, bu istemine cevap verecek bir öncülüğe ulaşmamış, öncülük edenlerin kendisine daha fazla acı ve keder getirmesinden başka bir şeyle karşılaşılmamıştır.

Kurtuluş umutlarının alabildiğine darbelendiği bir ortamda, halkımız bir bütün olarak, Partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşımıza ve onun sürekli yükselen seviyesine gün geçtikçe artan bir kurtuluş umuduyla ve ilgiyle yaklaşmaktadır.

Bu, ulusal kurtuluş siyasetimizin bütün halkımız nezdinde doğruluğunun ispatlanması anlamına gelmektedir. Ve gerçekten de, gün geçtikçe ulusal kurtuluş siyasetimiz kitlelere nüfuz etmekte, halkımız diğer parçalarda da bu siyaset doğrultusunda harekete geçmenin istemi içerisinde bulunmaktadır. Yaşanan bu gerçeği göz önünde bulundurarak, ülkemizin diğer parçalarındaki çalışmalarımızı bu çerçevede ele almak gerekmektedir.

Buna göre;

1- Ülkemizin diğer parçalarındaki halkımız arasında ulusal kurtuluş siyasetimizin propagandasını yapmak ve halk kitlelerini bu doğrultuda örgütlemek, mücadeleye sevk etmek, Kuzey-Batı Kürdistan'daki savaşla dayanışmaya girmelerini sağlamak; diğer parçalarda ERNK'nin bir kolunu örgütlemek,

2- Buralarda yer alan ve samimi bir tarzda mücadele etmek isteyen yurtsever güçlerle karşılıklı dayanışma içine girmek, ilişkileri güçlendirerek daha anlamlı üst ittifakların oluşmasına doğru gerekli çabaları sağlamak,

3- Ülkemizin bir parçası olmasa da, Sovyetler'de yerleşik tarihi bir yaşantı içinde bulunan Kürt azınlığıyla ilişkileri geliştirmek, ulusal kurtuluş siyasetimizi bunlara mal ederek, savaşımıza destek bir güç konumuna girmelerini ve sahip oldukları olanakları savaşımıza sunmalarını sağlamak,

4- Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal kurtuluş siyasetinin temsilini başarmak ve güncel gelişmelere yanıt olarak Kürdistan Bağımsızlık Cephesinin kurulması ve örgütlenmesini gerçekleştirmek,

5- Körfez'de muhtemelen çıkabilecek savaştan ve Güney Kürdistan'da doğacak boşluktan dolayı, halkımızın birleşik ulusal kuvvetlerini oluşturmak ve konumlandırmak, bunun için tedbirler almak, hazırlıkları buna göre yapmak, kendi payımıza yürütülen bu çalışmaları Şehit **Mehmet KARASUNGUR** yoldaşın anısına ithaf etmek, ertelenmez görevlerimizdir.

Ekonomik ve mali sorun üzerine

Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ile yaşamın her alanında çıkmaza giren faşist-sömürgeci Türk devleti, içine düştüğü ekonomik bunalımın yükünü halkımızın üzerine yıkmakta, ekonomik sıkıntıları büyüterek bir de bu yolla halkı teslimiyete ve boyun eğmeye zorlamaktadır. Halkımızın devrimci savaşa katılımını önlemek ve destek vermesini engellemek için; üretimin engellenmesinden ticaretin yasaklanmasına, temel ihtiyaç maddelerinin kısıtlanmasına, ormanları yakmaya, halkın zozanlara çıkmasını engellemeye kadar çeşitli uygulamalara başvurmakta, halkı açlıkla karşı karşıya bırakarak teslim almak istemektedir. Savaşımızın geliştiği alanları tecrite alarak, yüzlerce köyde yaşamayı yasaklayarak, halkı göçertmiştir. İhanet ve uşaklık dışında adeta bir yaşam olanağı tanınmamaktadır.

Düşmanın uygulamaları sonucunda ve kitlelerin devrimci savaşa daha yoğun katılması ve yeni dönemde halk savaşının büyümesiyle ekonomik sorun daha büyük önem arzedecektir. TC'nin ekonomik ablukası, halkın önemli bir kesiminin doğrudan savaşa katılması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin artan ihtiyaçları, halkın ekonomik yaşamının savaşa göre örgütlendirilmesi sorununun çözümünü daha da yakıcı kılacaktır. Bu sorun çözümlenmeden ulusal kurtuluş savaşının ilerletilmesi mümkün değildir. Bu nedenle halkın ve devrimci savaşın ihtiyaçlarını karşılayacak bir ekonomik örgütlenmeye gitmek zorunludur. Halkın öz gücüne dayanarak kendisini finanse etmeyen güçler siyasal gelişmesini de sağlayamaz ve dış güçlere bağımlılıktan kurtulamazlar. Partimiz doğduğu günden beri ekonomik ve mali planda da kendi özgücüne dayanmış, silah temininden günlük ihtiyaçlara kadar bütün ihtiyaçlarını karşılamada özgücü esas almış, başka güçlere bağlanmaktan ısrarla kaçınmıştır. Partimizin bu özelliği onun siyasal gelişimine hız kazandırmış, kısa sürede güçlü bir halk hareketi olarak gelişmesini sağlamıştır. Günümüzde muazzam mali olanaklara kavuşulmuş olmasına rağmen bu, ihtiyacı karşılamaktan uzaktır. Büyüyen savaşa denk düşecek bir maliyenin örgütlenmesi ve yeni kaynaklarla beslenmesi temel bir görev olarak benimsenmeli ve çözülmelidir.

Başından beri halkın özgücüne dayanarak yükselen mücadelemiz bundan sonra da aynı temelde geliştirilmek zorundadır. Ulusal kurtuluş siyaseti ve savaşının bağımsızlığını korumak, bu cepheden de bağımlılığın önüne geçmek için özgücü temel almak vazgeçilmez koşuldur. Ancak bu durum ittifaklar politikamızın bir gereği olarak, ulusal kurtuluş hareketimize dost olan güçlerin mali yardım ve desteklerini kazanmayı dışlamaz. Mücadelemizin ilerlemesinden ötürü, ödünler vermeksizin bu güçlerin mali desteğini sağlamak, ulusal kurtuluş siyasetimizin bir gereğidir. Geçmiş dönemde; mali gelir sağlamada oldukça geniş olanaklar sağlanmış olmasına rağmen siyasal ve örgütsel faaliyetlerimizin yetersizliklerinden dolayı, bunlardan gereği kadar yararlanılmamıştır. Diğer yandan değerler hovardaca kullanılmış, tali sayılabilecek birçok konuda harcamalar yapılmıştır. Az bir çaba ile birçok olanağın değerlendirilmesi mümkün iken değerlendirilmemiş, örgütlü olmaktan uzak kalınmıştır. Mevcut gelirin sistemli ve amaca uygun kullanımında da önemli hatalar ve yetersizlikler görülmüştür.

Yeni dönemde halk kitlemizi kucaklayacak olan mücadelemizin çok çeşitli ihtiyaçlarını kaşılamak, sömürgecilerin ambargolarını kırmak ve halkın da geçim sorununu çözmek için, üretimin sürdürülmesinin yanısıra komşu halklarla ve dost müttefik güçlerle ilişki kanallarını açık tutmak, ticareti yaygınlaştırmak ve koruma altına almak, varolan kaynakların geliştirilmesi ve yeterince değerlendirilmesi zorunludur. Bu temelde savaş ekonomisini örgütlendirmek, olanakları çoğaltmak ve mücadelenin mali sorunlarını çözmek, sürekklileştirmek ve güçlendirmek vazgeçilmez temel görevlerimizdendir.

Güçlü bir maliyenin işlerliğe kavuşturulması ve savaş koşullarında halkımızın mali ve ekonomik sorunlarının çözümlenmesi için, Kongremiz şu hususları karar altına alır:

1- Gelir ve giderlerin sistemlileştirilmesi, mali ve ekonomik örgütlülüğün sağlanması için, bütçe sistemini yetkinleştirmek ve bu faaliyeti örgütlemek, merkezden alta doğru eyalet, bölge ve yerel komitelerde temsilciliğe bağlayarak merkezileştirmek.

Bunun için:

a- Gelir-gider kaynaklarını bütçe sistemine bağlamak, aylık ve yıllık bütçeler halinde rapor haline getirmek ve üst organlara zamanında vermek,

b- Zorunlu ihtiyaçlar dışındaki harcamaları, üst organların bilgileri dahilinde yapmak,

c- Her parti örgütü gelirinin yüzde otuz beşini merkezi bütçeye aktarmak,

d- Her parti örgütünün gelir sağlamak amacıyla çeşitli işletmelere yatırım yapması inisiyatifini MK onayı ile sağlamak,

2- Somut koşullar temelinde savaş ekonomisini örgütlendirmek, bunu cephe örgütlerinin önüne bir görev olarak koymak ve halkı bu yönde eğitmek,

a- Ekonominin ve üretimin savaşla iç içe geliştirilmesini sağlamak, bunun için halk kitleleri arasında dayanışma ve kolektif çalışma temeli üzerinde üretimin örgütlendirilmesini geliştirmek,

b- Kitleleri hayvancılığı geliştirmeye teşvik etmek,

c- Kitlelere tarım ve ziraat üretiminin geliştirilmesinde öncülük etmek, imkan ve olanak yaratmak ve buna seferber etmek,

d- Ticareti sömürgecilerin ve işbirlikçilerinin denetiminden çıkarmak, ulusal kurtuluş mücadelemizin hizmetine sunmak, ticaretin geliştirilmesinin olanaklarını yaratmak ve kitleleri buna teşvik etmek,

3- Yurtsever halk kitlelerinden para ve mal bağışı toplamak, bunu düzenli bir aidat ve mevsim sistemine bağlamak,

4- Sınır boylarında gümrük vergisi geliştirmek, buna göre tüccarların iş hacmine temelde belli bir miktarda vergilendirmede bulunmak,

5- Sömürgeci devlet kuruluşlarının ihalelerine katılan müteahhitlere iznimiz olmadan iş yaptırmamak, izinimizi alanlardan belli bir miktarda vergi kesmek,

6- Otlakları, yaylaları elinde bulunduran, mücadeleye düşmanca tutum alan işbirlikçi feodallerin tüm gelirlerine el koymak, bunları uygun biçimlerde halkın denetimine vermek, düşmanla işbirliği halinde bulunmayan tarafsız ve yurtsever feodallerin ise bu gelirlerinden bir kısmını vergilendirmek,

7- Yol ve taşıt vergisi almak, şehirlerarası yollarda iş gören tüm taşıtlardan iş hacmine göre vergi almak, bu amaçla seyahat acentaları ve nakliyat şirketlerini vergiye bağlamak,

8- Büyük toprak sahiplerinden ürün vergisi almak, bu amaçla karşı-devrimci toprak sahiplerinin mallarına tümden el koymak, tarafsız ve yurtsever olanların ise gelirlerinin bir kısmını vergilendirmek,

9- Özel işletmeleri gelirlerine göre vergilendirmek, bu bağlamda fabrika ve büyük atölye sahiplerini ve Türkiye'ye yerleşmiş büyük Kürt işbirlikçi burjuvalarını vergiye bağlamak,

10- Sömürgeci kurum ve kuruluşların mal varlıklarına el koymak, devrimin ihtiyaçlarını bu temelde karşılamak, halka dağıtmak,

11- İşbirlikçi hain kesimlerin mal varlıklarına el koymak, ihtiyaçları giderme temelinde halka dağıtmak,

12- Savaşımızın donanım ve teknik ihtiyaçlarını karşılamak için, depo soygunu gibi çeşitli yöntemler geliştirerek düşmanın malzemelerine el koymak,

13- İttifak anlayışımıza uygun olarak uluslararası dost ve müttefik güçlerden maddi destek sağlamak,

14- Şehit, tutuklu veya savaş içindeki kadro ve savaşçıların ailelerinden muhtaç durumda olanların ihtiyaçlarının karşılanması için olanaklar ölçüsünde maddi destek sağlamak,

15- Ordu bünyesinde lojistik birimlerini, gerektiğinde üretim birimlerini oluşturarak lojistiğe hizmet temelinde örgütlemek gerekmektedir.

Uluslararası ilişki ve ittifaklara ilişkin

Dünyada yaşanan gelişmeler, bizi daha aktif tavır almaya zorluyor. Reel sosyalizmin iflasıyla ortaya çıkan yeni durum, herşeyi yeniden gözden geçirmeyi gerekli kılmaktadır. Uluslararası ilişkilerimizi yeniden gözden geçirmek ve gelişmelere denk düşen yaklaşımlara ulaşmak durumundayız. Bu, kıyasıya bir savaş içinde bulunduğumuz TC'nin, uluslararası gelişmelere, insanlığın gidişinin tersine karaktere sahip olmasından ve buna karşın hareketimizin yüklenmiş olduğu misyondan kaynaklanmaktadır.

TC, NATO ve VARŞOVA statükoculuğunun dağılmaya başladığı, genel olarak ister sağa, ister sola yönelik olsun kitlelerin gücünü konuşturduğu ve demokrasi, insan hakları sorunlarının güncellik kazandığı, soğuk savaş dengeciliğinin önemli oranda aşıldığı, silahsızlanmanın, askeri indirimlerin kendisini dayattığı bir ortamda da eski tarzda bir varlık savaşı vermektedir, -ki bu, başta Avrupa kamuoyu olmak üzere tüm dünya kamuoyundan tecrit olmaktır.

Bugün TC'nin Kürdistan'da yürütmüş olduğu kirli savaş, TC'yi sadece dünya kamuoyu nezdinde teşhir etmekle kalmamaktadır. Doğu blokundaki değişimi hızlandırmak için de olsa gelişen geleneksel demokrasi akımının daha fazla kabul edemeyeceği bir durum arzetmektedir.

Yeni sürecin, özellikle kitlelerin gücünü konuşturduğu ve genel vurgusunun insan hakları, demokrasi ve çevre sorunları olduğu bir süreç özelliğini taşıması, dünya insanlığı arasındaki ilişkileri de akıcı kılmış, yakınlaşmayı sağlamıştır.

Bütün bu gelişmeler, bize inisiyatif ve hareket imkanı açıyor. Bu durumda, içine girilmiş bulunan sınırlı doğrultuyu daha da örgütleyip planlamak, yetkince uygulamak gerekiyor. Fakat yine de bu duruma olduğundan fazla bel bağlamamalıdır. Başkan APO bu konuda şunları söylüyor: *"Her şey Kürdistan içi cephenin gelişmesine bağlıdır. İç cephe gelişmeden, dış cepheden sonuç almak mümkün değildir. Bu yaklaşım daha çok zararlara yol açar. Onun için, gücümüzü esas olarak içteki savaşıma bağlamak, tamamen ona hizmet eder halde tutmak ilkesel bir yaklaşımımız olmalıdır."*

Bu yaklaşım, bugüne kadar gerçekte hiçbir güce ulaşmayan, ama Kürdistan adına, Kürtlük adına hareket edenlerin uluslararası alanda içine girmiş oldukları ilişki tarzını temelinden reddeden ve ona karşıt olarak, halkımızın yürütmüş olduğu ulusal kurtuluş savaşımının dış alanlara, ilişkilere kendini taşırması biçiminde bir yaklaşım olarak geliştirilmektedir.

Buna göre:

A-

1- Ulusal kurtuluş hareketleriyle sıkı bir dayanışma ve karşılıklı destek sunma ilişkisi içinde bulunmak, bunlardan sosyalist önderlikli olanlara öncelik vermek,

2- Demokrasi, insan hakları ve çevre sorunlarını esas alan devlet, örgüt, etkinlik ve güçlerle ilişki ve ittifak içinde olurken bilimsel sosyalizmi esas alanlara öncelik vermek,

3- Reel sosyalist ülkeler ve bu konumu kaybeden ama sosyalist değerlerin hala korunduğu ülkelerle ilişki ve ittifak içinde olmak gerekir.

B-

1- Uluslararası toplantılara, konferanslara çeşitli açılımlar sağlanarak, yürüttüğümüz haklı savaşımın tanıtımı ve propagandası geliştirilerek, TC'nin teşhir ve tecritine hız kazandırmak,

2- Uluslararası alanda gerek enternasyonalist, gerekse tek tek ülkeler düzeyinde olsun, çeşitli dost grupların oluşturmak, bu grupların bilim, kültür ve siyaset alanında aktif bir şekilde hareketini sağlamak,

3- Enternasyonal birliklere girmek ve bu birliklerle çeşitli etkinliklerde bulunmak, bunun aracılığıyla tanıtım ve dayanışmayı karşılıklı sağlamak,

4- Kürdistan kurtuluş mücadelesi komitelerini daha da yaygınlaştırmak ve gerçek konumuna uygun bir rolle işlev kazandırmak, etkinliğini arttırmak,

5- Bu alana dönük yayınların içeriğini ihtiyaca göre düzeltmek ve daha geniş kitlelere ulaşımını sağlamak gerekir.

Enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesine ilişkin

Özünde bilimsel sosyalizmi değil, ondan sapmayı ve bozulmayı ifade eden reel sosyalizmin içine düştüğü bunalımı ve iflasını çok kötü bir tarzda kullanan emperyalizm ve her türden gericilik, kendi iğrenç çıkarları ve sömürüleri için bilimsel sosyalizmi gözden düşürmeyi, saptırmayı gündeme getirmiş bulunmaktadırlar.

Partimiz, daha başından itibaren bilimsel sosyalizmin herhangi bir devletin, ulusun, gücün, kurumun, kişinin tekelinde olmayan ve bu tür olgularla özdeşleşmeyen bilimsel bir dünya görüşü olduğunu, insanlığın kurtuluşunu ve özgürleşmesini en bilimsel bir tarzda ifade etmeyi başaran bir yorumlama, eylem ve uygulama anlayışı olduğunu ortaya koymuştur.

Bu amaçla hareket eden Partimiz, bilimsel sosyalizme yönelik, emperyalizmden, gericilikten ve her türden karşı-devrimci anlayıştan kaynaklanan saldırıları boşa çıkarmayı, onu insanlığa yeniden mal etmeyi, bunu da gerçek uygulama alanında, en başta kendi ülke koşullarımızda işlerliğe kavuşturarak uluslararası alana taşırmayı bir görev olarak bilir.

Bunun için:

1- Bilimsel sosyalizmin devrimci özüne sahip çıkmak ve bunu, uluslararası platformlarda temsil etmek,

2- Bilimsel sosyalizme yönelik saldırıları boşa çıkarmak ve gelişip güçlenmesini sağlayan uygulama gücüne kavuşturmak,

3- Bilimsel sosyalizmin içeriğine ve ruhuna uygun uluslararası enternasyonalist faaliyetlere katılmak ve desteklemek,

4- Bilimsel sosyalizmin yeniden saygınlığına kavuşturulmasını sağlamak ve uygulama gücünü geliştirmek için, enternasyonalist faaliyetleri geliştirmek ve onu uluslararası alanda maddi ve örgütlü bir güce dönüştürmeyi hedeflemek, bunun gerekli imkan ve koşullarını değerlendirmek,

5- "Devrimci Sosyalist Enternasyonal" kuruluşunu gerçekleştirmek için bugünden başlayarak hazırlıkları başlatmak, bunun çalışmalarını yürütmek, önümüzdeki V. Kongre'ye kadar bu alanda somut ve sonuç alıcı hedeflere ulaşmak gerekir.

Eğitim, basın-yayın ve propaganda faaliyetleri

Ulusal kurtuluş mücadelemizin diğer önemli bir alanı da eğitim, basın-yayın ve propaganda çalışmaları olmaktadır. Bu alandaki çalışmalarımızın savaşımızın ve bir bütün olarak mücadelemizin varmış olduğu aşamada ihtiyaca cevap verebilecek düzeyde olmadığını belirtmek gerek. Özellikle maddi ve teknik olanaklarımızın yüksek düzeyi düşünüldüğünde bu alandaki çalışmaların yetersizliği daha bir göze çarpmaktadır.

Halkın mücadeleye katılımını güçlü ve sürekli kılabilmenin en başta gelen hususlarından birisi, onun siyasal bilincini geliştirecek olan eğitimdir. Halk yığınları eğitildiğinde, mücadeleye katılımları ve fedakarlık düzeyleri yükselir. Aksi durumda ağır baskılar karşısında geriye çekilmelerin yaşanacağını pratiğin tecrübeleri göstermiştir. Aynı durumda kitlelerin sapmalara kanma durumunun yaşanması kaçınılmazdır. Buna mahal vermemek ve cephe çalışanlarının her koşul altında işlerin üstesinden gelebilmeleri için, eğitim zorunludur.

Diğer taraftan sömürgecilerin Kürdistan'da sürdürmüş oldukları özel savaşta en fazla önem verdikleri konuların başında sömürgeci eğitim kurumlarını yaygınlaştırmak ve propagandaya hız vermek gelmektedir.

Düşman, eğitimle halkın bilincini ters yönde şekillendirme doğrultusunda her türlü aracı harekete geçirmiştir. Mücadelemizin halka yansımasını yalan ve sansürle engellerken, kendi çabalarını en geniş kesimlere ulaştırmak için seferber olmuştur. Öyle ki, uluslararası birçok basın-yayın kuruluşu dahi bu doğrultuda harekete geçiriliyor.

Bunun dışında kitleleri ulusal kurtuluş siyasetimiz doğrultusunda aydınlatmaya ve mücadeleye katılımdaki seviyeyi yükseltmeye hizmet eden propaganda ve ajitasyon çalışmalarında da yeterli düzey tutturulamadığından, yükselttiğimiz mücadelenin görkemliliğinin oldukça gerisinde kalma durumunu yaşayarak devrimde aşırı bir kuvvet israfının doğal nedeni olmaktayız. Oysa devrimlerde propaganda ve ajitasyon çalışmalarının nasıl bir yaşamsallıkta olduğu ispatlanmış bir gerçektir. İran Devrimi'nin kaset olayını nasıl kullandığı çok iyi bilinmektedir. Yazılı basının imkanlarının oldukça kısıtlı ve yasaklı olduğu bir ortamda değişik propaganda tekniklerinin kullanılmasının etkinliği tartışılmazdır. Hangi araçla olursa olsun kitleler nezdinde yeterli bir propaganda ve ajitasyon düzeyi tutturan güçlerin devrimi alabildiğine besledikleri gerçeği ile karşı karşıyayız. Dolayısıyla düşmanın savaşımızı tecrit ve saptırma çabalarını layıkıyla boşa çıkartacak ve kitleleri ulusal kurtuluş siyasetimizde aydınlatacak ve mücadeleye daha güçlü sevkedecek bir eğitimi, basın-yayın, propaganda alanında da tutturmak zorunlu olmaktadır.

Buna göre eğitim için:

1- Düşmanın özel savaş yöntemleriyle halk kitlelerini mücadelemizden tecrit ve saptırma çabalarını boşa çıkarmak için tüm eğitim araç ve gereçlerini en iyi bir şekilde işletmek,

2- Savaşın gelişim seyrine uygun olarak kitleleri hazırlamak, uyarı amaçlı eğitimler geliştirmek (savunma tedbirleri, düşmana darbe vurma amacıyla halk, patlayıcıları vb. konularda eğitimi gerçekleştirmek),

3- Halk demokrasisinin inşası için halk kitlelerini hem teorik ve pratik olarak eğitmek, hem de bu konuda halkı hazırlamak,

a- Yaygın toplantılar geliştirmek,

b- Halka yönelik eğitim broşürleri hazırlamak, eğitim veya okuma çevreleri oluşturmak,

c- Çeşitli konularda seminerler vermek,

d- Halk milislerini devrevi olarak her konuda eğitime tabi tutmak,

e- Öğrencilerin eğitiminde okullardan yararlanmak, ulusal kurtuluş siyasetinin eğitim sahası haline getirmeyi amaçlamak,

f- Çocukların eğitimine önem vermek, bunu geliştirmek, onların mücadeleye ilgisini uyandırmak,

g- Tüm cephe birliklerinin eğitimi için gazete, broşür, dergi vb. araçların kullanımını sağlamak,

Basım-yayın ve propaganda için:

1- Gerek halkımızı, gerekse de dünya kamuoyunu mücadelemiz hakkında doğru ve zamanında haberdar edecek olan ve uygun bir muhabir ağıyla başta savaş alanlarına olmak üzere, Kürdistan, Türkiye ve bölgeye oturtulacak olan Kürdistan Haber Ajansı'nın kurulması çalışmalarına derhal başlamak,

2- Ülkeye dönük radyo yayınına hemen başlamak,

3- Basın çalışmalarını mücadelemizin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenlemek, legal ve illegal gazete çalışmalarına derhal başlamak,

a- Legal alanda, gerek dost güçlerle ve gerekse bağımsız olarak, geniş kitlelere ulaşabilecek genel, bölgesel ve yerel gazete çalışmalarında bulunmak; dost güçlerin yayın organlarına yazılar yazmak,

b- İllegal alanda, mevcut yayınlarımızı, halkın ilgiyle izleyeceği ve anlayarak okuyacağı şekilde düzenlemek, ülkede yaygın dağıtımına ulaşmak ve eyalet, bölge ve yerel düzeyde ülke içinde gazete çalışmalarına başlamak ve güçlendirmek,

4- Video ve teyp kasetlerini propaganda ve kültür çalışmalarında etkin olarak kullanmak,

Bunun için;

a- Başkan APO'nun çeşitli halk kesimlerine dönük konuşmalarını içeren,

b- Savaşı ve gerilla yaşamını görüntüleyen ve seslendiren,

c- Savaş alanındaki halkın yaşamını tanıtan ve düşmanın uygulamalarını deşifre eden,

d- Protesto, gösteri ve çeşitli halk eylemliliklerini propaganda eden,

e- Ulusal kurtuluş ve halk kültürümüzün folklorik etkinliklerini içeren ve tanıtan,

f- Diğer sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerini konu eden video ve teyp kasetlerinin yurt içi ve yurt dışında yaygın dağılımını gerçekleştirmek,

5- Afişleme, pullama, yazılama gibi faaliyetleri de kullanıp yaygınlığı ve uygun zamanlamayı esas alarak, güçlü bir etkinliğe ulaşmak ve bunda ülke ve Türkiye metropollerine birincil derecede önem biçmek, ertelenemez en acil görevlerimizdendir.

Kültürel değerlerimizin geliştirilip korunmasına ilişkin

Ülkemiz ve halkımızın kültürel değerleri yüzyıllar boyu yabancı güçler, istilacılar, işgalciler ve sömürgeciler tarafından talan ve tahrip edilmişlerdir. Birçoğunu kendilerine mal ederek, halkımızı kültürsüz bırakmak ve tarihten silmek istemişlerdir. Uluslaşma özelliklerini darbeleyip inkar etmeye çalışmışlardır.

Düşmanın bu uygulamalarına karşı aynı zamanda bir direnme hareketi olan Partimiz, tarih boyunca sömürgeciler tarafından inkar edilen halkımızın kültürel değerlerini ona yeniden mal etmeyi amaçladığı gibi, ulusal kurtuluş mücadelemizin ortaya çıkardığı kültürel değerleri de geliştirip ilerletmeyi ve halkımıza mal etmeyi, uluslararası alanda meşrulaştırmayı bir görev bilir.

Bunun için;

1- Mücadelemizin ortaya çıkardığı bütün kültürel etkinliklerimizi koruyup geliştirecek, yetkinleştirecek merkezileşmesini esas alıp sağlamak,

2- Kültürel faaliyetin her kolunu ya da dalını ayrı ayrı düzenlemek, mevcut olanları geliştirip güçlendirmek,

Bunun için;

a- Halihazırda yürütülmekte olan yazı dili çalışmalarını geliştirip-yetkinleştirmek ve halka mal etmek, ulusu kapsayan yazı dilini bütün topluma maletmek,

b- Yetkin edebi eserlerin ortaya çıkarılmasını sağlamak için çaba sarfetmek, savaş ve parti kültürünü nitelikli edebi eserler haline getirmek, halka mal etmek,

c- Kürdistan tarihini inceleyip-araştırmak, açığa çıkmayan yanlarını aydınlığa kavuşturmak ve bu temelde ulusal bilinci geliştirmek,

d- Müzik, folklor, spor vb. kültürel etkinliklerimizi günün mücadele koşullarına uygun bir tarzda yetkinleştirmek, güçlendirmek, mücadelemizin etkinlik düzeyine hizmet edebilecek duruma getirmek,

e- Tarihsel açıdan önem arzeden sanatsal değerlerimizi koruma altına almak ve uluslararası tanıtmada bulunmak,

f- Mevcut kültürel kurumları daha da geliştirmek, yetkinleştirmek, bu kurumları ülkeye taşırmayı hedef almak, cephe faaliyetlerimizin geliştirilmesinde gerekli rollerine kavuşturmayı sağlamak gerekir.

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden özeleştiriler

M. arkadaşın özeleştirisi:

“Her an devrimi yaşamayan bir kişilik, görevlere sahiplik edemez!”

Saflara 1975-76 yıllarında henüz hareketimiz ideolojik grup aşamasındayken katıldım. Katılım yaparken hareketimizin ideolojisini, örgüt anlayışını, amaç ve hedeflerini bütün yönleriyle kavrayıp bilince çıkardığımdan, bilinçli bir katılım gerçekleştirdiğimden bahsetmek gerçekçi olmaz. Hareketimizin önderliği ve önder kadrolarıyla tanışma, konuşma ve böylelikle tartışmalarını dinlemeyle onlardan etkilendim. Daha önemlisi de, ilk tanıştığım dönemde hareketimizin önderlerinin şahsında, kişiliklerinde, yaşam ve yaklaşımlarında insanlığı, devrimi ve Kürdistan'ı görerek saflara katıldım. Katılırken bilinç düzeyim her ne kadar öyle ileri düzeyde değildiyse de, en küçük bir tereddüte girmeyerek katıldığım andan itibaren büyük bir inançla mücadeleye sarıldım.

Ancak, saflara katılırken devrimin büyük zorluklarına kendimi hazırlamama rağmen, devrimin sorunları, onun ideolojik-politik hattı ve önderlik sorunları üzerinde gereğince yoğunlaşmaya yönelmedim. Kendimde ne bu hakkı ve ne de gücü görmekteydim. Bana göre, zaten bu görevleri yerine getiren önderler vardı. Uzun yıllar, kişiliğime egemen olan bu yanılgılarla yürüdüm ve önderlik sahası beni hiç ilgilendirmedi. Bu yapı bende Parti III. Kongresi'ne kadar egemen oldu. Parti III. Kongre'sinde görevler çok yakıcı olarak kendini dayatınca Kongre'nin verdiği güç ve destekle kendime gelerek ve kişiliğimin olumlu yönde etkilenmesinden cesaret alarak görevlere sahip çıkmaya başladım.

Parti III. Kongresi, dıştan ve içten Partimize dayatılan tasfiye ve imhayı boşa çıkarmış, Parti ortamını netleştirmiş, kadro gücünü yenileyerek tüm engelleri ortadan kaldırmıştır. Parti çalışmalarının temel alanlarını belirleyerek, hedefleri berrak bir biçimde ortaya koymuştur. Kongre, baştan beri Partiyi yenilginin eşiğine getiren, geriye çeken, atılımlarını engelleyen anlayışları ve pratikleri mahkum etmiş, merkezileşme, önderlik, örgütlenme ve Parti, Cephe, Ordu kuruluşu sorunlarına çözüm getirerek pratikte gelişmesinin yollarını netleştirmiştir.

III. Kongre'de ileri düzeyde görevler üstlenerek, Avrupa çalışmalarında en üst düzeyde görev alanlardan birisi de bendim. Kongre sonrası görev alanım olan Avrupa çalışmalarına giderken, Avrupa faaliyetlerindeki geçmiş yetersizliklerin eleştirisi temelinde, Kongre çizgisinin kararlaştırdığı hedefler programı ve planlaması netçe önümüze konmuştu. Kişi olarak pratiğe yönelirken, bir taraftan kendime güveniyor, bir taraftan da görevlerin altından kalkamayacağımdan korkuyordum. Kişilikte geçmişin izlerinin olması nedeniyle önderlik ve merkezileşmede iddialı değildim, ancak Avrupa çalışmalarının altından kalkacağıma inanıyordum. Ne var ki, pratiğe ilk yönelmeyle birlikte subjektifliğe düşme yaşandı, Avrupa ortamında büyük bir karışıklık ortaya çıktı. Avrupa zeminindeki taktik dışı örgütsel yapıya Kongre çizgisini özümsetme büyük önem taşıyorken, çalışmalar aceleye getirildi. Kadrolara sınırlı bazı Kongre belgeleri okutularak, yüklü görevler ve çalışmalardan sorumlu kılındılar. Kadrolar, yüklü görevler altından kalkamayınca da, hedeflere ulaşmak için Parti tabanımıza ve kitlesine yüklenildi, kitlenin altından kalkamayacağı görevler verildi ve Partinin yaklaşımıyla çelişen yaklaşımlar gelişmeye başladı. Bunun sonucunda kitlemiz çalışmalardan soğumaya, uzak durmaya ve gücünü sınırlandırmaya başladı.

Diğer taraftan, geçmiş çalışanlara duyulan tepkiyle Avrupa'daki kadro gücümüzün ağırlıklı bir bölümünün Akademi sahasına aktarılmasıyla çalışmalarda büyük bir boşluk doğdu. Giderek görevler ağırlaşınca, ağırlaşan görevlere doğru yaklaşarak örgütsel tedbirler geliştirme yerine, günübirlik bir çalışma ve karışıklık egemen duruma geldi. Oysa genelde olduğu gibi Kongre, gerek kadrolarda, gerekse kitlelerde coşkuyu doruğa çıkarmış, Kongre çizgisinin sınırlı bir uygulanması halinde hedeflerin daha kısa sürede gerçekleşmesinin tüm koşulları doğmuştu.

Bizim bu gidişatımıza Parti Önderliği'nin tüm müdahalelerine, eleştirilerine, güç ve destek sunmalarına rağmen yeterli dersleri çıkaramadık. Sözde merkez adına hareket eden bizlerin, tüm çalışmaları kendinde tıkatması sonucu, değil merkezileşmeyi sağlamak, önderlik ve örgütlenmeyi durduran, barajlayan bir kurum durumuna geldik. Merkezden başlayarak Avrupa çapında örgütsel yapımız büyük bir dağınıklık sürecine girdi. Bu gidişata Parti Önderliği'nin peş peşe müdahaleleri oldu, eleştiri-özeleştiriler geliştirildi ve görevden alınmalar oldu.

Bu süreçte benim durumum ise şöyledir: Kişiliğimdeki ortayolcu, büyümeye göz dikmeyen, Parti saflarında eğitimini ihmal eden yapı sonucu, sorumsuz kişiliği Kongre çizgisiyle dönüşüme uğratma yerine, yük ağırlaşınca, yeniden eski yapıya dönerek, günlük pratik peşinde hamalvari çalışan bir pratikle bütünleştim. Bu dönemde benim sergilediğim pratik, Parti taktiği ve Kongre çizgisiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan, ortayolcu, kaynağını ortaçağ gericiliğinden alan bir pratiktir. Çok çalışıp koşturan, ama hiç bir sonuç alamayan bir pratiktir.

Benim sergilediğim bu pratik karşısında Partinin eleştiri ve uygulamaları gelişti. Özeleştiri süreci ve Parti üyeliğinden düşürülme gibi Partinin haklı tavrıyla karşılaştım. Partinin bana karşı geliştirdiği eleştiri ve uygulamalarına yönelik en küçük bir tepkim olmadı. Tam tersine koşturarak birşeyler kurtarmaya çalıştım, ancak sarfedilen çaba Parti ve Kongre çizgisiyle, yine üstlendiğim görevlerle kararlaştırıldığında, değil Partinin önümüze koyduğu hedeflere ulaşma, çok sınırlı bazı değerleri koruma düzeyinde kaldı.

Böyle bir süreçte sık sık yeni görevlendirmeler oldu. Bu görevlendirmelerde Partinin atadığı örgüt gücüne destek sunmanın ötesinde bir şey yapmadım. Avrupa'da yaşanan böylesi bir süreçte Partimiz, kadrosal, örgütsel, maddi-manevi büyük zararlar görmüş, bizim hatalı siyasi ve pratik yaklaşımlarımızla emperyalizmin eline Partiye saldırabilme gerekçeleri verilmiş, emperyalizmin daha sonraları Partimize yönelik girişimlerinde bu tutumlarımız gerekçe edilmiştir. Bu da Partimizi zorlamıştır. Provokasyona kadarki tahribatlarda en büyük pay sahibi olanlardan birisi de benim.

Kongre sonrası dönemde, Kongre çizgisini Avrupa pratiğine taşırmayla görevli olduğumuz süreçte, partimizin temel sorunu olan merkezileşme ve önderlik sorununu çözme esas görevlerimiz arasındaydı. Merkezileşme ve önderlik sorunları çözümlendiği oranda diğer sorunlar çözümlenebilecek, görevler yerine getirilebilecekti. Esas olarak taktik önderlik görevleri yerine getirildiği oranda önderliğe güç verilmiş olur, Parti değerlerine sahip çıkma gerçekleşir, Parti ve devrime içten ve dıştan dayatılan karşı-devrimci komplo, provokasyon ve tasfiyecilik önlenebilir. Kişi, kendinden başlayarak merkezileşme ve önderlik konumunu, üstlendiği görev alanı ve sorumluluk sahasına egemen kıldığında, Parti Önderliği'ne, çizgiye, ilkelere, şehitlere ve halka bağlı olduğunu kanıtlar, verdiği söze bağlı kalır. Kişiliğinde gerekli dönüşümü yaratmayan, yükselen devrim hareketinin sorunları ve görevleri altında ezilir ve kendini objektif olarak en yüce değerlerin karşısında bulur. Kişilik, geçmiş toplumsal yapının ağır etkisini yaşıyorsa kendini sınır süre içerisinde subjektif olarak karşı-devrimci ortamda bulur. Burada iyi niyetlilik ve dürüst olma, çok emek sarfetme hiç bir şeyi kurtaramaz.

Kongre sonrası Avrupa çalışmalarımızda, Kongrenin çizgisini Avrupa'ya taşırma, başta merkezileşme, önderlik ve örgütlenme görevleri olmak üzere üstlenilen görevleri gerçekleştirme şurada kalsın, Avrupa'daki geçmiş taktik-dışı kuruluşu yıktık, ancak taktiğe uygun çalışmayı oturtamadık, büyük bir karışıklığa neden olduk. Bu ortamı gören emperyalizm, geçmişten beri Partimize karşı hedeflediği tasfiye planını hayata geçirecek ortamı bulmuş oldu. Bu planını içteki provokasyonla birleştirerek uygulamaya koydu. Emperyalizm, ileri düzeyde kadroları tutuklayıp, dünyanın en büyük davalarından olan PKK Davası'nı Almanya'da açarak, Partiye teslimiyeti dayattı. Bunu başaramadığı noktada Partiyi terörist ilan edip teşhir etmeyi amaçladı. Provokatörler eliyle Parti'nin Avrupa merkezini ele geçirerek bu temelde, Partimizi her dönemde imha ve tasfiyeden kurtaran ve halkımızın biricik umudu durumuna gelen Parti Önderliği'nin şahsında Partiye, devrime ve halka karşı, karşı-devrimci emelleri doğrultusunda bizi kullanmayı hedefledi. Kongre sonrası emperyalizme ve provokasyona bu ortamı sunan, bu fırsat ve imkanı veren, bizim kendi yetmezliklerimiz, Kongre çizgisini kendi kişiliğimizde tıkayarak Avrupa'da sergilediğimiz pratik oldu. Kökleri eskiye dayanan provokasyon bu ortamı fırsat bilip pusudan kalkarak Parti Önderliği'ne karşı saldırıya geçti. Bu fırsatın emperyalizm ve provokasyona sunulmasında benim payım birincil derecedir.

Pravokasyonun pratik öncülüğünü yapan Avukat provokatörü objektif olarak Parti karşıtı durumda olduğum bu ortamda benim geriliklerime güvenerek bana el atmak, Parti Önderliği'ne, Partiye, devrime, halka, şehitlere ve bağlı olduğum değerler sistemine karşı çıkarmak ve ihanete çekmek istemiştir. Avukatın genel durumları benimle tartışması ve yoklama yapmasıyla tehlikeli durumu hemen farkettim. Bu dönemde, bana verilen görevlerin gereklerini tam yerine getirmediğimden dolayı bir eziklik yaşıyordum. Bu da beni inisiyatifsizliğe götürüyordu. Partinin görevlendirdiği örgüt gücüne sorun çıkarma, onları engelleme, yetersizlikleri kullanma tutumum yoktu -ki bu tavır birçok arkadaşın şahsında sıkça yaşanıyor ve çalışmalarımızı oldukça zorluyordu, Partimizin atadığı örgüt ve kişilere güç verme, ancak partinin bana verdiği görev alanında çalışmaları sürdürmekle kendimi sınırlama, gerektiğinde inisiyatif kullanmayıp sadece örgütten talimat alarak hareket etme anlayışını sergiliyordum. Merkez içinde provokatörlerin de bulunduğu bu dönemde, bu tutumum örgüte sahiplik etmemi engelledi, provokatörlerin tahribatlarına zemin hazırladı.

Partileşmeyen, her an devrimi yaşamayan, büyük ilke sahibi olmayan bir kişilik, görevlere sahiplik edemeyeceği gibi, Parti ve devrime yönelen tehlikeleri de bertaraf edemez. Kişilikteki ortaçağ gerilikleri üzerinde her türlü karşı-devrimci güçler hesap yapar ve kişiyi rahatlıkla ihanete götürür. Benim Avrupa pratiğim Partinin merkezileşme ve önderlik sorununda Partiyi güçlendirmediği gibi, onu daha da zorlamış ve karşı-devrimci saldırılara ortam sunmuştur. Ancak Parti Önderliği'nin güç ve destek vermesiyle Avrupa ortamında tümden boğulmaktan kurtuldum ve bağlı olduğum değerlere ve Parti ortamına girmeyi başardım. Eğer ben ihanete gitmemişsem, bu, bağlı olduğum değerler ve Partinin bana verdiği güçle olmuştur. III. Kongre sonrası benim kişiliğimde ortaya çıkan şudur: Uzun yıllar kendini aldatan, kendi eğitimini ihmal eden, büyüklüğe göz dikmeyen, cücelikte ısrar eden, kişilikte gericiliği koruyan, hızla değişen koşullara ve ağırlaşan devrim görevlerine denk düşen gelişmeyi ve kararlılığı kendisinde yaratmayan kişilik sorunlar karşısında küçülüp eskiye dönmeye mahkumdur. Böyle bir kişilik, provokatörlerin üzerinde hesap yaptığı, omuzuna basarak, başta Parti Önderliği olmak üzere tüm değerlere yönelik saldırılar geliştirdiği ve büyük tahribatlara yol açan bir kişiliktir.

Parti Önderliği'nin talimatıyla 1988'in sonlarına doğru Akademi'ye döndüm. Uzun bir dönem Akademi ortamında Parti Önderliği'nin güç ve desteğiyle geçmişin kapsamlı eleştiri ve özeleştiri sürecinden sonra yeniden doğuş ve kararlılığı kendimde yaratarak 1989'un ortalarında Güney-Batı Eyaleti'nde mücadeleyi geliştirmek üzere bir grup arkadaşla ülkeye yöneldim.

Ülkeye yönelirken geçmiş pratiğimden Partinin bana sunduğu güç ve destekle önemli oranda ders çıkarmış, yetmez kişiliğin düşmana büyük fırsatlar verdiğini, düşman güçlerin, Partimizin beyni olan Parti Önderliğimizi, Partiyi ve devrimi tasfiye etmede esas olarak Parti içinde çizgi devrimciliğine ulaşmayan, ilkeli olmayan benim gibi yetmez kişiliklere dayanarak sonuç almaya çalıştıklarını, bu tip kişiliklerin Partimizi büyük tahribatlara uğratarak her dönemde yenilginin eşiğine getirdiğini kendi pratiğimde çok net olarak görmüş ve önemli oranda bilince çıkarmıştım.

Güney-Batı Eyaletimizin ulusal kurtuluş mücadelemizdeki rolü ve önemi, eyaletin objektif ve subjektif durumu, savaşın geliştirilip güçlendirilme yolları üzerinde somut görüşlere ulaşmış olarak alana yöneldim. Düşmanın alan üzerindeki politikalarını boşa çıkaracak bir faaliyetliliğe ulaşma hedefimiz vardı. Örgütsüz de olsa dayanacağımız, mücadelemizin yoğun etkisini yaşayan güçlü bir potansiyel mevcuttu. Sorun, bu değerlere ulaşmak ve örgütlülüğe kavuşturmaktı. Ben kişi olarak ülkeye yönelirken, kendimde yarattığım bir kararlılık sözkonusuydu ve Güney-Batı çalışmalarında Partinin yarattığı netliği bilince çıkarmıştım. Çalışmalarda alanları tanımama vb. zorluklar olsa da, hedeflere ulaşmanın tüm verileri mevcuttu.

Alana ulaştığım günden 1990 Mayıs'ına kadar sürdürdüğümüz çalışmalara temsilci düzeyinde birinci dereceden sorumlu olarak katıldım. Bu süre içinde çalışmalarda ortaya çıkan yetersizliklerimi şöyle ortaya koyabilirim: Bazı zorluklar olsa da, hamalvari bir çalışma içine girme, kadrolara fazla yüklenme, zaman zaman sert eleştiriler yapma, daralma, mutlaka eyalette tutunmak için ürkek davranma, zamanını kısmen boşa harcama, günlük çalışmalarda arkadaşların eğitimine yeterli dikkati göstermeme, yeni kadroların katılımında aşırı dayatıcı olma, kendi güvenliğine yeterli dikkati göstermeme, bahar atılımı için hazırlıkları önceden yapmama vb.. Benim bu dönem çalışmalarında içine düştüğüm zayıflıklar dönem çalışmalarının hedeflerine ulaşmasına, başta temel üslenme alanında çalışmalarda açılımda son derece dar kalınmasına neden olmuştur. Diğer taraftan kuruluş çalışmalarında ve bahar atılımında gecikmeye yol açmıştır. Kadroların zorlanması ve yeni katılan eğitim adaylarından bazılarının kaçması durumu yaşanmıştır. En önemlisi de yapımızda var olan sağcılığın farkedilmesine rağmen, buna zamanında müdahale edilmemiş ve daha sonraki çalışmalar üzerinde yarattığı olumsuz etkiler yeterince önlenememiştir. Bu durum daha sonraki çalışmalarda hedeflere ulaşmada büyük engel olmuştur. Bir yıllık çalışmalarda benden kaynaklanan bu yetmezlikler, kuruluş çalışmalarında olumsuz etkide bulunmuştur.

1990 Nisan'ı sonunda Partinin eyalete gönderdiği yeni bir grupla birlikte talimat ve çözümlemeler ulaştırılmış, döneme nasıl yaklaşılacağı konusunda tüm perspektifler sunulmuş, yaşam, çalışma ve hareket tarzında yaşanan zayıflıkların önü alınamazsa tehlikeli olacağı uyarısında bulunulmuştur. Bu dönemde yapılan bir toplantıda gücümüzün ezici çoğunluğunun katılımıyla yüklü bir gündem temelinde, gerek geçmiş çalışmalarda yaşanan yetersizlikler, gerekse geleceğe ilişkin örgütsel ve askeri hedefler tespit edilip atılım kararlaştırılmıştır. Diğer taraftan eleştiri-özeleştiri platformuyla ortam netleştirilmiştir. Konferans sonrası güçlerimizin atağa kalkması için tüm koşulların yaratıldığı bir ortamda, bazı eylemlere hazırlık nedeniyle gücümüzün önemli bir kısmı atıl bırakılmış ve bu geciken kuruluş çalışmalarını daha da ağırlaştırmıştır. Eyalette yaşanan bu sağcı, uzlaşmacı taktik-dışı yaşamın birinci dereceden sorumlusu benim.

Bu taktik-dışılığa son vermek amacıyla eyalet toplantısına gidilmiş, yaşanan sağcılık mahkum edilmiş ve eyaletin ulusal kurtuluş mü-

Devamı 31. sayfada

Dr. B. arkadaşın özeleştirisi:

« PKK'nin vuruş tarzı, güç büyütür ve sürekli mevzi kazandırır! »

Partimizin önderliğinde verilen ulusal kurtuluş mücadelesine 1976-79 yılları arasında bir taraftar olarak ilgi duyuyordum. İlk olarak Avrupa sahasında partiyle tanıştım ve zaman zaman kısa vadeli eğitim çalışmalarına katıldım. Burada parti ideolojisine sempatim gelişmeye başladı. Bu dönemde partinin Kürdistan gençliğine yönelik kaynağa dönüş çağrısı vardı. Bu çağrı tarafımdan olumlu görülüp, gönüllü olarak parti saflarına katılma kararımı verdim. Beni buna götüren olgu Kürtlük ve ülkedeki partimizin öncülüğündeki mücadelenin etkilemesidir.

Böylece 1980 Haziran'ında bir grup arkadaşla Lübnan sahasına geldim. Partinin bu alanda yaratmış olduğu eğitim imkanlarından yararlanarak kendimi ülke mücadelesine hazırladım. Eğitim dönemini tamamladıktan sonra, bir grup arkadaşla 1983 yılının ortalarında Botan alanına geldim.

15 Ağustos 1984'ten 1985 yıllının sonlarına kadarki süreçte 14 Temmuz Silahlı Propaganda Birliği faaliyetlerinde yer aldım.

Yukarıda belirtilen pratik faaliyetler sürecinde, halk kitlelerinin ve silahlı gruplarımızın sağlık sorunlarından görevliydim. Ancak 1986 yıllının ortalarında bölge komitesi düzeyinde faaliyetlere katıldım. 1988 Kasım'ında eyalet komitesinde ve 1989 yılı Ülke İçi Birinci Konferans'ta pratik merkez düzeyinde faaliyetlerde yer aldım. Bu süreçler boyunca düzeyim belirttiğim biçimdedir. Mevcut süreçlerde pratiğin olumlu-olumsuz yanlarına damgasını vuran ve benden kaynaklanan yanlış anlayış, tutum ve davranışların, yetmezliklerin izahını yapabilmek için III. Kongre'den itibaren durumumu ele almak doğru olur kanısındayım.

III. Kongre sonrası, yani '87 yılının yaz ortalarında Kongre çözümlemeleri ve kararları alana ulaştı. '88 kış eğitim devresinde çözümlemeleri kavramaya çalıştım. Ancak gerek Kongre kararları, gerekse de Önderliğin talimat ve çözümlemelerini, kişilik dönüşümünde ve pratiğin aydınlatılmasında bir kaldıraç yapmam gerekirken yüzeysel yaklaştığımı pratiğe açılımda görebildim.

Bu yüzeysel kavrayış, pratiğe özlü katılımdaki siyasal cesaret öğesini geliştiremediğimden boyun eğmeciliğe dönüştü. III. Kongre çözümlemelerini ve Parti Önderliği'nin talimatlarını özlü kavrasaydım ve güçlü bir siyasal dönüşümü şahsımda oturtsaydım, Kongre sonrası alana gelen müdahale gücünün tasfiyeci ve yanlış anlayışlarına karşı boyun eğmeci davranmayıp, çizgiye sahip çıkar, emek ve değerlerle oynayanlara karşı parti silahına sarılıp sınıf savaşımı verebilirdim. Ancak yaşadığım pratikten dolayı tasfiyeci anlayışlara karşı endişeli davranarak seyirci kalıp, "neme lazımcı" memur mantığına düştüm.

Yukarıda kısaca değindiğim III. Kongre gerçeğine yüzeysel yaklaşım, alana ilk gelen feodal-komplocu mantığın temsilcileri karşısında hayal kırıklığına uğramama, uygulanan mantıkla parti talimatları arasındaki farkı görmeme rağmen şaşkınlığı yaşamama, ne olup-bittiği, hangisinin yanlış hangisinin doğru olduğu sorularına anlam vermede zorlanmama yolaçtı. Bu feodal-komplocu mantığa anlam bulmaya çalışırken, pratik sahada tasfiyeci uygulamaların yaşanmasıyla birlikte inancı bile zayıflatacak bir boyutta bunalıma girecek hale geldim. Yaşanan süreç bununla da sınırlı kalmayarak, kendime karşı güvensizliğe, sorunlar karşısında çözümsüz kalmaya götürmüştür.

Sonuç olarak, partinin yoğun emeğine ve desteğine rağmen halen gelişmelerin kuyruğuna takılma, bireylere yaslanarak edilgen bir tempoyla yürüme hiç bir zaman kabul görmeyecek bir sorumsuzluktur. Bugün bir dönemin sorunlarını ele alırken, çizgiyi doğru ele almamanın mücadele sorunlarını ağırlaştırdığı tüm gerçekliğiyle ortaya çıkmıştır. Kısaca, çizgi devrimciliğini tutturamadığım bir gerçektir. Bugün bu gerçeklik zafer kazanan parti çizgisi karşısında yenilgiye uğramış, aynı tempo ve kişiliklerin yürüyemeyeceği gerçeği bir kez daha kanıtlanmıştır.

Var olan anlayış, görevlere yaklaşım tarzında da kendisini göstermiştir. III. Kongre çözümlemelerinin doğru kavranmasının, görevlerin doğru ele alınmasının başarı kazandıran bir pratiğe dönüşeceği bir gerçektir. Ancak ortaya çıkan parti dışı, başarısız pratik, görevlere doğru yaklaşmamanın ölümcül ürünüdür. Bu olumsuz pratiğe damgasını vuran, görev ve sorumluluktan ürkme, güç getirememedir. Bu da baştan beri yanılgılı, yüzeysel, politikleşmeyen ve tutucu bir yapıya yol açmıştır.Pratik sahada elde edilen deney ve tecrübelerin doğru bir eğitim ve siyasallaşmayla birleştirilmesi halinde çok görev ve sorumluluğun üstesinden gelineceği bir gerçektir. Fakat baştan beri bunlara ulaşmada yaşanan bir iddiasızlık vardır. Bunun için var olanla yetinilmiştir. Bu da, mevcut sonucun değiştirilmemesine, ya boş bir pratikçiliğe ya da hamalca bir uğraşa yol açmıştır.

Büyüyen görev ve sorumluluğu fark ediyor, bunlara göre kendimi değerlendiriyor ve güç getiremeyeceğimi görüyordum. Bu nedenle, Ülke İçi Birinci Konferans'ta bir öneri olarak eğitim şansının verilmesini istedim. Fakat bu temelde destek görmedim. Bunun sonucunda pratik sahada kendisini yansıtan apolitikliğin yarattığı tahribatlar net ve açık bir şekilde ortadadır. Bu sonuçlar, mevcut kişilik üzerinde olumsuz etkilenmeler ve beraberinde kendi kendisine bir güvensizlik doğurmuştur. İleri görevler yerine azla yetinme, ya da güç getirmediği oranda kendisini bir sınırlandırmaya tabi tutma durumu yaşanmıştır. Hatta zaman zaman ortamın seyrine kapılınmış, bireylere bağlı kalınmış ise bunun gerçek anlamı, bağımsız düşünce üretememe, olay ve olguları değerlendirememe, hangisinin gerçek veya doğru olup olmadığını ayırdedememedir. Bu da şu veya bu anlayışa tabi olmaya yolaçmıştır.

Temel görevlerden biri olan ve mücadele sorunlarına hükmetmeyi sağlayacak olan partileşmeyi gereğince sağlayamadım. Attığım her adımda parti yaşamını temel almamla birlikte, sorunların çözümünde yanılgılı ve yetersizlikler içerisinde olduğum bir gerçektir. Zaten buna ulaşmadığımdan dolayıdır ki, yanlış anlayışların ortağı durumuna gelmişimdir. Buna neden olan ise, kişiliğin yeterli bir dönüşüme uğratılmaması, siyasallaşmaya gereken önemin verilmemesi ve tutuculukta ısrar edilmesidir. Partileşmenin kişilikte yaşanması önderliksel çabayı kavramamaya yol açmıştır. Bu da, partinin önderliksel gerçekliğiyle bütünleşmeyen bir sonuca vardırmaktadır. Çünkü baştan beri böyle bir iddianın sahibi olmaktan ve ona ulaşmak için çabadan bahsedilemez. Bölge komitesinde yeraldığım dönemde önderliğin önemini sınırlı bir düzeyde de olsa kavramışsam da, buna gerçek anlamda hazırlanma yoktur. Daha sonraki süreçlerde de bir değişiklikten söz etmek doğru olmaz. Çaba, girişim ve uğraş vardır ama yeterli değildir, kişinin ölçüleriyle sınırlıdır.

Parti işleyişi önderliksel gelişmeyle yakından bağlıdır. Çünkü önderlikte parti ölçülerini tutturmak, parti işleyişinin gerçek anlamda işletilmesidir ve yine bağımsız özgür irade ile, inisiyatifle eş anlamdadır. Ancak III. Kongre gerçekliğine yaklaşımımın yüzeysel olması, önderliksel ölçüyü tutturamayışım, parti işleyişinde de sağ-pasif bir konumda olmama yolaçmıştır. Bağımsız özgür iradenin zayıflığından dolayı birçok olumsuz anlayışa karşı boyun eğmeci konuma düştüm. Ayrıca siyasal olarak kendini yenileme konusundaki tutuculuk, eleştirici olmama doğru bir işleyişe ulaşmayı sınırlamıştır. Bunun sonucunda planlamalardan toplantı ve rapor-talimat sistemine kadar kurallar işlevine kavuşturulmamıştır. Toplantılara katılımda darlık yaşanmış, resmiyet temelinde katılım sağlanmamış, sistemli bir rapor düzeni işletilmemiştir. Genelde raporların anlam ve öneminin bilinciyle özen gösterilmesi gerekirken, buna ulaşmayan ve baştan savma bir anlayış sergilenmiştir. Bu anlayışla faaliyet, görev ve inisiyatif alanında mevcut sorunların birikimine yeterli çözüm getirilmediğinden birçok olumsuzlukların doğmasına yol açılmıştır. Raporlara yaklaşımım buyken, alttan üste doğru rapor sistemini geliştirmede de gerekli düzeni oluşturamadım. Bu da sorunların çözümsüz kalmasından kaynaklanan dedikoduculuğun gelişmesine yol açıyordu. Bu yetersizlikler komiteleşme, eleştiri-özeleştiri ve örgüt içi demokrasinin işletilmesine de yansımaktaydı. Parti işleyişinde yaşanan dar ve tutucu yaklaşımlar, talimatlara yansımasını yüzeysel yaklaşma ve algılamaktaki zayıflıkta bulur. Bunun için parti talimatlarını alana gerçek anlamıyla uygulatma da duyarsız kalınmıştır. Görev sahası çerçevesinde bile faaliyetlerin önünü açmada, katılımı güçlendirecek talimatlar geliştirmede yetersiz kaldım.

Herşeyden önce temel görev olan partiyi ve parti çekirdeklerini örgütleme, bir bütün olarak dönem sorunlarına damgasını vurmaktadır. Ancak buna ulaşmadığımdan dolayı, mücadele sorunlarının çözümsüz kalması, yaşanan taktik dışılık affedilemeyecek uygulamaların ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Partinin kadro politikasına da doğru bir yaklaşımın sergilenmediğini söyleyebilirim. İstenilen düzeyde kendimde kadrolaşmayı yaratmadığım gibi, kadro yaratma ve geliştirmedeki çaba da yeterli olmamıştır. Bu çaba yetersizliği eğitim olayına direkt bağlıdır. Ancak sorunu salt eğitim temelinde ele almak doğru olmayacaktır. Pratik mücadele ortamında kadroların tayin-terfisine yaklaşımda da bir darlığın yaşandığı açıktır. Daha çok apolitik yaklaşım burada da sürdürülerek, zaman zaman tekdüze bir yaklaşımla yıpratıcı olunmuştur. Bu da, sonuçta bir dağınıklığa götürmüştür. Yine yedekli çalışma ve yedekleri hazırlamada istenilen düzey tutturulamamıştır. En olumsuzu ise, kadronun üzerinde bir sanatçı inceliğiyle durma, onun yeteneği ve becerisine göre uygun bir görev vermeden ziyade, ya kaldıramayacağı görev ve sorumluluk altında çökertme ya da gücü yettiği halde görev ve sorumluluk dışında bırakmadır. Bu da bir sürü bunalıma yol açmış, ya kendisiyle uğraştıran ya da hamal gibi çalışan tiplerin yaratılmasına yol açmıştır.

Partinin kitle politikasını uygulama ancak örgütsel alanda yapıcı, geliştirici ve harekete geçirici olmakla mümkündür. Bu sanatın kavranması ve uygulanması yolunda birçok çaba ve emek sarfedilmiş olsa da, istenilen düzey tutturulamamış ve yeterince ürün alınamamıştır. Ürünün ölçüsü halk kitlelerinin mücadelemiz doğrultusunda örgütlendirilmesidir. Bu da komiteleşme ve bunların savaşın gerçek sorunları temelinde bir işlerliğe kavuşturulmasıyla anlaşılır. Burada da yaşanan darlık sonucu politikadan uzak, rastgele bir tarzla işlere el atılmış, belli oranda komiteler belirlenmiş ise de şematik çerçeveyi aşamamıştır.

Aynı şekilde kitleye görevler verilirken güçleri ve imkanları zorlanmış, partimizin kitle politikasıyla çelişilmiştir. Yanlış yaklaşımlar aşiretlere karşı politikada da görülmüş; partimizin "düşmanı azalt, dostu çoğalt" ilkesi adeta tersyüz edilerek, kazanılabilecek ya da tarafsızlaştırılabilecek bazı kesimler düşman hale getirilmiştir.

Kitlelerin eğitimine gelince; sistemli bir tarzda ve savaş sorunları temelinde bilinçlendirme, partinin istemi doğrultusunda olmamış ise de, dar ve geniş olmak üzere toplantılar şeklinde bir bilinç öğesinin verildiğini belirtebilirim. Ayrıca propaganda ve ajitasyon, zaman zaman bildiri, mektup, çeşitli düzeyde görüşmeler, siyasal içerikli sohbetler vs. araçlarla sürdürülmüştür. Kitleler düşmana karşı bilinçli başkaldırı düzeyine ulaştırılamamıştır.

Çeteciliğe yönelimde yaşanan olumluluk ve olumsuzluklar daha çok '89 pratiğinde kendisini gösteriyor. Bazı kesimleri kazanma, tarafsızlaştırma ve azılı odaklara yönelme tarzında bir yönelim olmuştur. Bu dönem belli kesimlerle silah bırakma temelinde görüşmeler sürdürülmüştür.Bunun sonucu belli bir silahsızlandırma temelinde ve geneldeki gelişmelerin etkisiyle çetecilik çözülmeye başlamıştır. Çete odağı bazı kesimlerin istemi üzerine görüşmeler yapılmış ve belli sonuçlara ulaşılmıştır. Ancak daha sonra içine girilen bazı yetmezlikler çeteciliğe yeniden kan vermiş, bazı çevrelerin daha da olumsuzlaşmasına yol açmıştır.

Bu son olumsuzluklara yolaçan ise, '89 Haziran toplantısında yapılan değerlendirmeler ve eleştirilerdir. Bu toplantıya gelmeden önce çeşitli aşiretlerde mevcut bulunan çetelerle yapılan görüşmeler vardır ve sonuç olumludur. Fakat yapılan eleştirilerde "çetecilikle uzlaşma var, bu da çizgiden taviz vermedir" deniliyordu. Benim bu tür eleştirilere karşı tutumum içten kabul etmeme oldu. Toplantıdan sonra, faaliyet alanımda çetelere sürdürülen görüşmeler oldu. Eski tavrımız doğru görülüyor ve pratikte sürdürülüyordu. Fakat hem kişisel kaygılar ve hem de getirilen eleştiriler nedeniyle, zaman zaman bu çetelere karşı bazı çıkışlar da gündeme geldi.

Buradan da anlaşıldığı gibi, doğru bildiğimi sonuna kadar savunma veya dayatma yerine tereddütlü tutum ve davranışlar içerisine girilmiştir. Bu da faaliyetlerin birçok alanında yansıtılan anlayışla bağlantılıdır.

Kişiliğimde taşıdığım eksiklik ve yetmezlikler elbette yansımasını silahlı mücadelede de bulmuştur. Devrimcilik komple bir olaydır.Parti öncülüğünü temsil edemeyen silahlı mücadelede partiyi gerektiği gibi temsil edemeyeceği çok açıktır. Bu durum eylemlerden tutalım hareket ve vuruş tarzına kadar her şeye yansımaktadır. Bu konuda bende kendisini gösteren anlayış sağ savunmacılıktır. Gerekli karar keskinliğini kedisinde somutlaştırmayan, gözünü büyük hedeflere dikmeyen bir yapı benim pratiğimde görülmektedir. Dolayısıyla düşmanın üzerine yürümede, düşmanın taktiklerini boşa çıkarmada oldukça zayıflıklarım çıkmıştır. Bunun sonucudur ki pratiğimde partinin savaş çizgisini temsil edemedim.

Gerillanın yaşam tarzını, hareket tarzını, vuruş tarzını uygulamaktan çok, pratiğimde bunun tersi yaşandı, kazanmadaki iddia zayıflığı beni günübirlikçiliğe, az olanla yetinmeye kadar götürmüştür. Tabi ki, bu anlayış düşmanı gerçek anlamda geriletmez, elindeki gücü işletemez, fırsatları en olumlu tarzda değerlendiremez. Bu anlayış sonucu gerillayı uygulamadığım için, köylü tarzı savaşçılığı uyguladım. Gerilla taktiklerini geliştiremedim, bunun yerine savunma yanı ağırlıkta olan bir eylemsellik içinde kendimi tuttum.

Oysa PKK'nin vuruş tarzı alan açar, güç büyütür, düşmana geri adım attırır, sürekli mevzi kazanır. Bende ağır basan yan ise, eldekini yitirmemeye çalışmadır. Parti Önderliği, "gerilla kar topuna benzer; yuvarlandıkça büyür çığa dönüşür, durdu mu erir kaybolur" der. Benim savaş pratiğim de bunu yansıtır. Savaşı büyütmediği, geliştirmediği için, süreçte erime tehlikesini kendi içinde barındırmaktadır.

Nitekim pratik sahada gerillanın sevk ve idaresi, onun eğitimi vs. durumlarda yetersizliklerim, hatta zaman zaman güç getiremediğim görülmüştür. Gücün sayısal kalabalıklığı, erzak sorunu, harekat tarzındaki hantallık ve gizliliğin korunamaması bizi en çok zorlayan durumlar olmuştur. Yine, irade dışı gelişen düşmanla günboyu çatışmalar belli kayıplara neden olmuştur. Bunda birincil derecede benim payım vardır ve buna sebebiyet veren benim yetersizliklerimdir. Her ne kadar gerillanın belli bir düzenlemesi, sevk ve idaresi, örgütlendirilmesi yapılmış ise de, ortaya çıkan sonuçları değiştirememiştir. Yukarıda belirttiğim gibi, komple devrimciliğe ulaşmayan ve onu kendisinde yaşatmayan kişilik, niyet ne olursa olsun, partiyi ve savaş çizgisini tehlikelerle yüz yüze bırakır ki, kabul görmeyen de burasıdır.

Herşeyden önce, partimizin bana verdiği emek büyüktür. Uzun bir zamandır pratik faaliyetler içerisinde yer almama karşılık, bana verilen emeğin değerini veremedim. Niyet ve duygular ne olursa olsun, bunun ezikliğini duymaktayım. Çünkü, verilen emeğe karşılık verememenin nedeni benim yetmez devrimci kişiliğimdir. Benden istenen devrimci kişiliğe ulaşamadım. Parti Önderliği II. Ulusal Konferans'ta benim durumumu çok açıkça ortaya koymuştur. Belirtilen darlık, apolitiklik, tutuculuk vs. anlayışlar pratik alanda beni en çok zorlayan yetersizliklerdir. Aynı zamanda önümüzdeki dönemde en çok üzerinde durmam ve aşmam gereken hususlardır.

Partiye karşıt olan yanlış anlayışların suç ortağı oldum. Onlara her ne kadar tepki duydumsa da boyun eğdim. Temel değerlere sekter davrandım, kendimi eğitmedim, bu konuda sorumluluk duymadım. Bununla partiye ne kadar zarar verdiğimi bugün çok daha iyi bilince çıkarmış bulunuyorum.

Partinin en önemli zirvelerinden

Devamı 31. sayfada

Botan Eyalet Raporu'ndan...

Baştarafı 14. sayfada

bulamamıştır. Çeşitli yanlış yaklaşımlar ve düşmanın zorlamaları sonucu bazı kesimler silahlanmışlarsa bile, bu, mücadelemize düşmanlık temelinde değildir. Bunun dışında çetecilik esas olarak bazı odaklara sıkışmıştır.

Şüphesiz bu saydığımız temel gelişmelerin yaratılması sürecinde güçlerimiz önemli oranda deney-tecrübe kazanarak güçlenmiştir. Hem düşman cephesinin taktiklerini tanıma, hem de gerilla taktiklerini uygulama ve savaş sanatında tecrübe edinme söz konusudur. Bu da, güçlerimizde üstün savaş gücünün gelişmesi için iyi bir eğitim rolü oynamıştır. Savaşın savaşılarak öğrenilebileceği gerçeği de dikkate alındığında, savaşın yapımızı çok yönlü sınayıp eğittiği kendiliğinden anlaşılır.

Tüm bu kazanımların yaratılması ve korunmasında belirleyici rol oynayan bazı temel faktörlerin olduğu açıktır. Yoksa Parti öncülüğünün aşındırıldığı, yitirildiği bir yerde bırakalım değerlerin üretilmesini, mevcut olanların korunmasının bile tehlikeye gireceği çok açıktır. Bu temelde soruna yaklaştığımızda, mücadelemizde kazanmayı sürekli kılan, yenilgileri önleyen esasların olduğu rahatlıkla anlaşılacaktır. Değerlerin üzerinde boyverdiği zemin nedir? Değerlerin yitirilmesini önlemede esas rolü oynayan etkenler nelerdir? Öz olarak bunu ortaya koymak gerekmektedir.

Herşeyden önce, Parti Önderliği'nin her düzeydeki koruyan, geliştiren, kazanmayı sürekli kılan, eski mevzilere yenilerini katan bitmez tükenmez emek ve çabası tüm değerlerimizi şekillendiren esas kaynaktır. Dört yıl boyunca Parti Önderliği, yaşanan tıkanıklıkların aşılması, Parti doğrultusunun egemen kılınması, yanlış anlayışların tasfiye edilerek Parti ortamının bunlardan arındırılması için sayısız çözümleme ve talimat geliştirmiştir. Partileşme sorunları, Cepheleşme sorunları, savaşa yaklaşım, gerilla yaşam ve ilişkilerinden tutalım hareket tarzına, eğitime, lojistiğe kadar mücadelemizin her alandaki sorunlarına ve bu sorunların çözümünde, taktik önderliğin görev sahasına giren pratik faaliyetlerin yürütülmesine kadar el atan, buna en gelişkin katılımı sağlayan Parti Önderliği olmuştur. Böylece yapımızın önü açılmış, aydınlanmış ve sorunlar daha fazla ağırlaşmadan önemli oranda çözüme kavuşturulmuştur.

Bunun yanısıra III. Kongre'den günümüze kadarki süreç, aynı zamanda bir dizi müdahalenin geliştiği süreçtir de. Pratiğimizde birçok hata ve yetmezliğin yanısıra, Partiden sapan, Partiyi tasfiyeye götüren proletarya dışı anlayışlar boyvermiştir. Bu anlayışların önlenmesi ve tasfiyenin sağlanması için, Parti Önderliği en üst düzeyde birçok müdahalede bulunmuştur. Birçok önde gelen kadronun yanıbaşında boy veren bu tasfiye hareketleri ve tasfiyeci unsurlara karşı yapımız yeterli bir tavır takınmazken ve genellikle bunlara alet olma veya sessiz kalma gibi bir konum içinde bulunurken, Parti Önderliği sorunları farketmiş ve hemen ardından müdahaleler yaparak bu çaba ve anlayışların tasfiyesini sağlamıştır. Burada bahsedilen, fiili müdahalelerdir. Talimat ve çözümlemeler düzeyindeki müdahaleleri daha önce belirtmiştik.

Ayrıca, direkt Parti Önderliği'nin eğiterek, Botan eyaletine aktardığı takviye güçler söz konusudur. 4 yıllık süreç boyunca eyalete yüzlerce kadro ve kadro adayları aktarılmıştır. Aktarılan bu güç eyalet faaliyetleri için taze kan işlevini görmüştür. Bununla beraber uzun süredir alanda pratik faaliyetler içinde olan çok sayıda kadro ve komutan adayı Akademi sahasına çekilmiş, burada bizzat Parti Önderliği'nin çabalarıyla eğitimden geçmiş, önemli bir yenilenmeyi yaşadıktan sonra tekrar pratik sahaya aktarılmıştır.

Kazanımların yaratılmasında en belirgin yere sahip olanlar kahramanlık destanları yaratan şehitlerimizdir. Dava uğruna, hiç bir bireysel çıkar taşımadan, ölünmesi gereken yerde ölmesini bilerek tüm değerlerin gerçek yaratıcısı olan şehitlerimiz, kahramanlıklar ile düşmanı yenilgiye uğratırken, hem güçlerimizin ve hem de halkımızın temel güç kaynağı olmuşlardır. Her şehit düşüş olayı binlerin mücadeleye kazanılmasına, yüzlerin saflara akmasına ve yüzbinlerin düşmana karşı ayaklanmasına yol açmıştır. Dolayısıyla değerlerimize gerçek anlamda sahiplik eden ve onları koruyan, yaşamlarını mücadeleye katık eden kutsal şehitlerimizdir. Diğer yandan eyalet kitlesinin yakından tanıdığı ve mücadelelerine tanık olduğu şehit yoldaşlarımızın da güçlü etkinliğinden bahsetmek gerekir. Agit, Bedran, Erdal, Firaz, Celal ve diğer birçok şehit yoldaşın kişilikleri, direnişleri halkta ve yapımızda derin bir bağlılık yaratmıştır. Mücadelemizin yürütülmesinde gerçek komutayı temsil eden şehitlerimiz, birçok mevzinin sökülmemecesine yaratıcıları olduklarından dolayıdır ki birçok kazanım elde edilmiştir.

Partimizin geneldeki etkinliği de, bunda önemli rol oynamıştır. Düşmanın ve emperyalizmin gündemine kendisini dayatan halk gerçekliğimizin gerek ulusal ve gerekse de uluslararası gündeme oturtulmasının mücadelemizdeki yeri büyüktür. Her sahada geliştirilen mücadeleyle bir yandan düşman oyunlarını boşa çıkaran Partimiz, bir yandan da güçlü bir otorite durumuna gelmesini bilmiştir. Kürdistan sorununun birçok çevreye taşırılması, uluslararası planda sıcak yankısını bulması, geçmişte soruna inkarcı yaklaşan birçok çevrenin bile Partinin etkinlik sahasına girmesi, Parti genel faaliyetlerinin yol açtığı gelişmeleri gösterir. Bu, Partimizin dışarda da saygınlığı olan bir güç olduğu anlamına gelir. Elbette ki, bundan daha çok da Partimizin direktifi altına giren ve artık fiili olarak mücadeleye atılan milyonlarca Kürdistanlının tek kurtuluş umudu olarak ulusal kurtuluş mücadelesine, girmeleri Parti otoritesinin muazzam tesisini ifade eder. Düne kadar kendisine sahiplik etmeyen bir halkın bu düzeye gelmesi, Partimizin güçlü olduğunun kanıtıdır.

Son dört yıllık pratik boyunca kahramanca gelişen cezaevi direnişleri savaşımızın gelişmesine önemli bir katkı olmuştur. Düşman oyunlarının boşa çıkarılması ve aldığı birçok tedbirin yerle bir edilmesinde zindan direnişçilerinin rolleri önemli bir yer tutar. Abartmaksızın diyebiliriz ki bizim kendilerine veremediğimizi, zindan direnişçileri fazlasıyla bize vermişlerdir. Gerek mücadelenin sorunlarına duyarlı yaklaşmaları, gerekse dışardaki mücadeleye destek olma ve ivme kazandırma amacıyla sürekli yaşamlarını ortaya koymaları direnişi daha da yenilmez kılan önemli bir güç kaynağı olmuştur. Gelişen zindan eylemliliğiyle yüzbinlerce kişi örgütlü hareket etmeye başlamış ve ayağa kalkmıştır. Düşmanın tüm dayatmalarına karşı kitleler mücadeleye ve zindan direnişçilerine sahiplik etmiştir.

Bunlarla beraber, halkın Partiye bağlılığı hem güçlerimizi koruyan, hem de düşmanın politikalarını işlemez kılan önemli bir olaydır. Düşman, güçlerimizle kitleler arasına set çekmek için, göçertmeden tutalım her türlü işkenceye kadar birçok yönteme başvurmuşsa bile eyaletin hemen hemen tüm alanlarında kitleler boyun eğmemiş ve düşmana karşı koymuştur. Mücadelemizle bağlarını koparmamış, sürekli geliştirerek güçlendirmiştir. Halk kitleleri tüm yönleriyle mücadelemizi beslemiş, can ve kan vermiştir. Silah ve cephaneden tutalım da her türlü desteğe kadar vermekten uzak kalmamıştır. Kitleler kendi başlarına eylem yapmış, düşman uygulamalarını protesto maksadıyla çeşitli köy ve kazalarda yürüyüş ve gösteriler düzenlemiştir. Ayaklanmalarla yüzbinlerin ayağa kalkması düşmana geri adım attırırken, mücadelemize büyük bir destek sunmuştur. Bu ayaklanmalar dalga dalga eyaletimizin birçok alanında da yaşanmış ve genelde halk Parti etrafında kenetlenmiştir. Yüzlerce insan gerilla saflarına akın etmiştir. Halkın en gelişkin tarzda Partiyle bütünleşmesi, mücadelemizin düşman tarafından soyutlanma çabasına en iyi karşılık olmuştur.

Parti saflarında birçok tasfiye hareketi yaşanmasına rağmen, emeğini olumlu anlamda pratiğe katan, Partiye bağlı ve dürüst yapımız Parti değerlerinin korunmasına ve gelişmesine katkı sunmuştur. Partiyi gücü oranında koruyan, Parti değerlerine sahiplik eden bu kesimin değerlere yansıyan çabaları yoğundur. Buna ek olarak da gerilla mücadelemizin varlığı ve düşmana yönelimi bile tek başına birçok değerin ve kazanımın elde edilmesine yol açmıştır. Taktiğe uygun yürütülmemesine rağmen, eyaletteki eylemlilik, gerek genelde ve gerekse de eyalet kitlesi üzerinde olumlu etkiler yaratmış, kitlelere güç ve moral vermiştir. Gerilla güçlerimizin varlığı bile düşmanı çıkmaza sokmuş, zorlamıştır. Gerilla taktiklerine uygun tarzda geliştirilen eylem sayısı az olmasına karşın, binleri aşan eylemler mücadeleyi canlı tutmuştur.

Sonuç olarak geçmiş pratikte, Partimizin direnişçi değerlerinin toplamının yarattığı önemli gelişmeler yaşanmıştır. Yaşanan bu gelişmeler, başta Parti Önderliği'nin yoğun emek ve çabası olmak üzere, şehitlerimizin emeği ve kanı, Partimizin genel etkinliği, zindan direnişçiliği, halkın Partiye bağlılığı, gerilla eylemliliği ve Partimizin dürüst yapısının fedakarlık ve direnişçiliği sonucu sağlanmıştır.

Devrimci selam ve saygılarımızla
Botan Eyalet Komitesi
25.12.1990

Mücadelede parti öncülüğü ve...

Baştarafı 16. sayfada

yen, özellikle de geliştirecekleri oldukça olumlu eğitim ve örgütlenme görevlerini yerine getirmeyen, silahlı mücadele taktiğini asgari bir çabayla işletebileceği halde işletmeyen durumlarda, bütün bunlar ister merkez yürütme olarak ve ister tek tek ögeler itibarıyla olsun sorumludurlar. Bunların bulundukları konumlara göre böyle yaklaşmaları gerekiyor. Parti bütünlüğüne, partinin yaşam felsefesine ve taktik çizgisine sahip çıkmama, her durumda "Ben elimden geleni yaptım" diye bireysel gerekçelere sığdırılamayacağı gibi bunlar, sorumluluktan kurtulamazlar. Buna doğru bir yaklaşım sergilemek gerekiyor. Tabandakiler de, asgari de olsa rollerine sahip çıkamamışlardır. Gözleri önünde kendilerine dayatılan parti dışılıklarl son derece normal görmüş ve sonuna kadar duyarsız davranmışlardır. Fırsat buldular mı ucuz eleştiriler, şikayet ve yakınmalarda bulunmuşlardır. Bundan öteye gidememişlerdir. Bu da sıradan üyeleri, partiye sahip çıkması gerekenleri sorumlu kılıyor. Bu temelde görevlerine sahip çıkmaları gerekir. Görevlerine sahip çıkmamaları, görevleriyle oynamaları, partinin kendilerine atfettiği rolleriyle oynamaları halinde eleştirilmeleri ve üzerlerine gidilmesi gerekir.

Parti çekirdeğine ilişkin konulan Kongre gerçeğimiz, bu yönleriyle geçmişi sorgulama, tahribat yaratanlardan hesap sorma ve öncülüğü konuşturmanın bütün tedbirlerini alma ve bunu iyi bir merkezi seçmeye kadar götürme, geçmişi yargılama temelinde ve yeniden güç getirebilecek bir duruma getirmeyi dayatmaktadır. Bu bakımdan sadece toparlanma da değil, tarihi anlama; anı kurtarmak değil, oldukça geliştirilen parti değerlerini ve gerçekten iktidara yürüyebilecek bir parti gücünü oluşturma, parti dışılığı dayatan tutumlara son verme temelinde önemli ve tarihsel bir anlam ifade ediyor. Bu temelde parti değerlerini her bakımdan parti denetimine, partinin korunmasına, buna güç getirebilecek bir örgütlenmeye ve bunu uygulama hattına getirecek bir işlev görüyor. Dönem, önemli bir gelişme olanağının başına üşüşen her türlü sınıfdışı tutum, hatta düşman etkilerine karşı durma, bunları etkisizleştirme ve partinin bu gelişme olanaklarının partinin sorumlu kademeleri tarafından korunmaya alınmasını sağlama, geliştirme ve bütünüyle parti taktiğini egemen kılmayı gerektiriyor.

Bu temelde, geleceğin üzerine yürüme, iktidara hazırlanma, öncüyü artık halk iktidarına yürüyecek olgunlukta bir çekirdek haline getirme zorunluluğu vardır.

İkili iktidarı, dereceli iktidarı her düzeydeki düşman tehditlerine karşı çıkarma, halkın demokrasi sorununa her düzeyde cevap verme, gerektiğinde bunu bir hükümete kadar götürme temelinde güçlü bir devrim çekirdeğinin oluşumunu sağlama en acil görev ve hedeflerimizdir. Bunları gerçekleştirirken, yoğun çözümleme ve karar düzeyi itibarıyla açılması ve seçimde bunun temel teşkil etmesi gerekir ki, bu yönlü kararlar alındığında öncü rolünü hakkıyla oynamış olacaktır.

Dr. B. arkadaşın özeleştirisi...

Baştarafı 30. sayfada

biri olan IV. Ulusal Kongre'den almış olduğum güçle, var olan yetersizliklerimi aşabileceğime inanıyorum. Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim: Yaşadığım yetersizliklerin önemli oranda kendimi eğitmemekten kaynaklandığını biliyorum. Partinin bana vereceği eğitim imkanlarıyla kendimi geliştireceğime, geçmiş pratiğimde engel olan yetersizliklerimi aşacağıma ve yeni dönemin görevlerini başaracağıma inanıyorum.

Partimizin IV. Ulusal Kongresi'nin gereklerini pratik alanda yerine getireceğime, Kongremizin vereceği görevlere bağlı kalarak layık olacağıma dair, partiye, Parti Önderliği'ne, şehit yoldaşlara, zindan direnişçilerine ve platformda hazır bulunan siz delege yoldaşlara söz veriyorum.

30.12.1990

M. arkadaşın özeleştirisi...

Baştarafı 29. sayfada

cadelemiz karşısında kendi rolünü oynaması için doğru kararlara ulaşılmıştır. Gecikme ve zayıflıkları içinde de barındırsa, eyaletin kendi rolünü oynaması için koşullar mevcuttu. Pratik çalışmalara yöneldiğimizde bazı alanlarda olumlu çıkışlar yapılmış, ancak, eyalet genelinde çalışmalarımız sağcılıktan kurtulamamış, Parti taktiğinden uzak kalınmıştır.

Bana yönelik olarak Parti Önderliği'nce ve Ulusal Konferans'ta geliştirilen eleştirileri esas aldım ve önemli oranda kendi kişiliğimde bulunan zayıflıkları gidermeyi hedefledim. Bu temelde olumlu yönde bir çıkışı başardım. Benim kendimde yarattığım bu olumlu çıkış, eyalette birçok değerin kurtarılıp geliştirilmesinde rol oynamıştır. Ancak eyalette yaşanan sağcılık ve taktikdışılık da, dev gibi olanakların maddi bir güce ve eyaletin bir savaş cephesine dönüştürülmemesinde, sağcılığın hala bir tehlike olarak gündemde oluşunda, yüksek bir emek ve çabanın yarattığı Partimizin ve halkımızın en değerli kadrolarının bu sağcı anlayışın yaşamda, çalışma tarzında ve hareket tarzında yaşanması, savaşın döneme denk düşen düzeyde geliştirilmemesinin sonucu olarak şehit düşmelerinde benim payım büyüktür. Eyaletin amaçlanan hedeflere ulaşmaması, kendi rolünü oynamaması, hedeflerin çok gerisinde kalması ve kayıplarımızın büyük olmasında sorumluluğum belirgindir. Eğer ben Parti çizgisine denk düşen taktik önderlik görevlerimi layıkıyla yerine getirseydim, sonuçlar daha farklı olacaktı; kazanımlar çok daha yüksek olacak, kayıplarımız ise en alt düzeyde seyredecekti.

Sonuç olarak, III. Kongre'den sonra üstlendiğim görevleri, başta merkezileşme ve taktik önderlik görevleri olmak üzere yerine getirme şurada kalsın, sergilediğim pratikle gelişmeyi engelledim. Buna bağlı olarak partimiz maddi ve manevi kayıplara uğramış, kişilikteki geriliğin aşılmaması emperyalizmin ve karşı-devrimci güçlerin bu geriliğe dayanarak Partiye, Parti Önderliği'ne ve devrime saldırmasına, Partimizi ve önderliği tasfiye çabasına zemin sunmuştur.

Ülke pratiğinde Parti militan kişiliğinden, taktik önderlikten uzak da olsa olumlu yönde bir çıkış yaptığım inancındayım. Parti IV. Kongresi'nden, Parti Önderliği'nden ve tüm yoldaşlarımdan alacağım güçle, kendi zayıflıklarıma, kişilikte var olan geriliklerime karşı mücadeleyi esas alacağımı, Parti militan kişiliğine ve taktik önderlik düzeyine ulaşmada kararlılığımı belirtirim, Parti IV. Ulusal Kongresi huzurunda, Partimizin önderliğinde yükselen halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin bu tarihi aşamasına denk düşen bir devrimciliğe ulaşacağıma dair, başta Parti Önderliği olmak üzere, Partiye, devrim şehitlerine, zindan ve dağ direnişçilerine, halka ve insanlığa söz veriyorum, bu sözü yaşamımın bir dönüm noktası ve insan olmanın ölçüsü olarak ele alacağımı belirtiyorum.

Devrimimize Yönelik Komploları Boşa Çıkaralım!

"GÜVENLİK ŞERİDİ"Nİ DİRENİŞ ŞERİDİNE DÖNÜŞTÜRELİM!

Kürdistan halkı tarihi bir dönemeçte bulunuyor. Her şeyi kazanmak için yaşanan büyük atakla, her şeyi bütünüyle kaybettirmek için dayatılan büyük komplonun birbirini altetmeye çalıştığı bir süreçtir bu. Halk olarak tarihimizde ilk kez kurtuluşa en yakın olduğumuz bir dönemi yaşıyoruz. Ama, bu nedenle de tarihimizdeki en büyük kıyım ve komplolarla da karşı karşıyayız. Bu kadar yakın olduğumuz kurtuluş özlemlerimize ulaşmamız, hazırlanan karşı-devrim senaryolarını derinliğine kavramamız ve boşa çıkarmamıza bağlı. Çok iyi bilmeliyiz ki, bunu bilince çıkardığımız ve gereklerini yerine getirdiğimiz oranda kazanacağız.

Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi son yıllarda büyük atılım kaydetti. Gerillanın önderliği, cesaret ve umut veren etkisiyle yükselen halk hareketleri, Kürdistan devriminin yepyeni bir aşamaya varışını ilan ediyordu. Bu, devrimi yaşayan bir Kürdistan gerçeğidir. Kendisini özgürleştiren bir Kürdistan'ın bölgenin bütün kölelik zincirlerinin kırılışında önemli rol sahibi olacağı da biliniyor. Kürdistan halkının bu özgürlük kalkışını başarıyla sonuçlandırması, sadece kendisiyle sınırlı kalmayacak sonuçları bağrında taşıyor. Bu nedenle de, Kürdistan halkının kaderi, hem bölge halklarının kaderini ve hem de bölgede egemenlikleri tehlikeye düşen emperyalist ve sömürgeci güçlerin kaderlerini doğrudan etkiliyor.

Kürdistan'da yaşanan son gelişmelerin izahını doğru temellere dayandırmak, doğru sonuçlar çıkarmak ve doğru tavır belirlemek bu açıdan hem Kürdistan halkı ve hem de bölge halkları ve ilerici -devrimci güçleri açısından vazgeçilmez bir görevdir.

Körfez savaşının "bitimi" ardından, savaşın yeni bir boyut kazandığı görüldü. Güney Kürdistan'da bir halk ayaklanması yaşandı. Gerekli örgütlenme ve önderlikten yoksun olarak başlayıp, üzerinde aşılmış önderliklerin ve emperyalist güçlerin hesap yaptığı bu halk hareketi, emperyalistlerin ve sömürgecilerin hesaplarıyla çelişmesi nedeniyle yenilgiye sürüklendi. ABD, bu halk hareketinin ezilmesinin kendi çıkarlarına denk gelmesi nedeniyle, Saddam'a saldırı için onay verdi ve bu politikasıyla da yaşanan vahşeti bizzat hazırladı. Bu, ABD'nin öteden beri sürdürdüğü bir politikanın, Kürdistan üzerinde bir kez daha sergilenişiydi. Bu alçakça politikayla çok şey amaçlandı. Saddam zaten köşeye sıkıştırılmış, burnu sürtülmüş ve geriden desteklendiği havası yaratılıp ayaklanmalar körüklenerek bir de bu yönüyle tehdit edilmişti. Bu kez, denetimden bütünüyle çıkarak devrime yönelebileceği hesabıyla, ayaklanmaların ezilmesi sorunu doğmuştu. İşte ABD, bu sorunu da kanlı tarihine yakışır biçimde "çözme" yoluna gitti ve bu kez de bu amacı için faşist Saddam diktatörlüğünü kullandı. Sonuçta ise kendisi, bu kirli kanlı oyunun bizzat tertipleyicisi olduğu halde, Saddam güçlerinin vahşi saldırılarıyla mağdur duruma düşen sivil halkın "kurtarıcısı-koruyucusu" maskesini takma utanmazlığını gösterdi. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluyordu.

Bu politika, Türk sömürgeci devletinin çıkarlarıyla da uyuşan bir politikaydı. Türk sömürgeci devleti, gelişen Kürt halk hareketinden ve esas olarak da kendi egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal bağımsızlık mücadelesinden duyduğu büyük korkuyla, ABD'nin askeri gücünü de bizzat yanında görmek istediğini zaten açıktan ilan etmişti. Körfez savaşı sırasında "Çevik Kuvvet Birlikleri" ve ABD'nin askeri müdahalesine çıkardığı açık davet bu gerçeği anlatmaktaydı. PKK önderliğinde yükselen Kürdistan devriminin sadece kendisini değil, emperyalizmin çıkarlarını tehdit ettiğini özenle işleyerek, devrimin tasfiyesi görevinin de sadece kendisine ait olamayacağını açıktan söylemekteydi.

Güney Kürdistan'da halk ayaklanmasının ezilmesi ve halkın sığındığı dağlardaki zorlu koşullar ardından, ABD ve Türk sömürgecilerinin Kürdistan devrimine yönelik ortak plan ve hesapları bütün açıklığıyla gözler önüne sergilendi.

Türkiye, sınır hattında bir "güvenlik kuşağı" oluşturulması önerisiyle ortaya çıktı. Bunu, ABD'nin "tampon bölge" planı izledi. Bu plana göre, Saddam'ın saldırısından kaçan sivil halk sözde korunmaya alınacak ve bu korumayı ABD askerleri üstlenecekti. Ama bu alçakça bir sahtekarlık, büyük bir yalandı. ABD ve TC Kürt halkının kanına bulaşmış ellerini, sözde yardım için uzattıklarını söylerken; aç, susuz, hasta ve dondurucu soğuk altındaki insanlara yiyecek, giyecek ve ilaç paketleri atarken, işte gerçekte bizzat sorumlusu oldukları bir gerçeği ters yüz etmenin girişimi içindedirler. Hatta, bu da işin sadece bir yanını oluşturmaktadır.

Ortada büyük bir oyun vardır. Bu oyun, doğrudan bir halkın yaşamı ve bütün bir geleceği üzerinde oynanmaktadır. Yapılan esas hesaplar ise, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş devrimini boğmaya yöneliktir. Bu, eski taktikleri devrimci mücadelemizle iflas ettirilen özel savaşın yeni bir biçim altında sürdürülmesi, insanlığın bütün ahlaki ve moral değerlerini ayaklar altında alan, her türlü kompoyu ve kuralsızlığı meşru gören kaskatı bir savaşın dayatılmasıdır. Üstelik, insanlığın katledilişini "insanlığa sahip çıkış", özel savaş taktiklerini "demokrasi" olarak yutturabileceklerinin de hesabı içindedirler.

Şüphesiz bugün Güney Kürdistan'lı halkımızın içinde bulunduğu bu zor durumda gıda maddelerinden, giyecek ve barınağa kadar her şeye ihtiyacı var ve bunların karşılanması da başta Birleşmiş Milletler olmak üzere bütün dünyanın sorumluluk duymasını gerektirir. Sadece fiziki yaşamı bir ölçüde de olsa kurtarmaya hizmet edecek olan yardımlara katılım, insanlık değerleri karşısında taşınan sorumluluğun ölçütü olabilir. Bunlar ne bir sadaka, ne de bir bedeldir. Hele hele, bir halkın özgürlüğüne karşılık olarak asla görülemez. Eğer böyle görülürse, orada dayatılan çok daha sinsi ve boyutlu bir katliamdır. Çünkü özgürlüğü katledilen bir halktan geriye hiç bir şey kalmaz; o halkın kimliği bile ortada kalmaz.

ABD ve TC'nin başını çektiği ve birçok gücün de onay verip desteklediği "tampon bölge" planına işte bu gerçekler üzerinde bakmak önem taşımaktadır.

"Tampon bölge" neye hizmet edecektir? Yapılan açıklamalarda da görülmektedir ki, Batı Şeria ve Gazze bölgesinde olduğu gibi sivil halk etrafı tel örgülerle çevrili kamplara doldurulacak; üretimden kopuk bir yaşama mahkum edilerek adı saklı tutsaklık koşullarında içsel bir çürümeye terkedilecektir. Bu kamplar umutsuzluk ve tükenişin yatağı haline getirilmeye çalışılacaktır. Maddi yaşamını bile dış yardımlara bağlayan, her türlü örgütlenmesi engellenen ve yabancı askeri güçlerin günlük gözetimi altında tutulan bir kalabalık yaratılıp, sonuçta bunlar kendi çıkarlarının ve öz davalarının karşısına çıkarılmak istenecektir. Aşiretçi-feodal ilişki ve anlayışların alabildiğine körüklendiği ve aşiret önde gelenlerinin beslendiği bu küçük adacıklar içinde, tükenmiş aşiretçi-işbirlikçi önderlik palazlandırılarak devrimin karşısına bir tampon olarak diktirilecektir. Tabii bu "tampon bölge" fiziki anlamda da devrimi tamponlamanın bir aracı olarak kullanılacak, Kuzey ve Güney Kürdistan parçaları arasında fiziki bir engel haline getirilecektir. Silahlı halk direnişinin ve daha da geniş tanımıyla Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının tasfiyesine yönelik bu hesaplar, Kürdistan'ın modern önderlik etrafında bağımsızlığa giden kalkışının kırılması ve yolunun tıkanması hesaplarıdır.

Gıdasını aşiretçi-ilkel milliyetçilikten alan tükenmiş işbirlikçilik kendi varlığını halkın öz çıkarları ve geleceğinde görmediğinden, bu plana çoktan yatmış ve dört elle sarılmıştır. Bu çizginin başta gelen temsilcisi olan KDP'nin giderek daha da olumsuz bir seyir izleyen tutumu bunun en bariz örneğidir. Kürt halkının kendi öz çıkarları temelinde birlik ve mücadeleye en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde, KDP'nin kendi geleceğini halkın çıkarlarıyla temelden ters düşen emperyalist ve sömürgeci politikalarda görmesi, elbette esasta kendileri için bir talihsizliktir. Açık ki, bu politika, sahiplerini ancak ve ancak kendi halkına düşmanlığa götürür; varacağı nokta budur. Halkımızın kurtuluş davasına karşı içerden bir hançer olmak, bu pratiğin sahiplerine halk düşmanlığından başka sıfat kazandırmayacaktır.

ABD ve Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan devrimini tasfiyeye yönelik planları çok yönlüdür. Zamandaş olarak tutsaklar üzerinde yürütülmek istenen politikayı da bu kapsamda düşünmek gerekiyor. Nasıl ki, önce ayaklanma en sinsi ve alçakça planlarla ezdirilip ardından "yardım meleği" pozuyla arz-ı endam etme politikası izlenip, adeta halkın kendilerine "minnet duyması" isteniyorsa; cezaevlerinde de devrimci tutsaklara yönelik benzeri bir politika izlenerek, burada da devrimci tutsaklar özgürlüklerinin bedeli olarak devlete "minnet duyma"ya ve devrimin karşısına diktirilmeye çalışılmaktadır. Yıllarca en ağır işkenceler altında siyasal kimliklerine ve bunun da ötesinde insanlık onurlarına saldırılan devrimci tutsaklar, şimdi şartlı salıverme uygulamasıyla kendi siyasal kimliklerinin karşısına düşürülmek istenmektedirler. Yani, zorla-işkenceyle yapılamayan, "özgürlük verme" adı altında başarılmak istenmektedir. İnançların işkencelere rağmen yıllarca koruyan devrimci tutsakların özgürlüğü karşılığında her şeylerini ipotek altına alma, böylece onları objektif olarak cezaevi duvarları dışında ömür boyu tutsak hayatı yaşamaya mahkum etme politikasıyla, Güney Kürdistan'da uygulamaya geçirilmek istenen "tampon bölge" politikasının özünde böylesine bir bütünselliği vardır. Aynı döneme denk gelmesi ise, açık ki bir tesadüf değildir.

Bu politikayla, ayaklanan halka ve direnen devrimcilere şu söylenmektedir."Yaşamınız, siyasal amaçlarınızdan ve kavganızdan vazgeçmeniz koşuluna bağlıdır." Eğer buna boyun eğilirse, yani özgürlük ideali ve mücadelesinden vazgeçilirse, ve ancak o zaman fiziki yaşama hakkı tanınmaktadır. Açık ki bu, hem bir halk için ve hem de özgürlük davasının öncü savaşçısı sıfatını taşıyan bir devrimci için ölümlerin en kötüsü, en alçakça bir seçenektir. Bu anlamda bir seçenek de değildir. Çünkü burada kölelik vardır, insanlık onurundan vazgeçme vardır, bütün geleceğin karartma vardır.

Gerilla mücadelesini ve halk direnişini hedef haline getirmeyi amaçlayan bu sinsi politika, halk gerçeğimize tükenişin ve ölümün dayatılması olduğu halde, "demokrasiye doğru bir adım" ve "Kürt halkına yardım" gibi gösterilmek istenmektedir. İşte bu aldatmaca, bu politikanın en tehlikeli yanıdır. Bunun görülmesi ve boşa çıkarılması, Kürdistan ve Türkiye'nin bütün direnişçi güçlerinin başta gelen görevidir.

Son çıkarılan "Terör Yasası" ile cezaevlerinde kalan tutsaklar üzerindeki uygulamalar ve genelde yasalar alabildiğine katılaştırılıp, kuralsızlık had safhaya vardırılıyor. "Anti-terör Yasası" ile direnişe biçilen "ceza"nın ölüm olduğu, yaşamak için direnişten vazgeçmek gerektiği bir kez daha vurgulanıyor. O halde, şunu açıkça vurgulamak gerekiyor ki, "tecil yasası" ya da "şartlı salıverme uygulaması" olarak ad konulan yasa, gerçekte sınırlı bir "özgürlük tanıma uygulaması" bile olmayan, tersine bir ölüm yasasıdır. Siyasal ölüm hükmünün bizzat hükümlüye uygulatılmasıdır. Bu çok somut örnek, gerçekte daha geniş boyutuyla halkımıza dayatılan gerçektir de. Kürdistan halkından bugün, hakkındaki ölüm hükmünü bizzat kendisinin uygulaması istenmektedir. İnsanlık tarihi, böylesine vahşi, canice, insanlık ve ahlak dışı bir uygulamaya daha tanık olmamıştır.

Elbette ki, bu dayatma özgülde halkımızın şahsında yapılmış olsa da, gerçekte başta Türkiye halkı olmak üzere bölge halklarına da yapılmış bir dayatmadır. Ortadoğu'nun özgürlüğe aralanan kapısı yeniden bölge halklarının yüzüne kapatılmak istenmektedir. Dayatma bu ölçüde kapsamlı ve derindir.

Emperyalist ve sömürgeci güçlerin kendi çıkmaz ve tükenişlerini, halklarımızın ve devrimimizin tükenişine çevirme girişimlerini boşa çıkarmak, bütün direniş güçlerinin ortak sorumluluk ve görevi olmaktadır. Bu bakımdan çağrımız, Kürdistanlı bütün direniş güçlerine, Türkiye devrimci ve demokratik güçlerine, bölge ilerici ve direnişçi güçlerine ve dünyadaki bütün ilerici insanlığadır. Çünkü, Kürdistan özgülünde tükenişe götürülmek istenen salt bir halkın varlığı değildir. Buradaki devrimci kalkış ezilmeye çalışılırken, gerçekte özgürlük, demokrasi ve insanlık katledilmek istenmektedir. ABD emperyalizmi ve Türk sömürgeciliğinin ortak planlarını boşa çıkarmak, özgürlük-demokrasi ve insanlık değerlerine sahip çıkışın yolu olmaktadır. Kürdistan devriminin bu kavranması gerekir.

PKK, ERNK ve ARGK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle halkımız, artık her türlü oyunu ve saldırıyı boşa çıkaracak güç ve yeteneklere sahiptir. Bu anlamda, bizim bir kaygımız yoktur. Halk olarak nasıl bir dönemeçte olduğumuzu biliyoruz. Kaybedecek hiç bir şeyimiz yok. Türk sömürgeci ordusuna ABD askerlerinin eklenmesi bizim açımızdan fazla bir şeyi değiştirmeyecektir. Kararlı direnişimizle ve direniş güçlerini daha da birleştirerek, Kürdistan'ı Ortadoğu'nun bir devrim kuşağı haline getirmemiz önümüzdeki tek yaşam seçeneğimizdir ve insanlık değerlerine bağlılığımızın bir gereğidir. Bu inanç ve kararlılıkla ifade ediyoruz ki, kimden ve nereden yönelirse yönelsin devrimimize yönelik her türlü saldırı ve komployu sahiplerini pişman ettiren bir mücadeleyle boşa çıkaracağız.

Bu noktada, özellikle Türkiye devrimcilerine çağrımızı yinelemeyi görev biliriz. Türk egemenlerinin devrimi boğazlama taktiğine karşılık olarak, devrimi yükseltmede en yakın dayanışmayı göstermek tarihi bir sorumluluk ve görevdir. Emperyalizm, Türk sömürgeciliği ve Kürt işbirlikçiliğine, halklarımızın birleşik direnişiyle cevap vermek en anlamlı karşılık olacaktır. Bu asla görmezlikten gelinemeyecek ölçüde dayatıcı ve yakıcı bir görevdir.

Emperyalist ve sömürgeci tasfiye planına karşı devrimi yükseltelim!

Bölgemizde halkların özgürlüğü ve kardeşliğine dayanan sağlam köprüleri döşeyelim!

Yiğit Kürdistan halkı; yaşamına ve geleceğine yönelik komploları boşa çıkarmak en başta senin görevindir. Devrimimizin geleceği halk olarak geleceğimizdir. Devrimimize yönelik her türlü komplo ve saldırıya karşılık **"Ya Bağımsız Kürdistan-Ya Ölüm!"** şiarına daha sıkı sarılalım ve devrimin görevlerine sahip çıkalım!

Hiç bir komplo Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engelleyemeyecektir!

- Direnen Kürdistan halkı kazanacaktır!
- Yaşasın ulusal kurtuluş savaşımız!
- Yaşasın PKK, ERNK ve ARGK!

PKK-Avrupa Temsilciliği
20 Nisan 1991